Stephen King
Colorado Kid

Traducere: Gabriel Stoian
Editura Nemira, 2006

Stephen King
Colorado Kid
Hard Case Crime, 2005

Versiune ebook: 1.0

Cu admiraţie, pentru Dan J. Marlowe[1]*, autorul romanului* Numele jocului e moartea, *cel mai înzestrat dintre duri.*

1 Pornind de la o carte în care personajul principal era hoţ profesionist şi spărgător de bănci, autorul (1914-1987) a creat o serie de romane în care s-a folosit de experienţa unor criminali reali aflaţi în închisoare, reuşind o descriere realistă a lumii crimei, a corupţiei din rândul poliţiei şi a ipocriziei societăţii americane (n. tr.).

1

După ce s-a lămurit că nu avea să afle nimic interesant de la cei doi bătrâni care alcătuiau tot personalul de la *The Weekly Islander,* jurnalistul care scria articole de fond la ziarul *Globe* din Boston a aruncat o privire la ceas şi a băgat de seamă că, dacă se grăbea, încă putea prinde bacul de 13.30 către continent. Le-a mulţumit amândurora pentru amabilitate, a lăsat nişte bani pe masă, punând solniţa deasupra lor ca să nu-i ia briza care bătea destul de tare înspre ţărm şi a coborât vioi treptele de piatră ce duceau de la Restaurantul Grey Gull până în Bay Street şi la orăşelul de dedesubt. În afara celor câteva ocheade aruncate nepăsător în decolteul tinerei care stătuse între cei doi bătrâni, nu remarcase nimic deosebit la ea.

După ce ziaristul a plecat, Vince Teague a întins mâna peste masă şi a tras banii de sub solniţă - două bancnote de cincizeci. Cu o expresie de mulţumire neascunsă, le-a vârât într-un buzunar cu clapă al jachetei din tweed, veche dar încă bună de purtat.

– Ce faci? l-a întrebat Stephanie McCann, ştiind prea bine cât de mult îi plăcea lui Vince (dar nu numai lui) să-i zdruncine ceea ce el numea „prejudecăţile ei tinereşti”, însă în situaţia de faţă s-a văzut incapabilă să-şi reţină indignarea din glas.

– A ce seamănă?

Vince părea mai satisfăcut ca niciodată. Având banii în buzunar, a netezit clapa peste buzunar şi a luat o ultimă îmbucătură din ruloul de homar. Apoi s-a şters delicat la gură cu un şerveţel de hârtie şi cu un gest de expert a prins din zbor babeţica

folosită la homar şi lăsată de omul de la *Globe* exact în clipa în care o rafală mai aspră a brizei ce aducea cu ea stropi de sare a încercat să o mătură de pe masă. Mâna îi era contorsionată aproape grotesc din cauza artritei, dar îi rămăsese la fel de ageră ca în tinereţe.

– S-ar părea că ai luat banii pe care domnul Hanratty i-a lăsat drept plată pentru masa de prânz, a spus Stephanie.

– O, ce ochi buni ai, a aprobat-o Vince şi a clipit şmechereşte către celălalt bărbat de la masă. Acesta era Dave Bowie, care arăta cam de vârsta lui Vince Teague, dar era cu douăzeci şi cinci de ani mai tânăr. Totul depindea de ce loz ai tras în viaţă, aşa susţinea Vince; lăsai maşinăria să funcţioneze până cădea de la sine, o mai peticeai la nevoie, iar el era convins că şi pentru tipii care băteau suta - lucru pe care îl spera şi el - până la urmă, viaţa nu părea cu nimic mai lungă decât o după-amiază de vară.

– Dar *de ce?*

– Ţi-e teamă că o să le dau plasă ăstora de la Gull cu plata şi-o s-o las pe Helen să se descurce? a întrebat-o el.

– Nu... dar cine-i Helen?

– Helen Hafner, cea care ne-a servit, a zis Vince şi a făcut un semn din cap către o femeie uşor supraponderală de aproape patruzeci de ani care strângea farfuriile. Pentru că politica lui Jack Moody - care, întâmplător, are acest restaurant unde se mănâncă bine, ca şi a tatălui său, dacă vrei să ştii...

– Ştiu, a zis ea.

David Bowie, editor al ziarului *The Weekly Islander* aproape de când se născuse Helen Hafner, s-a

aplecat în faţă şi şi-a lăsat mâna pufoasă peste mâna ei tânără şi frumoasă.

– Sunt convins că ştii, a spus el. Şi Vince ştie. Tocmai de aceea a ales o cale mai întortocheată ca să-ţi explice.

– Asta pentru că şcoala încă nu s-a terminat, a zis ea zâmbind.

– Exact, a aprobat-o Dave, şi ce-i mai frumos pentru nişte bătrânei ca noi dacă nu asta?

– Ar trebui să le daţi lecţii doar celor care vor să înveţe.

– Corect, a spus Dave, şi s-a rezemat de spătarul scaunului. Frumos spus.

Nu purta costum şi nici sacou sport, ci o bluză veche de culoare verde. Erau în august, iar lui Stephanie, în ciuda brizei dinspre larg, i se părea destul de cald pe terasă, însă şi-a dat seama că cei doi simţeau până şi cea mai neînsemnată scădere a temperaturii. În cazul lui Dave, asta o mira puţin; avea doar şaizeci şi cinci de ani şi cel puţin cincisprezece kilograme de prisos. Dar deşi nu arăta decât de şaptezeci de ani (şi încă vioi, în ciuda mâinilor contorsionate), Vince Teague împlinise deja nouăzeci în acea vară şi arăta ca un băţ. „O aţă împănată”, aşa îi spunea doamna Pinder, secretara cu program redus de la ziar. Şi rostea asta de obicei cu un pufnet dispreţuitor.

– Politica de la Grey Gull este că fetele care servesc răspund de plata de la mesele ce le revin, a spus Vince.

Jack le spune asta tuturor fetelor care vin să se angajeze, ca să nu-i vină smiorcăindu-se după aia, susţinând că n-au ştiut cum stătea treaba.

Stephanie a făcut ochii roată pe terasă, care era pe jumătate populată chiar la ora 13.20, apoi a privit spre sufrageria principală, de unde se vedea Golfuleţul Moose. Acolo erau ocupate aproape toate mesele şi ea ştia că, începând cu 30 mai şi până la sfârşitul lunii iulie, până la ora 15.00 se stătea la rând pentru a se lua prânzul. Cu alte cuvinte, un balamuc controlat. Şi să te mai aştepţi ca fiecare chelneriţă să ştie precis dacă fiecare client plăteşte io Stephen King când ea aleargă de colo-colo, ca turbata, aducând tăvi cu homari fierţi şi aburinzi şi scoici...

– Nu mi se pare prea... a început ea, apoi vocea i s-a stins, întrebându-se dacă cei doi bătrâni, care scoseseră ziarul de pe vremea când chestii ca salariu minim încă nu se inventaseră, ar fi izbucnit în râs dacă ar fi terminat ce voise să spună.

– *Frumos* ar fi cuvântul care nu-ţi vine, a zis sec Dave, apoi a luat o chiflă. Era ultima din coşuleţ.

Cuvântul fusese rostit mai ciudat, rimând mai mult sau mai puţin cu altul, folosit de cei din nord ca să spună şi *da* şi *serios.* Stephanie era din Cincinnati, Ohio, iar când venise pentru prima oară pe Insula Moose-Lookit ca să-şi facă ucenicia la *The Weekly Islander,* aproape că o apucase disperarea... cuvânt care, în limbajul din est, rima cu acea exprimare ce însemna *mda.* Cum să înveţe ceva când ea abia reuşea să înţeleagă un cuvânt din şapte? Iar dacă îi ruga să repete, nu avea să treacă multă vreme şi ei o să considere că suferea de idioţie congenitală (care, pe Moose-Look se pronunţa *idiit,* normal.)

Fusese cât pe ce să plece la un program postuniversitar de patru luni, organizat de

Universitatea din Ohio, dar Dave o trăsese deoparte într-o după-amiază şi-i spusese:

– Nu te lăsa, Steffi, o să înţelegi tu.

Avusese dreptate. Aproape peste noapte, aşa i se păruse, începuse să priceapă accentul. Era ca şi cum până atunci ar fi avut dopuri în urechi şi dintr-odată dispăruseră brusc. Îşi închipuise că putea trăi acolo o viaţă fără să ajungă a vorbi ca ei, darămite să-i înţeleagă? Ei, măcar atâta lucru să reuşească şi ea.

– *Da, frumos* era cuvântul acela, l-a aprobat ea.

– Care nu a făcut parte niciodată din vocabularul lui Jack Moody, decât atunci când se vorbea despre vreme, a spus Vince, apoi, fără să schimbe tonul, a adăugat: Lasă chifla aia, David Bowie, nu vezi că te-ngraşi? Bagi mereu în tine ca un purcel.

– Dacă nu mi-am pierdut ţinerea de minte, parcă nu eram căsătoriţi, a zis Dave şi a muşcat încă o dată din chiflă. N-ai putea să-i spui fetei ce-ţi trece prin minte fără să mă dăscăleşti?

– Vezi ce arţăgos e? a zis Vince. Şi încă nu l-a învăţat nimeni că nu-i frumos să vorbească cu gura plină. Şi-a trecut apoi braţul peste spătarul scaunului, iar briza dinspre oceanul sclipitor i-a ridicat părul alb şi rar de pe frunte. Steffi, Helen are trei copii şi un soţ care a şters-o, lăsând-o singură. Nu vrea să plece de pe insulă şi se descurcă - oarecum - făcând pe chelneriţa la Grey Gull, fiindcă verile sunt mai bănoase decât iernile. Asta ai înţeles?

– Da, sigur, a răspuns Stephanie, şi o clipă mai târziu, doamna în chestiune s-a apropiat de masă. Stephanie a observat că femeia purta ciorapi groşi,

care nu reuşeau să-i ascundă venele varicoase, şi că avea cearcăne.

– Vince, David, a zis ea, şi s-a rezumat doar să o salute din cap pe Stephanie, întrucât nu-i ştia numele. Văd că prietenul vostru a plecat. Să prindă bacul?

– Mda, i-a răspuns, Dave. A descoperit subit că avea treabă la Boston.

– Da? Aţi terminat?

– O, mai lasă-ne puţin, a spus Vince, dar să ne aduci nota de plată când vrei, Helen. Copiii sunt bine?

Helen Hafner s-a strâmbat.

– Săptămâna trecută, Jude a căzut din căsuţa pe care şi-a făcut-o într-un copac şi şi-a rupt o mână. Ce a mai urlat... M-a speriat de moarte!

Cei doi bătrâni s-au privit, apoi au pufnit în râs. Au redevenit serioşi imediat, părând chiar ruşinaţi, iar Vince şi-a exprimat înţelegerea, dar asta nu a consolat-o pe Helen.

– Bărbaţii îşi permit să râdă, i-a spus ea lui Stephanie cu un surâs obosit, sardonic. *Toţi* au căzut din copaci şi şi-au u rupt mâinile când erau mici, şi îşi aduc aminte şi ce piraţi grozavi erau. Dar de mama care se scoală la miez de noapte ca să le dea medicamentele nu-şi mai amintesc. O să vă aduc nota. S-a îndepărtat târându-şi picioarele încălţate cu pantofi ale căror tocuri erau uzate.

– E o femeie de treabă, a spus Dave, având bunul simţ să pară uşor ruşinat.

– Da, aşa e, a încuviinţat Vince, iar dacă ne-a muştruluit niţel, probabil că o meritam. Până una-alta, uite care-i treaba cu masa asta, Steffi. Habar n-am cât costă trei chifle, o masă cu homar şi

patru ceaiuri la Boston, dar jurnalistul acela a uitat că aici trăim la ceea ce un economist ar numi „sursa de aprovizionare”, aşa că a lăsat o sută. Dacă Helen ne aduce nota care spune că avem de plătit mai mult de treişcinci, sărut bucuros un porc. Ai înţeles ce vreau să zic?

– Da, sigur, a spus Stephanie.

– Ei, treaba cu tipul de la *Globe* e că se plimbă cu bacul, apoi mâzgăleşte în condica de cheltuieli de deplasare *Masă de prânz, Gray Gull, Insula Moose-Lookit* şi *Seria misterelor inexplicabile;* dacă e cinstit, o să noteze o sută de dolari, însă dacă are în suflet o idee de căpătuială, o să noteze o sută douăzeci, şi cu ce i-a ieşit îşi duce prietena la un film. Ai priceput?

– Da, a spus Stephanie şi l-a privit cu reproş în timp ce bea restul de *iced tea.* Mi se pare că eşti cam cinic.

– Nu, dacă aş fi fost cinic, aş fi spus o sută *treizeci,* asta-i sigur. Replica l-a făcut pe Dave să pufnească în râs. În orice caz, a lăsat o sută, iar asta înseamnă cel puţin treişcinci de dolari în plus, chiar dacă pui şi douăzeci la sută bacşişul. De aceea am luat banii. Când Helen o să ne aducă nota, nu fac decât să o semnez, fiindcă *Islander* are cont deschis aici.

– Şi o să-i dai un bacşiş mai mare de douăzeci la sută, sper, a spus Stephanie, având în vedere situaţia ei familială.

– Ei, aici te înşeli, a spus Vince.

– Da’ de ce?

El a privit-o cu un aer îngăduitor.

– Păi ce-ţi închipui? Fiindcă-s zgârcit? Ca un yankeu?

– Nu, nu cred asta, cum nu cred că negrii sunt leneşi sau că francezii se gândesc toată ziua numai la sex.

– Atunci pune-ţi mintea la treabă. Doar ţi-a dat destulă Dumnezeu.

Stephanie a încercat, timp în care, plini de interes, cei doi au urmărit-o atent.

– Ar considera asta o pomană, a spus ea în cele din urmă.

Vince şi Dave au schimbat priviri amuzate.

– Atunci, ce?

– Cât pe ce s-o nimereşti cu negrii leneşi şi francezii puşi pe sex, nu-i aşa, draga mea? a întrebat-o Dave, lăbărţându-şi pronunţia tipică celor din est până acolo încât totul sună burlesc. Chestia e că vorbim de o femei e mândră, care nu primeşte de pomană.

Simţind că pătrunde tot mai adânc în gândirea sociologică, Stephanie a zis:

– Vreţi să sugeraţi că ar lua banii. Dacă nu pentru ea, pentru copii.

– Tipul care ne-a plătit prânzul era de departe, a spus Vince. În ce-o priveşte pe Helen Hafner, ăştia de departe au bani de le cad din... portofel.

Amuzată de acel brusc ocol analitic făcut de dragul ei, Stephanie a privit în jur, întâi la terasa unde stăteau, apoi prin geam, la salonul din interior. Şi a observat ceva interesant. Multe - probabil mai toate femeile de afară erau localnice, lucru valabil şi pentru majoritatea chelneriţelor. Înăuntru se găseau oamenii verii, aşa-numiţii „străini de insulă”, iar chelneriţele care îi serveau erau mai tinere. Şi mai atrăgătoare, de altfel, şi tot venite de prin alte părţi. Ajutoare pe timpul verii. Dintr-odată, a înţeles totul.

Se înşelase încercând să explice situaţia din punct de vedere sociologic. Totul era mult mai simplu.

– Chelneriţele de la Grey Gull îşi împart bacşişurile în mod egal, nu-i aşa? a întrebat ea. Asta trebuie să fie.

Vince a îndreptat arătătorul spre ea ca pe ţeava unui pistol şi a zis:

– Punct ochit, punct lovit.

– Şi-atunci cum faci?

– O să fac aşa, a zis el, când semnez nota, dau cincisprezece la sută bacşiş şi pun patruzeci de dolari din banii tipului de la *Globe* în buzunarul lui Helen. Ea se alege cu tot, hârtia nu suferă, iar dacă nu ştie, Unchiul Sam n-o să se supere.

– Aşa se fac afacerile în America, a precizat Dave cu un aer solemn.

– Ştii ce-mi place mie? a zis Vince Teague, întorcându-şi faţa către soare. Când a strâns din pleoape ca să-şi ferească ochii de strălucirea orbitoare, pe faţa lui au apărut parcă mii de riduri. Deşi nici aşa nu i se vedea adevărata vârstă, asta îl făcea totuşi să arate de optzeci de ani.

– Nu, ce anume? a întrebat Stephanie, uşor amuzată.

– Îmi place cum se învârt banii tot timpul, parcă-s rufe într-o maşină se spălat. Iar de data asta, când maşina se opreşte, banii sfârşesc aici, pe Moosie, unde lumea are cu adevărat nevoie de ei. Pe de altă parte, ca să aranjeze lucrurile, tipul de la oraş ne-a plătit masa şi a plecat aşa cum a venit.

– A fugit, mai precis, a spus Dave. Trebuia să prindă vasul, ai uitat? Asta m-a făcut să-mi amintesc de poezia aceea de Edna St. Vincent Millay: „Eram foarte obosiţi, eram foarte fericiţi / Cu bacul plutirăm

toată noaptea, ameţiţi.”[2] Nu se potriveşte perfect, dar suntem pe aproape.

– N-a fost prea fericit, dar obosit sigur o să fie când o să ajungă la următorul loc pe care-l are în plan, a spus Vince. Parcă a adus vorba de Madawaska. Poate c-o să găsească acolo mistere nelămurite. De exemplu, de ce ar ţine cineva să trăiască într-un asemenea loc. Dave, poate mă luminezi tu.

Stephanie îşi dăduse seama că între cei doi bătrâni funcţiona un soi de telepatie, primară, dar reală. Mai asistase la câteva scene de felul acesta de când sosise pe Insula Moose-Lookit, cu trei luni în urmă, şi mai avea parte şi acum de una de acelaşi gen. Chelneriţa se întorcea aducând nota de plată. Dave era cu spatele la ea, dar Vince a văzut-o venind, iar bărbatul mai tânăr şi-a dat seama ce voia editorul ziarului. Aşa că Dave a băgat mâna în buzunarul de la spate, a scos portofelul, din care a extras două bancnote, le-a împăturit între degete şi i le-a pasat peste masă lui Vince. Helen a ajuns lângă ei o clipă mai târziu. Vince a luat nota cu o mână ezitantă. Cu cealaltă a strecurat bancnotele în buzunarul fustei de la uniforma ei.

– Mulţumim, scumpo, a zis el.

– Sigur nu vreţi desert? i-a întrebat ea. Avem tort Mac, de vişine cu ciocolată. Nu e în meniu, dar mai sunt câteva porţii.

– Eu voi sări desertul. Poate Steffi.

---

2 Versuri din poezia Recuerdo (în limba spaniolă, Amintire), din volumul Câteva smochine din ciulini: Poeme şi sonete (1922). în ultimele versuri, cei doi îndrăgostiţi dau unei femei necunoscute mere, pere şi toţi banii, păstrându-şi doar de metrou (n. tr.).

Ea a clătinat din cap. La fel a procedat şi Dave Bowie - cu oarecare regret.

Helen l-a învrednicit (dacă acela era cuvântul potrivit) pe Vincent Teague cu o privire care-l cercetă cu asprime.

– Vince, nu ţi-ar strica să mai pui ceva pe tine.

– Eu şi Dave suntem ca Jack Sprat[3] şi nevastă-sa, a zis Vince cu vioiciune.

– Aha. Helen a aruncat o privire spre Stephanie şi, obosită, a închis un ochi, clipind spre ea scurt, într-o explozie de bună dispoziţie. Ai dat peste o pereche pe cinste, domnişoară, a zis ea.

– Îmi plac şi-aşa, a răspuns Stephanie.

– Sigur, şi după aceea o să ajungi direct la *New York Times,* a zis Helen. A început să strângă farfuriile şi a completat: Mă întorc să iau şi restul, apoi s-a îndepărtat în grabă.

– Când o să găsească cei patruzeci de dolari în buzunar, o să-şi dea seama cine i-a strecurat acolo? Cercetă din nou terasa, unde vreo douăzeci de clienţi beau cafea, *iced tea,* bere sau mâncau tort de vişine cu ciocolată, care nu era în meniu. Nu oricine părea în stare să vâre patruzeci de dolari în buzunarul unei chelneriţe, însă unii aveau acei bani.

– Poate că da, a spus Vince, dar răspunde-mi la o întrebare, Steffi.

– Bine, dacă pot.

– Dacă nu şi-ar da seama, asta ar însemna plată necuvenită?

– Nu înţeleg ce vrei să...

---

3 Aluzie la o poezie pentru copii: „Jack Sprat / Grăsime niciodată n-a mâncat / A lui nevastă slab nu înghiţea/ Dar împreună farfurii lingeau, / Pân' ce pe ele nimic nu rămânea" (n. tr.).

– Ba cred că înţelegi, a zis el. Hai să ne întoarcem la redacţie. Ştirile nu aşteaptă.

2

Asta îi plăcea lui Stephanie cel mai mult la sediul ziarului *The Weekly Islander,* fapt ce o mai încânta şi acum, după trei luni petrecute redactând în principal anunţuri: în după-amiezile limpezi, doar îndepărtându-se şase paşi de birou putea admira priveliştea minunată a coastei statului Mâine. Nu trebuia decât să iasă pe terasa acoperită care dădea spre uscat şi care se întindea de-a lungul întregii clădiri a ziarului, ce aducea cu un hambar. Adevărat, aerul putea a peşte şi a alge putrezite, însă pe Moose-Look totul păstra acel miros. Te obişnuiai cu el, descoperise Stephanie, apoi se întâmpla minunea - după ce nasul respingea acel miros, regăsindu-l pretutindeni, a doua oară, aproape că se îndrăgostea de el.

În după-amiezile senine (ca aceasta de la sfârşit de august), fiecare casă, doc şi barcă de pescuit de pe partea dinspre Tinnock a promontoriului se vedeau cât se poate de clar; Stephanie putea chiar distinge inscripţia *Sunoco* pe o pompă de motorină a unei benzinării şi *LeeLee Bett* pe copastia unei ambarcaţiuni de pescuit, ce aducea pâinea de zi cu zi vreunei familii. Era trasă pe uscat şi răsturnată cu chila în sus pentru a fi raşchetată şi vopsită. Putea vedea un băiat în şort şi în tricou fără mâneci pescuind de pe acoperişul presărat cu gunoaie de sub barul Preston, plus o mie de sclipiri ale soarelui pe acoperişurile de tablă ale celor o sută de case ale satului. Şi, între satul Tinnock (care era, de fapt, un oraş în toată regula) şi Insula Moose-Lookit, soarele strălucea deasupra celor mai albastre ape pe care le văzuse vreodată. În zile ca aceasta se întreba cum

va mai fi în stare să se întoarcă în vest, asta dacă avea să se mai întoarcă. Iar în zilele când ceaţa se rostogolea peste toată insula, iar întreaga lume a uscatului părea să fi dispărut, şi mugetul sirenei de ceaţă pornea şi se stingea ca glasul unei fiare de demult... ei bine, atunci îşi punea aceeaşi întrebare.

„Te rog să ai grijă, Steffi”, îi spusese Dave într-o zi când o găsise stând pe terasă cu carneţelul cu foi galbene în poală şi cu un articol pe jumătate terminat pentru rubrica „Artă şi diverse”, scris mare, cu trăsături energice. „Viaţa de pe insula noastră are obiceiul să ţi se strecoare în sânge, iar după ce ajunge acolo e ca şi cum ai avea malarie. Nu iese cu una, cu două.”

Acum, după ce aprinsese lumina (soarele începuse să coboare spre asfinţit, iar în încăpere să lăsase întunericul), se aşezase la birou şi îşi găsise blocnotesul credincios în care avea un nou articol pentru pagina de titlu. Semăna cu oricare dintre cele cinci sau şase articole pe care le scrisese până atunci şi, cu toate astea, l-a privit cu o afecţiune de netăgăduit. La urma-urmelor, îi aparţinea, era munca ei, era plătită ca să le scrie, şi avea certitudinea că oamenii care cumpărau ziarul - destul de mulţi - chiar îl citeau.

Cu un geamăt discret, dar perceptibil, Vince s-a aşezat la biroul lui. Mişcarea a fost urmată de un pocnet când şi-a răsucit corpul, întâi spre stânga, apoi spre dreapta. Cu vorbele lui, asta se chema „aşezarea coloanei”. Dave îi spusese că într-o bună zi o să paralizeze de la gât în jos tot „aşezându-şi coloana”, însă Vince părea neobişnuit de netulburat de o asemenea posibilitate. Şi-a pornit computerul, în vreme ce redactorul-adjunct s-a aşezat pe colţul

biroului, a scos o scobitoare şi a început să se slujească de ea ca să scotocească prin cotloanele protezei dentare superioare.

– Ce alegem? a întrebat Dave, însă Vince n-a răspuns imediat, aşteptând să se deschidă computerul. Incendii? Inundaţii? Cutremure? Sau răscoala nemulţumiţilor?

– Mă gândeam să încep cu Ellen Dunwoodie, care a ras un hidrant de pe Beach Lane pentru că nu i-a ţinut frâna de mână. După aceea, mă gândeam să refac puţin editorialul despre bibliotecă, a zis Vince şi şi-a pocnit degetele.

De pe colţul biroului, Dave a aruncat o privire în jos, spre Stephanie.

– Întâi spinarea, acum degetele, a zis el. Dacă ar putea învăţa să cânte *Degete uscate*[4] pe propriile lui coaste ca la acordeon, l-am trimite să concureze la emisiunea „Idolul american".

– Tot timpul trebuie să găseşti câte ceva de criticat, i-a zis Vince pe un ton amabil, încă aşteptând deschiderea computerului. Steff, constat ceva pervers. Uite-mă, am nouăzeci de ani şi aştept să închid ochii din clipă în clipă, dar folosesc un Mac nou-nouţ, iar tu, la douăzeci şi doi de ani şi cu un trup de invidiat, proaspătă ca o piersică, mâzgăleşti pe un blocnotes ca o fată bătrână dintr-un roman victorian siropos.

– Nu cred că blocnotesurile au fost inventate în Epoca victoriană, a zis Stephanie. Apoi a răsfoit hârtiile de pe birou. În iunie, când venise pe Moose-Look să lucreze la *The Weekly Islander,* îi dăduseră cel mai mic birou de acolo - de fapt, ceva mai mare

4 Un cântec foarte lung, servind la învăţarea principalelor oase ale scheletului uman (n. tr.).

decât un pupitru şcolar - aşezat departe, într-un colţ. Pe la mijlocul lunii iulie fusese promovată, primind unul mai mare, în mijlocul camerei. Asta o mulţumise, însă suprafaţa mai mare a tăbliei îngăduia multor lucruri să se rătăcească mai uşor. Tocmai a bâjbâit până a găsit o circulară tipărită pe hârtie roz. Ştie vreunul din voi ce organizaţie profită de pe urma Picnicului şi a dansului anual de la sfârşitul verii organizate la Fermele Gernerd, la care o să apară Little Jonna Jaye şi Straw Hill Boys?

– Organizaţia asta înseamnă Sam Gernerd, nevastă-sa, cei trei copii şi diverşii lor creditori, a spus Vince şi în aceeaşi clipă computerul a scos ţiuitul obişnuit de pornire. Tocmai voiam să-ţi spun, Steff, ai făcut o treabă grozavă la rubrica aia a ta.

– Da, adevărat, a întărit Dave. Am primit vreo douăzeci de scrisori, cred, iar singura negativă a venit de la doamna Edina Steen, Regina gramaticii din Downeast, care oricum e nebună de legat.

– Mai nebună nici că se poate, l-a aprobat Vince pe Dave.

Stephanie a zâmbit, gândindu-se cât de rar se întâmpla să trăieşti un asemenea sentiment după ce depăşeai vârsta copilăriei - o fericire perfectă şi cât se poate de simplă.

– Mulţumesc, a zis ea, vă mulţumesc amândurora.

Apoi: Pot să vă întreb ceva? Fără menajamente?

Vince s-a răsucit cu scaunul şi a privit-o.

– Orice doreşti, dacă asta mă ţine departe de doamna Dunwoodie şi hidrantul ei, a zis el.

– Şi pe mine, departe de facturi, a spus Dave. Cu toate că n-o să plec acasă decât după ce termin cu ele.

– Nu lăsa hârtiile să-ţi comande viaţa! a exclamat Vince. Ţi-am spus asta de o mie de ori.

– Ţi-e uşor să vorbeşti, l-a pus la punct Dave. Cred că de zece ani n-ai aruncat nici măcar o privire la carnetul de cecuri, ca să nu mai spun că nici nu-l porţi la tine.

Stephanie era hotărâtă să nu le permită să se abată de la subiect - sau să o facă pe ea să uite de el - luându-se la harţă.

– Încetaţi, vă rog.

Surprinşi, amândoi au privit-o în tăcere.

– Dave, i-ai spus domnului Hanratty de la Globe că tu şi Vince lucraţi împreună la *Islander* de patruzeci de ani...

– Îhî...

– Iar tu ai început în 1948, Vince.

– Adevărat, a confirmat el. Până în vara lui '48 a existat *The Weekly Shopper and Trading Post,* care se distribuia gratis pe diferite pieţe de pe insule şi în magazinele mai răsărite de pe uscat. Eram tânăr, căpăţânos şi am avut noroc cu carul. Atunci au avut loc incendiile alea mari din Tinnock şi Hancock. Incendiile alea... nu ele au făcut ziarul *mare,* n-aş putea afirma asta - deşi unele fiţuici au profitat atunci. Abia în 1956 am avut la fel de multe reclame ca în vara lui '48.

– Aşadar, voi faceţi meseria asta de peste cincizeci de ani şi în tot timpul ăsta n-aţi dat peste niciun mister inexplicabil? E adevărat?

Dave Bowie a privit-o mirat.

– Dar n-am afirmat aşa ceva!

– Ce naiba, doar ai fost de faţă! a exclamat Vince, la fel de scandalizat.

Vreme de o clipă, amândoi au reuşit să-şi păstreze pe chip expresii de uimire, dar când Stephanie McCann a continuat să se uite când la unul, când la celălalt, n-au mai rezistat. Întâi, a observat un tremur în colţul gurii lui Vince Teague, apoi în ochii lui Dave Bowie a apărut o tresărire. Poate că asta n-ar fi însemnat nimic, însă după aceea au făcut greşeala de a se privi unul pe celălalt, apoi au izbucnit amândoi într-un hohot de râs ca nişte copii care au făcut o şotie.

3

– Tu i-ai povestit despre *Pretty Lisa,* i-a spus Dave lui Vince după ce a redevenit serios. *Pretty Lisa* fusese o ambarcaţiune de pescuit ce eşuase pe ţărmurile Insulei Smack din vecinătate în anii '20. Un membru al echipajului fusese găsit prăbuşit pe magazia de la pupa, restul de cinci oameni fiind daţi dispăruţi. De câte ori crezi că a auzit Hanratty aşa o chestie pe partea asta a coastei?

– Ei, habar n-am, dar cine ştie în câte locuri s-o fi oprit înainte să ajungă aici, dragă, l-a contrat Vince şi o clipă mai apoi cei doi bătrâni au izbucnit din nou într-un râs dezlănţuit, Vince plesnindu-şi genunchiul ciolănos cu o mână, iar Dave lovindu-şi cu un „plici" coapsa plinuţă.

Stephanie i-a urmărit, cu o încruntare pe chip - deloc furioasă, şi nici amuzată (decât o idee), ci doar încercând să pătrundă sursa bunei lor dispoziţii atât de explozive. Şi ea socotise povestea vasului *Pretty Lisa Cabot* destul de bună pentru cel puţin un articol dintr-o serie de opt, dedicate, mda, Misterelor Inexplicabile din New England, însă ea nu era nici proastă, nici nesimţită; îşi dăduse perfect seama că domnul *Hanratty* nu considerase istoria îndeajuns de consistentă. Da, iar ea citise pe faţa lui că în peregrinările lui finanţate de ziarul *Globe,* de-a lungul coastei, între Boston şi Moose-Look, mai auzise relatarea şi pesemne că nu doar o dată.

Vince şi Dave au dat aprobator din cap când ea a lansat acea idee.

– Îhî, a încuviinţat Dave.

– Hanratty o fi de departe, dar asta nu-nseamnă că e leneş sau prost. Misterul acelei nave - a cărei

lămurire are sigur legătură cu contrabandiştii de alcool, gata să se apere cu arma în mână, care aduceau marfă din Canada, deşi nimeni nu va şti sigur cum au stat lucrurile - circulă de ani de zile. A apărut în câteva cărţi, ca să nu mai vorbim de revistele *Yankee* şi *Downeast.* Ascultă, Vine, nu cumva şi *Globe* a...

Vince a confirmat cu un gest.

– Tot ce se poate. Acum vreo şapte sau nouă ani. Într-un supliment duminical. Deşi poate c-a fost în *Journal,* care apare la Providence. Sunt sigur însă că în *Sunday Telegram* din Portland a publicat articolul acela despre mormonii care au apărut în Freeport şi au încercat să distrugă o mină din Deşertul Mâine...

– Iar Luminile de pe coastă au beneficiat de spaţii în ziare aproape de fiecare sărbătoare de Halloween, a adăugat binedispus Dave. Ca să nu mai vorbim de web-site-urile dedicate OZN-urilor.

– Şi o femeie a scris anul trecut o carte despre otrăvirea în masă de la picnicul acela bisericesc de la Tashmore, a încheiat Vince. Ăsta a fost ultimul „mister inexplicabil" pe care i-l aruncaseră în braţe reporterului de la *Globe* în timpul mesei. Asta se întâmplase cu puţin înainte ca Hanratty să creadă că putea prinde bacul de 13.30 şi, într-un fel, Stephanie nu-i găsea nici-o vină pentru acea hotărâre.

– Aşadar, l-aţi dus cu vorba, a zis ea. I-aţi servit poveşti răsuflate.

– Ba nu, draga mea! a spus Vince, de astă dată părând de-a dreptul uimit. („Ei, poate", a gândit Stephanie.) Fiecare din istoriile astea este un mister nerezolvat de pe coasta New England - adică din părţile noastre, măcar.

– Nu eram convinşi că ştia toate poveştile alea decât după ce i le-am servit, a spus Dave pe un ton împăciuitor. Aşa că nu ne-a surprins că le auzise.

– Chiar deloc, l-a aprobat Vince. Apoi ochii i-au sticlit veseli. I-am servit nişte treburi răsuflate, de acord. Dar ne-am ales cu o masă pe cinste, nu? Şi a trebuit să ne îngrijim ca banii să circule şi să ajungă unde trebuie... O parte în buzunarul lui Helen Hafner.

– Şi poveştile alea sunt singurele pe care le ştiţi? Alea care au fost întoarse pe toate feţele în cărţi şi mari ziare?

Vince s-a uitat la Dave, tovarăşul lui de o viaţă.

– Am spus eu aşa ceva?

– Nţţ, a zis Dave. Şi nici eu nu cred c-am afirmat asta.

– Ei bine, despre ce alte mistere inexplicabile mai aveţi cunoştinţă? Şi de ce nu i-aţi povestit şi lui?

Cei doi bătrâni au schimbat o privire şi, din nou, Stephanie McCann a simţit că telepatia funcţiona. Vince a făcut un semn discret cu capul către uşă. Dave s-a ridicat, a traversat jumătate din încăperea iluminată orbitor (în cealaltă jumătate, cufundată în semiobscuritate, se găsea demodata maşină de tipărit ofset, care nu mai fusese folosită de şapte ani) şi a întors semnul care atârna de clanţă pe partea pe care scria „ÎNCHIS”. Apoi s-a întors la locul lui.

– Am închis? În miezul zilei? a întrebat Stephanie, cu o undă de nelinişte interioară, dacă nu chiar şi în glas.

– Dacă vine cineva cu vreo ştire, o să ciocănească, a spus Vince, convins că are dreptate. Iar dacă-i vreo ştire-bombă, o să bată cu pumnul.

– Şi dacă ia foc ceva în centru, o să auzi sirena, a adăugat Dave. Hai pe terasă, Steffi. Să nu pierdem soarele ăsta de august - nu ţine mult.

Ea s-a uitat la Dave, apoi la Vince Teague, care avea mintea iute ca la patruzeci şi cinci de ani, probabil. Era convinsă.

– Iar mă şcoliţi? a întrebat ea.

– Exact, i-a răspuns Vince şi, deşi încă zâmbea, ea a simţit că vorbea serios. Ştii ce le place unor bătrânei ca noi?

– Că trebuie să-i şcoliţi doar pe cei care vor să înveţe.

– Îhî. Tu *vrei* să înveţi, Steffi?

– Da, a răspuns ea fără nici-o şovăială, în ciuda acelei ciudate unde de nelinişte.

– Atunci, hai afară, a zis el. Vino şi stai o clipă.

Ea l-a urmat.

4

La soare era cald, aerul se răcorise şi briza era îndulcită de stropi de sare şi încărcată de sunetul clopotelor, sirenelor şi al apei care clipocea. Ajunsese să ţină la sunetele acelea doar după câteva săptămâni de şedere acolo. Cei doi bărbaţi s-au aşezat de-a stânga şi de-a dreapta ei şi, cu toate că ea încă nu ştia asta, amândoi gândeau cam la fel: „Vârsta trebuie să încadreze frumuseţea.” Şi nu era nimic rău în acel gând, fiindcă amândoi ştiau că intenţiile le erau perfect întemeiate. Înţelegeau cât de bună putea fi Stephanie în ceea ce făcea şi cât de mult voia să înveţe; acea lăcomie agreabilă îi îndemna să *dorească* să o instruiască.

– Aşa, a zis Vince, după ce s-au aşezat, Steffi, gândeşte-te la poveştile pe care i le-am înşirat lui Hanratty la masă - *Lisa Cabot,* Luminile de pe coastă, mormonii rătăcitori, otrăvirile de la biserica din Tashmore, care nu au fost soluţionate - şi spune-mi ce au în comun.

– *Toate* sunt nerezolvate.

– Încearcă altceva, draga mea, a zis Dave. Nu mă dezamăgi.

Ea i-a aruncat o privire scurt şi a priceput că nu glumea. Păi, era *evident,* ţinând seama de ce îi invitase Hanratty la masă: seria de opt articole din *Globe* (poate chiar zece episoade, aşa spusese omul, dacă reuşea să afle suficient de multe istorii ciudate), pe care redacţia spera să le publice din luna septembrie până de Halloween.

– Toate au fost povestite şi răspovestite.

– Ai făcut un mic progres, a spus Vince, dar încă n-ai reuşit să înaintezi mult. Întreabă-te doar atât,

domnişoară: *De ce* au fost exploatate până au secat? De ce se apucă un ziar din New England să scoată la iveală povestea cu Luminile de pe coastă cel puţin o dată pe an, împreună cu câteva fotografii neclare, făcute în urmă cu jumătate de secol? De ce i-ar intervieva cei de la *Yankee* sau *Coast* pe Clayton Riggs şi Ella Ferguson măcar o dată pe an, de parcă oamenii ăştia s-ar putea da peste cap ca diavolul devenind atotştiutori, aducând ceva nou?

– Nu ştiu cine sunt aceşti oameni, a recunoscut Stephanie.

Vince şi-a tras o palmă peste ceafă.

– Mda, mare nătărău mai sunt. Mereu uit că nu eşti din partea locului.

– Să iau asta drept compliment?

– Cred că da, da, sigur. Clayton Riggs şi Ella Ferguson au fost singurii care au băut *iced coffee* în ziua aceea la Lacul Tashmore şi n-au murit. Madam Ferguson n-a păţit absolut nimic, însă Riggs a paralizat pe partea stângă.

– Groaznic. Şi reporterii tot le mai iau interviuri?

– Îhî. Au trecut cincisprezece ani de atunci şi cred că n-ai nevoie de prea multă minte ca să înţelegi că nimeni nu va fi arestat pentru acea crimă - opt oameni otrăviţi, iar şase dintre ei, morţi - cu toate astea, Ferguson şi Riggs apar mereu în ziare, părând din ce în ce mai prăpădiţi: „Ce s-a întâmplat în acea zi?” şi „Oroarea de la marginea lacului” şi... ai prins ideea, nu? E ca orice altă poveste pe care oamenii o apreciază, ca *Scufiţa Roşie* sau *Podul căpcăunului şi cei trei ţapi*[5]. Întrebarea *e... de ce?*

Însă Stephanie trecuse deja podul.

5 Poveste norvegiană în care căpcăunul care păzea un pod este păcălit de doi ţapi şi ucis de al treilea (n. tr.).

– *Există* ceva, e adevărat? O poveste pe care nu i-ai spus-o. Despre ce este vorba?

Cei doi s-au privit din nou cu subînţeles, însă de astă dată Stephanie n-a mai reuşit să le descifreze gândul. Stăteau pe scaune de grădină identice, iar Stephanie îşi lăsase palmele pe braţele celui pe care se aşezase. Dave a întins mâna şi a bătut uşor pe spătarul scaunului ei.

– Nu ne deranjează să-ţi povestim... adevărat, Vince?

– Nu, cred că nu, a spus Vince şi pe faţa lui au apărut iarăşi o mulţime de riduri când a zâmbit.

– Dar dacă vrei să faci o plimbare cu bacul, va trebui să-i duci ceai cârmaciului[6]. Ai mai auzit asta?

– Da, undeva, a răspuns ea, amintindu-şi de discurile vechi ale mamei, ajunse în pod.

– Bine, a zis Dave, atunci răspunde-ne la întrebare. Hanratty n-avea nevoie de poveştile alea pentru că s-a scris prea mult despre ele. De ce s-a întâmplat asta?

Ea s-a gândit din nou, iar ei s-au arătat răbdători. Le făcea plăcere să o urmărească.

– Păi, a zis Stephanie într-un târziu, cred că oamenilor le plac istoriile care le dau fiori, să le citească într-o noapte de iarnă, mai ales dacă stau cu lumina aprinsă şi focul arde în sobă. Poveşti despre lucruri nepătrunse, înţelegeţi?

– Câte lucruri nepătrunse pentru fiecare poveste, dragă? a insistat Vince cu glas blând, dar străpungând-o cu privirea.

---

6 Aluzie la cântecul Tea for the Tillerman (1970) de pe albumul cu acelaşi nume al lui Cat Stevens şi la versurile „în vreme ce păcătoşii păcătuiesc, copiii se joacă." (n. tr.).

Ea a deschis gura cu gând să spună „Cel mult şase, în orice caz”, amintindu-şi de Picnicul otrăvitor, apoi a închis-o la loc. În ziua aceea, pe malul lacului Tashmore muriseră şase oameni, dar o singură doză sănătoasă de otravă îi ucisese pe toţi, iar ea bănuia că fusese vorba de o singură mână criminală. Nu ştia câte Lumini existaseră, dar nu se îndoia că lumea se gândea la un singur fenomen. Aşa că...

– Unul? A făcut ea o încercare, simţindu-se ca o concurentă la runda finală din „Jeopardy”[7]. Un lucru necunoscut pentru fiecare poveste?

Vince a arătat cu degetul către ea, zâmbind mai generos ca niciodată, iar Stephanie s-a liniştit. Acum nu era cu adevărat la şcoală, iar aceşti doi bătrâni n-ar fi deloc încântaţi dacă ea ar bâlbâi vreun răspuns, dar ajunsese să vrea să le facă hatârul aşa cum ţinuse să-şi satisfacă cei mai buni colegi şi profesori în liceu şi colegiu. Pe cei care credeau cu înfocare în ea.

– Mai e ceva, oamenilor le place să creadă cu inima că există *ceva necurat* acolo, şi înţeleg prea bine despre ce e vorba, a spus Dave. Uite, asta cu *Pretty Lisa,* eşuată pe stânci la sud de Dingle Nook, pe Insula Smack, în 1926...

– *'27,*l-a corectat Vince.

– Bine, '27, isteţule, şi la bord e găsit doar Teodore Riponeaux, dar mort-mort, iar ceilalţi cinci, dispăruţi, şi nici măcar o picătură de sânge sau urme de luptă, deşi lumea zice că *trebuie să fi fost* piraţi, aşa că după aceea apar poveşti şi despre o hartă a comorilor, şi despre aur îngropat, şi despre

7 Jeopardy", concurs televizat de genul „Vrei să fii miliardar?" (n. tr.).

faptul că oamenii care o păzeau au fost prădaţi şi cine mai ştie câte altele.

– Sau că s-au încăierat între ei, a spus Vince. Asta a fost mereu o variantă preferată în cazul *Lisa.* Există poveşti pe care unii le spun, iar altora le place să le asculte, dar Hanratty a fost suficient de deştept să-şi dea seama că editorul lui n-o să se lase păcălit de ceva ce şi-a pierdut din interes după ce a fost întors pe toate părţile.

– Poate va fi interesantă peste zece ani, a zis Dave.

– Pentru că, mai devreme sau mai târziu, tot ce e vechi devine nou. Poate nu-ţi vine a crede, Steffi, dar ăsta-i adevărul.

– Ba cred, a spus ea, gândindu-se: *„Tea for the Tillerman,* cine îl cânta Al Stewart sau Cat Stevens?”

– Mai e chestia cu Luminile de pe coastă, a intervenit Vince, şi-ţi spun eu exact de ce a ajuns atât de cunoscută. Există o fotografie a lor - poate că nu sunt decât luminile reflectate de la Ellsworth pe norii joşi care stau împreunaţi cât să creeze cercuri care arată ca nişte farfurii - iar dedesubt se vede întreaga echipă de la Hancock Lumber, toţi în echipament sportiv.

– Şi un băieţel care poartă mănuşi şi arată în sus, a spus Dave. Asta e tuşa finală. Toată lumea se uită într-acolo şi spune: „Mda, *trebuie să fi fost* extratereştri care au coborât printre noi ca să vadă cum îşi petrec americanii timpul liber. Cu toate astea, rămâne ceva confuz, mai ales că există fotografii interesante care te pun pe gânduri, de aceea oamenii se întorc mereu la fenomen.

– Dar nu şi cei de la *Boston Globe,* a spus Vince, deşi cred c-ar face-o dac-ar fi în criză de subiecte.

Cei doi bătrâni au râs pe săturate, ca nişte adevăraţi vechi prieteni.

– Aşadar, a spus Vince, poate că ştim şi noi unul sau două mistere inexplicabile...

– Eu n-aş băga mâna-n foc, a spus Dave. Sigur ştim cel puţin unul, dragă, numai că nimeni n-ar putea afirma că *trebuie să fi fost* nu ştiu ce în legătură cu el.

– Păi... friptura, a spus Vince, însă glasul lui exprima o oarecare îndoială.

– A, mda, până şi *ăsta* e un mister, nu ţi se pare? a întrebat Dave.

– Da, l-a aprobat Vince, iar de data aceasta glasul lui a exprimat jena. Cu toate astea, chipul nu l-a trădat.

– M-aţi ameţit de tot, a recunoscut Stephanie.

– Mda, povestea lui Colorado Kid e de-a dreptul ameţitoare, a confirmat Vince, motiv pentru care nu se făcea să le-o dăm celor de la *Boston Globe,* înţelegi? Pe de o parte, sunt prea multe necunoscute. Nu doar un *tre'să fi fost.* S-a aplecat în faţă, ţintuind-o cu ochii lui de un albastru-deschis. Vrei să te faci ziaristă sau nu?

– Ştii bine că da, a zis Stephanie, surprinsă.

– Bun, atunci o să-ţi spun un secret pe care-l ştie orice ziarist sau ziaristă: în viaţa reală, numărul de poveşti adevărate - cele care au început, conţinut şi sfârşit - este redus, ajungând chiar la zero. Dar dacă le oferi cititorilor un singur lucru necunoscut (maximum două), apoi vâri ceea ce Dave Bowie numeşte *tre' să fi fost,* atunci cititorul va spune *singur* povestea. Te surprinde, nu?

– Să luăm, de pildă, cazurile de otrăvire de la biserică. Nimeni nu ştie cine i-a ucis pe oamenii

aceia. Se ştie doar că Rhoda Parks, secretara Bisericii Metodiste Tashmore, şi William Blakee, *pastorul* bisericii metodiste, au avut o legătură trecătoare cu şase luni înainte de otrăviri. Blakee era căsătorit şi a rupt acea legătură amoroasă. Eşti atentă?

– Da, a confirmat Stephanie.

– Se mai ştie că Rhoda Parks a fost doborâtă de acea ruptură, cel puţin o vreme. Aşa a afirmat sora ei. Mai ştim un al treilea amănunt. Atât Rhoda Parks, cât şi William Blakee au băut din cafeaua otrăvită de la picnic şi n-au murit. Şi-atunci unde e acel *trebuie să fi fost?* Hai, că ţi-e viaţa în joc, Steffi.

– Rhoda trebuie să fi pus otravă în cafea ca să-şi ucidă amantul pentru că i-a dat papucii, apoi a băut şi ea ca să se sinucidă. Ceilalţi patru - plus cel care doar a vărsat - au fost ceea ce se cheamă pagube colaterale.

Vince a pocnit din degete.

– Mda, asta e povestea pe care şi-o spun oamenii. Ziarele şi revistele n-o scriu de-a dreptul pe hârtie, fiindcă nu simt nevoia. Ştiu că oamenii fac legătura între una şi alta.

Ce nu se brodeşte? Repede, că iar ţi-e viaţa-n joc.

De astă dată, Stephanie şi-ar fi pierdut viaţa, pentru că nu reuşea să găsească ceva împotriva acelei variante. Tocmai se pregătea să susţină că nu cunoştea cazul suficient de bine ca să se pronunţe, când Dave s-a ridicat, apropiindu-se de balustradă, a privit spre Tinnock, dincolo de mare, şi a remarcat calm:

– Aşteptarea de şase luni a fost cam lungă, nu crezi?

– Nu se spune că răzbunarea este o mâncare pe care trebuie s-o serveşti rece? a întrebat Stephanie.

– Mda, a întărit Dave, la fel de calm, dar când ucizi şase oameni e vorba de mai mult decât de răzbunare. Nu spun că nu se putea întâmpla şi aşa, numai că se putea şi altfel. Aşa cum Luminile de pe coastă puteau fi reflexii din nori... Ori vreo chestie secretă testată de Forţele Aeriene, nişte aparate care plecaseră de la baza din Bangor... Ori, cine ştie, poate că *erau* chiar omuleţii verzi care veniseră să vadă dacă tipii de la Hancock Lumber reuşeau să-i bată pe cei de la Tinnock Auto Body.

– De cele mai multe ori se întâmplă ca oamenii să inventeze o poveste, apoi să nu-i mai dea drumul din braţe, a spus Vince. E uşor de procedat aşa, atâta vreme cât există doar un element necunoscut: un otrăvitor, un singur grup de lumini misterioase, o ambarcaţiune eşuată cu mai toţi membrii echipajului dispăruţi. În cazul lui Colorado Kid nu există decât necunoscute, aşa că nu se poate povesti. A făcut o pauză. E ca şi cum din şemineu ar ieşi un tren sau ca şi cum, într-o dimineaţă, în mijlocul aleii de acces către casă ar apărea nişte cai. Nu ceva atât de evident, dar la fel de straniu. Iar asemenea lucruri... A clătinat din cap. Steffi, oamenilor nu le plac astfel de lucruri. *Nu vor* aşa ceva. E frumos să priveşti un val care se sparge pe plajă, dar dacă-s prea multe ţi se face rău.

Stephanie a aruncat o privire spre marea ce despărţea insula de uscat - a văzut nenumărate valuri, dar nu dintre cele mari, cel puţin nu în ziua aceea - şi s-a gândit în tăcere la acest aspect.

– Mai apare ceva, a zis Dave după o vreme.

– Ce anume? a întrebat ea.

– Ea *noastră,* a spus el, dar cu o tărie surprinzătoare. Lui Stephanie i s-a părut că aducea a furie. Un tip de la *Globe,* de departe - n-ar face decât s-o rasolească. N-ar pricepe.

– Şi tu pricepi? a întrebat ea.

– Nu, a recunoscut el şi s-a aşezat. Dar nici nu-i nevoie, scumpo. În problema lui Colorado Kid sunt nevinovat ca Sfânta Fecioară, după ce l-a născut pe Iisus. Biblia spune ceva de genul: „Iar Măria păstra toate aceste cuvinte, punându-le în inima sa."[8] Uneori, cu misterele asta e cea mai bună cale.

– Dar mie o să-mi spui?

– A, sigur, doamnă! A privit-o de parcă ar fi fost luat prin surprindere; pe de altă parte - doar o idee - de parcă s-ar fi trezit după ce aţipise. Pentru că eşti de-a noastră. Nu-i aşa, Vince?

– Îhî, a făcut Vince. Testul ăsta l-a luat cândva pe la jumătatea verii.

– Serios? (Stephanie s-a simţit din nou absurd de fericită.) Cum? Ce test?

Vince a clătinat din cap.

– Nu-ţi pot spune, scumpo. Ştiu doar că la un moment dat mi s-a părut că eşti pe calea cea bună. A aruncat o privire spre Dave, care a aprobat cu un gest. După aceea, s-a uitat din nou la Stephanie. Bine, a zis el. Uite povestea pe care n-am spus-o la prânz. Misterul nostru inexplicabil. Povestea lui Colorado Kid.

8 Sfânta Evanghelie după Luca, 2-19 (n. tr.).

5

Cu toate acestea, relatarea a început-o Dave.

– Acum douăzeci şi cinci de ani, a zis el, prin anii '80, erau doi puşti care au luat bacul de 6.30 în locul celui de 7.30. Făceau parte din echipa de atletism a Liceului Bayview Consolidated şi erau un băiat şi prietena lui. După ce se termina iarna - care aici e mai scurtă decât pe uscat - obişnuiau să alerge de-a latul insulei, de-a lungul Plajei Hammock până la şosea, apoi pe Bay Street şi spre docuri. Îţi imaginezi, Steffi?

Îşi imagina. A văzut şi aspectul romantic. Nu ştia însă ce făceau (băiatul şi prietena lui) când ajungeau pe partea dinspre Tinnock a insulei. Ştia că cei zece, doisprezece puşti de vârsta liceului din Moose-Look luau aproape mereu bacul de 7.30, prezentându-i omului care-i trecea - Herbie Gosslin ori Marcy Legasse - legitimaţiile ca să fie verificate pentru codul de bare. Apoi, ajunşi pe partea unde era Tinnock, îi aştepta autobuzul şcolii ca să-i ducă cale de trei mile până la liceu. A întrebat dacă alergătorii au aşteptat autobuzul şi Dave, zâmbind, a clătinat din cap.

– Nu, alergau şi pe partea cealaltă, a precizat el. Fără să se ţină de mână, deşi se poate şi asta; întotdeauna alături, aşa alergau Johnny Gravlin şi Nancy Arnault. Vreme de vreo doi ani au fost de nedespărţit.

Stephanie s-a îndreptat de spate. Ştia un John Gravlin, care era primarul Insulei Moose-Lookit, un tip prietenos care avea câte o vorbă bună pentru fiecare şi pândea un post în Senatul statului din Augusta. Chelea, în vreme ce pântecul i se revărsa.

A încercat să şi-l imagineze alergând ca un ogar - zilnic două mile pe insulă şi alte trei pe uscat - şi nu a reuşit.

– N-ai prea progresat, aşa e, dragă? a întrebat-o Vince.

– Nu, a recunoscut ea.

– Ei, asta pentru că îl vezi pe Johnny Gravlin, jucătorul de fotbal şi alergătorul pe o milă, care vinerea noaptea se ţinea de şotii, iar sâmbăta era mare amant, drept *Primarul* John Gravlin care, din întâmplare, e singura broscuţă politică din balta asta de insulă. Umblă pe Bay Street şi dă mâna cu oamenii şi le zâmbeşte cu gura până la urechi de i se vede dintele acela de aur dintr-o parte, are numai cuvinte bune pentru fiecare, nu uită numele niciunuia care are camionetă Ford şi care se descurcă şi acum cu vechea combină International, pe care i-a lăsat-o taică-su moştenire. E o caricatură desprinsă dintr-un film din anii '40 despre politica heirupistă dintr-un orăşel, şi e atât de mocofan că nici măcar nu-şi dă seama de asta. N-are decât o idee neroadă în cap - să facă saltul, broscoiul - dar după ce ajunge în lacul din Augusta ar fi înţelept să termine cu prostiile astea, că dacă mai încearcă o săritură, o să fie strivit.

– Cât de *cinic* poţi fi, a spus Stephanie, nu fără admiraţia firească a unui tânăr faţă de o asemenea descriere.

Vince a ridicat din umerii ciolănoşi.

– Ei, poate mă repet, scumpico, numai că-n filmul meu ziaristu' cu mânecuţe peste cămaşă şi cu cozoroc pe frunte trebuie să răcnească „Opriţi tiparniţa!” pe ultima rolă.

Uite ce vreau să spun: Johnny era o fiinţă de pe altă lume pe vremea aceea - slab ca o pană şi iute ca argintul-viu. Ai fi zis că-i un zeu, sau pe-aproape, în afara dinţilor ca de cal, din nefericire, pe care şi i-a reparat între timp.

– Iar ea... cu şortul acela scurt, roşu... era chiar ca o zeiţă. A tăcut o clipă. Cred că mai toate fetele de şaptesprezece ani sunt la fel.

– Iar ţi-a zburat mintea la porcării, l-a avertizat Dave. Vince a părut surprins.

– Ba nu, a zis el. Mi-a zburat în nori.

– Dac-aşa zici tu, a spus Dave, dar trebuie să recunosc şi eu că arăta grozav. Şi era cu vreo câţiva centimetri mai înaltă decât Johnny, poate de asta s-a despărţit în primăvara ultimului an de liceu. Însă în '80 parcă erau legaţi unul de altul şi alergau în fiecare zi pe insulă apoi pe Dealul Bayview până la liceu, asta pe partea unde se află Tinnock. Lumea făcea pariuri, anticipând data când Nancy o să rămână gravidă, dar nu s-a întâmplat aşa; ori era el extrem de sfios, ori era ea foarte grijulie. A tăcut o clipă. Ori, la naiba, erau mai pricepuţi decât restul puştilor de pe insulă.

– Poate că de vină era alergatul, a spus Vince cu judecată.

– Să revenim la mesaj, a sugerat Stephanie, vă rog, iar cei doi bătrâni au râs.

– Înapoi la mesaj, a zis Dave. Şi într-o dimineaţă de primăvară, în 1980 - era aprilie, cred c-aşa - au zărit un bărbat stând pe Plaja Hammock. Chiar la marginea satului, mai precis.

Stephanie cunoştea locul. Plaja aceea era frumoasă, chiar dacă destul de aglomerată când soseau oamenii verii. Nu-şi imagina cum ar arăta

după Ziua Muncii[9], deşi avea toate şansele să vadă asta; urma să rămână pe insulă până pe 5 octombrie.

– Ei, nu *stătea,* s-a corectat Dave. Era răsfirat, aşa s-au exprimat ei mai târziu. Se rezema de un coş de gunoi, înţelegi, iar piciorul lui era înfipt bine în nisip, ca să nu-l ia vântul, dar cum îşi lăsase toată greutatea pe el, coşul era... Iar Dave a ţinut mâna vertical, apoi a înclinat-o.

– Până ajunsese ca Turnul din Pisa, a sugerat Steffi.

– Ai prins mişcarea. Pe de altă parte, nu prea era îmbrăcat ca de dimineaţă, termometrul arăta vreo 6°C şi dinspre ocean bătea o briză aspră, ceea ce te făcea să crezi că erau aproape 0°C. Purta pantaloni buni, cenuşii, şi o cămaşă albă. Avea pantofi, dar era fără haină. Şi nici mănuşi n-avea.

– Tinerii n-au scos nici-o vorbă. Au dat fuga să vadă dacă omul păţise ceva şi şi-au dat seama imediat că aşa era. Johnny a spus ulterior că realizase că omul era mort de cum îi văzuse faţa, iar Nancy a spus acelaşi lucru, dar nu au vrut să creadă asta - tu n-ai face la fel? înainte să te convingi?

– Aşa e, a spus Stephanie.

– Stătea acolo (adică zăcea) cu o mână în poală, iar cu cealaltă - adică dreapta - lăsată pe nisip. Avea faţa albă ca varul, cu mici pete vineţii pe fiecare obraz. Ţinea ochii închişi, iar Nancy a spus că pleoapele îi erau albăstrii. Şi buzele aveau o tentă vineţie, iar gâtul, aşa a spus ea, părea umflat. Părul îi era de un blond nisipiu, tuns scurt, dar nu chiar atât de scurt încât să nu-i fluture pe frunte când

9 Ziua Muncii, sărbătoare americană care are loc în prima zi de luni din septembrie (n. tr.).

venea câte-o pală de vânt care, de fapt, bătea încontinuu.

– Nancy l-a întrebat: „Domnule, dormi? Dacă ai adormit, fă bine şi trezeşte-te.”

– Şi Johnny a zis: „Nu doarme, Nancy, şi nici nu şi-a pierdut cunoştinţa. Nu mai respiră.”

– Mai târziu, ea a spus că ştiuse, îşi dăduse seama, dar n-a vrut să creadă. Sigur că nu, biata fată. De aceea, a zis:

„Poate că doarme. Ce, nu se poate? N-ai cum să fii sigur că cineva nu mai respiră. Clatină-l, Johnny, vezi dacă nu reuşeşti să-l trezeşti.”

– Johnny n-a vrut, dar nici nu ţinea să pară un fricos în ochii ei, de aceea a întins mâna - a trebuit să-şi ia inima-n dinţi pentru asta, aşa mi-a mărturisit el la ani distanţă, după ce băusem împreună câteva pahare la Breakers - şi l-a scuturat de umăr pe individ. A spus că şi-a dat seama când l-a prins de umăr, pentru că nu semăna cu unul adevărat, ci părea din lemn. Cu toate astea, l-a clătinat şi i-a zis: „Trezeşte-te, domnule, trezeşte-te că...” Voia să continue „o să mori”, dar s-a gândit că nu ar suna prea frumos în situaţia aceea (gândind puţin ca un politician încă de pe atunci, probabil), aşa că a dres-o: „că mergem la o cafea.”

– L-a scuturat de două ori. Prima oară, nu s-a întâmplat nimic. A doua oară, i-a căzut capul pe umărul stâng - Johhny îl scuturase de cel drept - iar individul a alunecat de pe stâlpul coşului, care îl susţinea, într-o parte. Capul i s-a izbit de nisip. Nancy a ţipat şi a fugit spre drum, cât de repede a putut - adică repede, te asigur. Dacă nu s-ar fi oprit acolo, pesemne că Johnny ar fi trebuit s-o urmă-rească până la capătul lui Bay Street şi, habar n-am,

poate chiar până la docul A. Însă ea *s-a oprit,* aşa că el a ajuns-o din urmă şi şi-a petrecut braţul în jurul taliei fetei zicându-i că niciodată n-a fost mai fericit să simtă o piele caldă. Mie mi-a spus că nu va uita nicicând ce senzaţie a avut când l-a prins de umăr pe bărbatul mort şi a crezut că pe sub cămaşă totul era înlemnit.

Dave s-a oprit brusc şi s-a ridicat.

– Vreau o coca-cola de la frigider, a zis el. Mi s-a uscat gâtul şi povestea asta e lungă. Mai vrea cineva?

Au constatat că voiau cu toţii, şi cum Stephanie era beneficiara poveştii - dacă *beneficiar* era cuvântul potrivit - ea a fost aceea care a adus băuturile. Când s-a întors, amândoi bătrânii stăteau rezemaţi de balustradă şi priveau spre întinderea de apă dintre insulă şi uscat. Li s-a alăturat şi a aşezat tava pe balustrada lată, după care le-a întins paharele.

– Unde rămăsesem? a întrebat Dave, după ce a sorbit lung din pahar.

– Ştii prea bine unde ai ajuns, a spus Vince. În momentul în care viitorul nostru primar şi Nancy Arnault, care Dumnezeu ştie unde o fi - probabil în California, s-ar părea că cei buni ajung cât se poate de departe de insula asta fără să aibă nevoie de paşaport - l-au găsit pe Colorado Kid pe Plaja Hammock.

– Îhî. Ei, John a propus să fugă până la cel mai apropiat telefon, care era în faţa Bibliotecii Publice, ca să-l sune pe George Wournos, poliţistul din Moose-Look pe vremea aceea (omul şi-a primit răsplata, scumpo, l-a lăsat inima). Nancy nu s-a opus, dar voia ca Johnny să-l aşeze întâi pe om aşa cum îl găsiseră. Aşa i-a spus ea: „omul”. Nu „mor-

tul” sau „cadavrul”, ci musai „omul”. Şi Johnny a zis: „Nu cred că poliţia e de acord să mişti morţii din loc, Nan.” Dar ea: „Păi, l-ai *mişcat deja,* vreau să-l pui aşa cum l-am găsit.” Iar el a zis: „Am făcut asta doar pentru că tu mi-ai ceru t-o.” La care ea i-a răspuns: *„Te rog,* Johnny, nu suport să-l văd aşa şi nici să *mă gândesc* la el aşa.” După aceea a început să plângă, ceea ce l-a convins pe Johnny, care s-a întors la cadavru, care stătea încă îndoit de la brâu, la fel ca atunci când şedea în fund, numai că acum zăcea cu obrazul în nisip. În noaptea aceea, Johnny mi-a povestit la Breakers că n-ar fi făcut ceea ce voise ea dacă nu s-ar fi uitat la el, sperând că va proceda întocmai, şi ştii cum e, cred că e aşa. Un bărbat e în stare să facă multe lucruri pentru o femeie, lucruri pe care, dacă ar fi după el, le-ar întoarce spatele; în nouă din zece cazuri, chiar beat fiind şi cu o liotă de prieteni care-l iau peste picior, sunt lucruri pe care tot nu le-ar face. Johnny a spus că pe măsură ce se apropia de bărbatul ce zăcea pe nisip - întins acolo cu genunchii ridicaţi, de parcă ar fi stat pe un scaun invizibil - cu atât era mai convins că ochii aceia închişi se vor deschide, iar omul va încerca să se repeadă la el. Chiar dacă ştia că tipul era mort, Johnny n-a reuşit să alunge acea senzaţie, ci doar a înrăutăţit-o. Cu toate astea, până la urmă a ajuns lângă el, şi-a făcut curaj şi şi-a lăsat mâinile pe umerii ca de lemn, aşezându-l înapoi cu spatele rezemat de coşul de gunoi. A spus că în minte i se înşurubase ideea că acel coş avea să se prăbuşească scoţând un zăngănit, iar dacă s-ar fi întâmplat asta, ar fi răcnit de frică. Până la urmă, coşul n-a căzut, aşa că n-a mai ţipat nici el. Sunt convins în adâncul inimii, Steffi, că sărmanii oameni

sunt pregătiţi întotdeauna să-şi închipuie că urmează să li se întâmple ceea ce e mai rău, pentru că rareori păţesc aşa ceva. Apoi ceea ce e doar neplăcut pare ceva normal - aproape bine, de fapt - şi facem faţă cu succes situaţiei.

– Chiar crezi asta?

– A, sigur, doamnă! În orice caz, Johnny a dat să se îndepărteze, când a văzut un pachet de ţigări căzut pe nisip. Şi pentru că trecuse ce fusese mai rău şi acum era doar neplăcut, a reuşit să ridice pachetul - chiar ţinând să nu uite să-i spună lui George Wourmos ce făcuse în caz că poliţia statului ar fi căutat amprente şi le-ar fi găsit pe ale lui pe celofan - şi l-a vârât în buzunarul de la piept al cămăşii mortului. După aceea, s-a întors la locul unde rămăsese Nancy, înfofolită în jacheta cu inscripţia liceului şi ţopăind când pe un picior, când pe celălalt, fiindcă-i era frig cu şortul acela pe care-l avea pe ea, deşi nu era vorba doar de asta, mi-e clar. În orice caz, i-a trecut frigul, pentru că au ponit în fugă spre Biblioteca Publică imediat şi pun rămăşag că, dacă i-ar fi cronometrat cineva, ar fi înregistrat un record pe jumătatea de milă, sau cât pe ce. Nancy avea o grămadă de monede de douăzeci şi cinci de cenţi în portofelul pe care îl ţinea la ea, şi de aceea i-a telefonat i, ea lui George Wournos, care tocmai se îmbrăca să plece la treabă - era proprietar la Western Auto, pe locul în care acum bătrânelele bisericoase îşi ţin bazarul.

Stephanie, care scrisese câteva articole despre acele acţiuni caritabile la rubrica „Artă şi diverse”, a dat aprobator din cap.

– George a întrebat-o dacă avea convingerea că omul era mort, iar Nancy a zis că da. Apoi i-a cerut

să i-l dea pe Johnny, căruia i-a pus aceeaşi întrebare. Şi Johnny i-a răspuns la fel. A zis că-l scuturase pe om şi acesta era ţeapăn ca un băţ. Apoi i-a zis că omul se prăbuşise şi a amintit de ţigările căzute din buzunar şi de cum le pusese înapoi, socotind că George îl va lua la rost pentru asta, dar nu s-a întâmplat aşa. *Nimeni* nu i-a făcut nimic. Nu prea e un mister pe care să-l dai la televizor, nu crezi?

– Până aici, nu, a spus Stephanie, gândindu-se că asta îi amintea oarecum de un episod din *Verdict: crimă*[10], pe care îl văzuse cândva. Numai că, având în vedere conversaţia care dăduse naştere acelei poveşti, nu credea că va apărea vreun prieten de-ai Angelei Lansbuy care să rezolve misterul... deşi cineva trebuia să fi făcut *oarece* progrese, s-a gândit ea. Suficient, măcar, să se ştie de unde venise acel bărbat.

– George i-a spus lui Johnny să se ducă degrabă pe plajă şi să-l aştepte, a zis Dave. Le-a mai spus să nu lase pe nimeni să se apropie. Johnny a fost de acord. George a spus apoi: „Dacă pierdeţi bacul de 7.30, o să-ţi dau ţie şi prietenei tale o scutire.” Johnny a spus că aceea era ultima lui grijă pe lume. Apoi el şi Nancy Arnault s-au întors pe Plaja Hammock, doar că de data asta au alergat uşor, nu ca de obicei.

Stephanie a înţeles asta. Drumul cobora dinspre Plaja Hammock până spre satul Moosie. În sens invers, ar fi însemnat un efort prea mare să alerge, mai ales că acum mai toată adrenalina li se consumase cu acel eveniment.

---

10 *Murder, She Wrote*, serial poliţist de televiziune, difuzat de canalele americane între 1984 şi 1996, având în rolul principal pe Angela Lansbury, actriţă de origine britanică (n. tr.).

– Intre timp, George Wournos l-a sunat pe doctorul Robinson, care locuia pe Beach Lane, a spus Vince. Apoi a făcut o pauză şi, amintindu-şi ceva, a zâmbit. Ori poate doar ca efect dramatic. După aceea, mi-a telefonat mie.

6

– Victima unei crime apare pe singura plajă publică a insulei, iar reprezentantul legii îl sună pe editorul ziarului local? s-a mirat Stephanie. Mamă, asta nu seamănă deloc cu *Verdict: crimă.*

– Viaţa de pe coasta statului Mâine rareori seamănă cu *Verdict: crimă,* a spus Dave cât se poate de tranşant, iar pe vremea aceea eram la fel ca acum, Steffi. Mai ales după plecarea oamenilor verii, rămânem doar noi, băştinaşii - implicaţi cu toţii. Să nu-ţi închipui ceva romantic, ci numai... habar n-am, numeşte-l politică luminată. Când fiecare ştie ce se cuvine, lumea nu mai începe să meliţe vrute şi nevrute. A, crimă! Legea! Te cam grăbeşti cu concluziile, nu ţi se pare?

– Dă-i pace în privinţa asta, a spus Vince. Doar noi i-am vârât ideea asta în cap când am vorbit despre otrăvirea cafelei în Tashmore. Steffi, Chris Robinson a asistat la naşterea a doi dintre copiii mei. Cea de-a doua soţie a mea - Arlette, cu care m-am căsătorit la şase ani după ce a murit Joanne - era prietenă la cataramă cu familia Robinson, ba chiar ieşise la plimbare cu Hebry, fratele lui Chris, pe vremea când erau în liceu. S-a întâmplat aşa cum spune Dave, dar era ceva mai mult decât o afacere.

Şi-a lăsat paharul de coca-cola (pe care o numea „drog") pe balustradă şi şi-a desfăcut palmele pe lângă faţă, cu un gest pe care Stephanie l-a considerat şi fermecător, şi dezarmant. „Nu-ţi voi ascunde nimic", asta i se comunica.

– Aici, toţi alcătuim un soi de club. Întotdeauna a fost aşa şi cred că aşa vom rămâne, fiindcă mai evoluaţi de atât nu vom ajunge.

– Slavă *Cerului!* a mormăit Dave. Ducă-se dracu' supermarketurile. Iartă-mă, Steffi.

Ea i-a zâmbit, asigurându-l că era iertat.

– În orice caz, a spus Vince, vreau să laşi deoparte ideea de crimă, Steffi. De acord?

– Da.

– Până la urmă, vei descoperi că nu poţi să ignori aşa ceva sau să repari lucrurile. Asta e situaţia cu multe lucruri legate de Colorado Kid, motiv pentru care povestea nu se potrivea cu stilul practicat de *Boston Globe.* Ca să nu mai vorbim de *Yankee, Downeast* şi *Coast.* La o adică, povestea nu era nici pentru *Weekly Islander.* Noi am *anunţat,* desigur, pentru că de aceea avem ziar, treaba noastră e să informăm lumea - trebuie să ne ocupăm şi de Ellen Dunwoodie şi de hidrantul de incendiu, ca să nu mai vorbim de micuţul Lester, care pleacă la Boston să i se facă un transplant de rinichi - asta, dacă mai apucă - şi, bineînţeles, trebuie să le povesteşti oamenilor şi despre Cursa Fânului şi despre Dansul de la sfârşitul verii organizat la Fermele Gernerd, nu?

– Să nu uităm de picnic, a murmurat Stephanie. Astea sunt veştile pe care le aveţi şi oamenii vor să le afle.

Cei doi bărbaţi au râs. Dave s-a bătut cu palmele peste piept ca să arate că „auzise una bună”, după cum se exprimau insularii.

– Da, scumpo! a aprobat-o Vince, încă zâmbind. Numai că uneori se întâmplă câte ceva, cum a fost povestea cu copiii ăştia care, la alergarea de dimineaţă, au găsit un cadavru pe plaja cea mai frumoasă a oraşului şi atunci îţi spui: „Asta poate deveni un articol.” Nu doar un eveniment care se

anunţă - ce, de ce, când, unde şi cum, ci o *poveste* - iar după aceea constaţi că nu ai nimic. Apar doar câteva elemente fără legătură între ele, care învăluie un *adevărat* mister inexplicabil. Iar oamenii nu vor aşa ceva, scumpo. Îi irită. Faci prea multe valuri. Şi asta le dă greţuri.

– Amin, a încheiat Dave. Ce-ar fi să povesteşti şi restul, cât ne mai putem bucura de soare?

7

Şi Vince Teague a continuat.

– Noi am fost vârâţi în caz încă de la început - şi prin *noi* mă refer la mine şi la Dave, la *Weekly Islander* - deşi n-am dat în ziar ceea ce George Wournos m-a rugat să ţin pentru mine. Asta nu mă deranja, pentru că în toată tărăşenia nu era nimic care să afecteze în vreun fel bunăstarea insulei. Steffi, cam aşa judecă mai tot timpul cei care scot ziare - şi o să scoţi şi tu - iar, cu vremea, o să te obişnuieşti. Însă niciodată nu te împaci cu ideea asta.

– Puştii s-au întors şi au păzit cadavrul, chiar dacă nu aveau motive s-o facă; până la sosirea lui George şi a doctorului Robinson, n-au văzut decât patru maşini, toate îndreptându-se către oraş şi niciun şofer n-a încetinit când i-a văzut pe cei doi tineri alergând pe loc sau făcând gimnastică lângă mica parcare de pe Plaja Hammock. Când au ajuns, George şi doctorul i-au trimis pe Johnny şi Nancy la treburile lor, şi de aici ei ies din poveste. Tinerii erau încă roşi de curiozitate, c-aşa sunt oamenii, dar în general fericiţi că au putut pleca, nici nu mă îndoiesc. George şi-a lăsat Fordul în parcare, doctorul şi-a luat geanta şi s-au apropiat de omul care stătea rezemat de coşul de gunoi. Alunecase din nou într-o parte, de aceea doctorul s-a grăbit să-l pună drept. „E mort? Zi, doctore!”, a întrebat George. „A, sigur, e mort de cel puţin patru ore, dacă nu de şase sau mai mult. (Chiar atunci am ajuns şi eu şi mi-am parcat Chevroletul alături de Fordul lui George.) E ţeapăn ca o scândură. *Rigor mortis.”* „Şi-atunci crezi că e aici de... de când? De

la miezul nopţii?” a întrebat George. „Putea sta aici de la ultima Zi a Muncii”, a zis doctorul, „dar singura chestie de care sunt sigur e că a murit pe la ora 2.00 azi-dimineaţă. Asta pentru că s-a instalat *rigor mortis. Probabil* că a murit pe la miezul nopţii, dar nu-s expert în treburi de-astea. Dacă vântul ar fi bătut tare dinspre larg, şi ora la care a apărut *rigor* ar fi fost alta...

„Noaptea trecută n-a bătut vântul”, am zis eu când m-am apropiat. „A fost calm ca-n biserică.” „Ei, na, încă unul care-şi dă cu părerea”, a zis doctorul Robinson. „Poate precizezi şi ora morţii, domnu' Jimmy Olson[11].” „Nu”, am zis eu, „las asta în seama ta.” „Iar eu o s-o las în seama legistului comitatului”, mi-a răspuns el. „Lui Cathcart, din Tinnock. Statul îl plăteşte cu vreo unşpe mii de dolari în plus ca să-şi dea cu părerea. După umila mea părere, nu-i suficient, dar fiecare îşi merită soarta. Eu nu-s decât generalist. Dar, în fine... tipul ăsta a murit pe la ora 2.00, asta mi-e clar. A murit cam pe la apusul lunii.”

– Apoi, am stat toţi trei vreun minut privind mortul de parcă am fi fost la priveghi. În anumite situaţii, un minut poate însemna cumplit de mult, mai ales la ora aceea. Mi-aduc aminte şuieratul vântului - încă slab, dar începuse să se înteţească dinspre est. Când bate aşa şi te afli pe partea dinspre uscat a insulei, scoate un sunet atât de trist...

– Ştiu, a spus Stephanie încet. Parcă plânge.

Au dat cu toţii din cap. Stephanie nu ştia însă că iarna, uneori, şuieratul era înspăimântător, aducând cu ţipetele unei femei care a pierdut pe cineva drag,

11 Jimmy Olson, personaj de benzi desenate din seria Superman, care lucrează ca reporter-fotograf (n. tr.).

dar cei doi nu aveau niciun motiv să-i povestească aşa ceva.

– După aceea - cred că doar ca să spună şi el ceva - George l-a rugat pe doctor să-şi dea cu părerea în legătură cu vârsta individului. „Aş zice că-n jur de patruzeci, plus sau minus cinci ani, a spus el. Ce părere ai, Vincent?" Iar eu l-am aprobat din cap. Nu cred că ne înşelam, dar mi s-a părut că e mare păcat ca un om să moară la o asemenea vârstă, mare păcat. E exact vârsta aceea anonimă. Apoi doctorul a văzut ceva care i-a reţinut atenţia. S-a lăsat într-un genunchi (ceea ce nu era uşor pentru un bărbat de dimensiunile lui, cred c-avea peste o sută treizeci de kilograme şi doar vreun metru şaptezeci şi cinci sau cam p-acolo) şi a ridicat mâna dreaptă a mortului, cea care rămăsese lipită de nisip. Degetele erau puţin strânse, ca şi cum ar fi murit încercând să le facă un ochean prin care să privească. Când doctorul i-a ridicat-o, am văzut că avea degetele murdare şi palma-i era prăfuită. „Ce avem aici?" a întrebat George. „Asta nu arată a nisip de pe plajă."

„Aşa e, dar de ce s-a lipit de mână?" a întrebat la rândul lui doctorul. „Coşul ăsta de gunoi, ca şi celelalte, sunt aşezate dincolo de zona în care ajunge apa la flux, lucru pe care-l ştie orice om care are cât de cât minte, iar noaptea trecută n-a plouat. Nisipul e uscat lună. Şi uite aici." A ridicat mâna stângă a mortului. Am observat cu toţii că purta verighetă şi că pe degete sau pe palmă nu avea nici fir de nisip. Doctorul i-a lăsat mâna şi a ridicat-o din nou pe cealaltă. A înclinat-o puţin ca să-i fie luminată mai bine. „Uitaţi!" a exclamat el. „Vedeţi aici?" „Ce-i aia?"

am întrebat eu. „Grăsime? Urme de grăsime?”

El a zâmbit şi mi-a spus: „Vincent, cred c-ai câştigat ursuleţul de pluş pus în joc. Şi vedeţi cum îi e chircită mâna?” „îhî, parcă ar fi jucat Spyglass[12]“, a spus George. Iar după aceea ne-am aşezat toţi trei în genunchi, de parcă acel coş de gunoi ar fi fost un altar, şi noi ne rugam ca să-l înviem pe bietul om. „Nu, nu cred că juca Spyglass,” a zis doctorul şi atunci mi-am dat seama de ceva, Steffi - era agitat, aşa cum li se întâmplă oamenilor când descoperă ceva despre care ştiu că, în desfăşurarea normală a lucrurilor, unora ca ei ar trebui să le scape, fiindcă nu e treaba lor să se priceapă. A privit la faţa mortului (aşa mi s-a părut, că doctorul s-a uitat la faţa lui, dar s-a dovedit că el văzuse ceva mai jos de chipul bărbatului), apoi din nou la mâna dreaptă, care rămăsese strânsă. „Nu cred nicidecum că a jucat ceva”, a zis el. „Şi-atunci?” a întrebat George. „Vreau să anunţ Poliţia Statului şi Procuratura, Chris. *N-am chef să* stau toată dimineaţa în genunchi, în vreme ce tu lansezi ipoteze ca Ellery Queen[13].” „Observaţi că degetul mare aproape atinge arătătorul şi mijlociul?” ne-a întrebat doctorul şi noi am văzut asta, bineînţeles. „Dacă tipul a murit

12 Serie de jocuri interactive pe computer (n. tr.).

13 Pseudonim literar folosit de doi autori americani de romane poliţiste: Frederick Dannay (1905-1982) şi Manfred B. Lee (1905-1971) care erau veri. Personajul principal, detectivul Ellery Queen beneficiază de aceleaşi indicii ca şi cititorul şi rezolvă cazul prin ipoteze şi deducţii, motiv pentru care cărţile lor constituie o provocare intelectuală şi pentru cititor, care poate descoperi criminalul înaintea detectivului. De altfel, cărţile conţin spre final o „Provocare către cititor", care este invitat să dea soluţia înainte să termine de citit textul (n. tr.).

privind prin mâna făcută ochean, degetul mare ar fi trebuit să *îiepeste* degete atingându-l pe cel mijlociu şi următorul. Încercaţi şi voi, dacă nu mă credeţi.”

Am încercat şi-al naibii să fiu dacă n-avea dreptate. „Deci omul nu şi-a făcut palma ochean”, a spus doctorul, atingându-i din nou cu degetele mâna dreaptă înţepenită. „Asta e o încercare de a *culege* ceva. Dacă legăm asta de urmele de grăsime şi de firicelele de nisip din palmă şi de pe degete, ce concluzie tragem?” Am înţeles, dar cum George reprezenta legea acolo, l-am lăsat pe el s-o spună. „Dacă mânca ceva când a murit”, a zis el, „atunci unde naiba e mâncarea?” Doctorul a arătat cu degetul spre gâtul omului - lucru pe care-l observase şi Nancy Arnault, fiindcă i se păruse umflat - iar el a zis: „Cred că i s-a oprit în gât şi s-a înecat. Vincent, dă-mi geanta.” I-am întins-o. A început să cotrobăiască prin ea şi s-a trezit că nu se putea sluji decât de o mână, ca să-şi echilibreze greutatea pe genunchi: era gras, clar, şi trebuia să-şi ţină măcar o mână pe nisip ca să nu se rostogolească într-o parte. De aceea mi-a dat geanta înapoi şi a zis: „Vincent, am acolo două otoscoape, adică aparate de examinare cu lumină. E cel pe care-l folosesc zi de zi şi unul de rezervă, care arată ca nou. O să avem nevoie de amândouă.” „Ei, asta-i bună, ce treabă avem noi?” a întrebat George. „Mă gândeam să lăsăm totul în seama lui Cathcart. El e angajat de stat pentru treburi de-astea.” „Răspund eu”, a spus Doctorul Robinson. „Pisica de curiozitate moare, ştiu asta, dar satisfacţia a făcut-o să învie. Dacă tot m-ai adus aici în frig şi umezeală fără ca măcar să fi băut un ceai sau să înghit o îmbucătură de pâine prăjită, vreau să am şi eu o

satisfacţie, te rog. S-ar putea să nu reuşesc. Dar am un presentiment... Vincent, ia asta. George, tu ia-l pe cel nou, vezi să nu-l scapi pe nisip, te rog, şi-ţi mulţumesc, face două sute de dolari. Uite, n-am mai stat în patru labe ca un copil care se joacă de-a calul de când aveam şapte ani, iar dacă mai stau mult aşa, o să cad peste bietul om, aşa că grăbiţi-vă şi faceţi ce vă zic eu. Aţi văzut la muzeul de artă cum îndreaptă spoturi luminoase spre un tablou mic ca să-l facă mai strălucitor şi mai frumos?" George nu văzuse, aşa că doctorul Robinson i-a explicat După ce a încheiat (şi s-a convins că George pricepuse), editorul ziarului a îngenuncheat într-o parte a cadavrului, iar poliţaiul insulei a îngenuncheat în partea cealaltă, fiecare dintre noi ţinând în mână chestiile alea cu bec în capăt. Numai că, în loc să luminăm o operă de artă, urma să facem lumină în gâtlejul mortului, ca doctorul să arunce o privire în el. Gemând şi gâfâind binişor, s-a aşezat mai bine - treaba ar fi fost amuzantă dacă situaţia n-ar fi fost atât de ciudată şi dacă nu m-aş fi temut că omul putea face un atac de cord pe loc - şi după aceea a întins o mână, a strecurat-o în gura omului şi a tras de falcă de parcă ar fi fost o ţâţână. Ceea ce, la urma urmei, asta e. „Acum", a zis doctorul, „apropiaţi-vă, băieţi. Nu cred c-o să mă muşte, dar dacă mă înşel cumva, eu o să plătesc o asemenea greşeală." Ne-am dat mai aproape şi am îndreptat luminile în josul gâtlejului omului. Era roşu şi negru, în afară de limbă, care era rozalie. L-am auzit pe doctor pufnind şi mormăind, după care a zis, nu către noi, ci pentru sine: „încă puţin", şi a mai tras uşor de falcă în jos. Apoi, către noi: „Ridicaţi luminile şi îndrep-taţi-le spre gâtlej", iar noi am făcut cum

ne-am priceput. Asta a schimbat direcţia luminii cât să nu mai vedem limba roz a mortului şi să scoatem în evidenţă chestia aceea care atârnă în fundul gurii, cum se cheamă...

– Luetă, au rostit Stephanie şi Dave în acelaşi timp.

Vince a aprobat cu un gest din cap.

– Îhî, aia. Şi, dincolo de ea, am văzut ceva, sau capătul a ceva, de culoare cenuşiu-închis. Am zărit-o doar două, trei secunde, dar asta a fost suficient ca să-l mulţumim pe doctorul Robinson. Şi-a scos degetele din gura mortului - buza de jos a plescăit când s-a lovit de gingie, dar falca a rămas cam tot aşa - şi abia atunci doctorul s-a tras puţin înapoi, gâfâind de nu se poate. „Băieţi, trebuie să m-ajutaţi să mă ridic", a zis el după ce şi-a recăpătat suflul cât să poată vorbi. „Mi-au amorţit picioarele de la genunchi în jos. La naiba, ce nătărău sunt să mă îngraş în halul ăsta."

„Te ajut, numai să spui când", a spus George. „Ai văzut ceva? Pentru că eu, nu. Dar tu, Vincent?" „Mi se pare c-am zărit ceva", am spus eu. Adevărul e că ştiam eu ce ştiam, ce dracu'" - scuză-mă, Steff - dar nu voiam să mă dau mai bun decât el. „Mda, i-a rămas în gât", a zis doctorul. Încă nu-şi revenise, dar părea mulţumit, ca unul care a reuşit să se scarpine într-un loc incomod. „Cathcart o să scoată chestia aia de acolo şi atunci o să ştim dacă a fost o bucată de friptură sau o bucată de carne de porc sau cine ştie ce, dar eu cred că nu contează. Acum ştim ce e mai important - omul a venit aici cu o bucată de carne în mână şi s-a aşezat s-o mănânce cât se uita la luna care strălucea deasupra mării. S-a rezemat cu spatele de coş. Şi s-a înecat, la fel ca micuţul

negru din poezioara aia[14]. Cu ultima îmbucătură din ce-şi adusese să mănânce? Poate, dar nu neapărat.” „După ce a murit, probabil că vreun pescăruş a venit în zbor şi i-a smuls ce mai avea în mână”, a spus George. „Şi i-au rămas doar urmele de grăsime pe degete.” „Exact”, a zis doctorul. „Ei, şi-acum mă ajutaţi să mă ridic ori trebuie să mă târâi până la maşina lui George ca să mă sprijin de portieră?”

14 Aluzie la o poezie pentru copii („Pe o mare au vâslit patru negri mititei / Unul s-a-necat c-un hering şi-au rămas doar trei"), folosită şi de Agatha Christie în romanul Zece negri mititei (n. tr.).

8

– Ei, ce părere ai, Steffi? a întrebat-o Vince, luând o înghiţitură din coca-cola, care i-a îngheţat gâtlejul cu răceala ei. S-a rezolvat misterul? închidem dosarul?

– Nici gând! a exclamat ea, şi abia a luat în seamă hohotele de râs izbucnite în semn de apreciere pentru replica ei. Avea ochii sclipitori. Partea privind cauza morţii, poate, dar... care a fost ea, apropo? în gâtlej? Sau tragem concluzii pripite?

– Scumpo, n-ai cum să tragi concluzii dintr-o poveste care nu există, a spus Vince, cu o sclipire în ochi. Pune întrebări, orice. O să-ţi răspund. La fel şi Dave, cred eu.

Ca să facă dovada că aşa stăteau lucrurile, Dave a spus:

– O fi fost o bucată de carne de vită, friptură, pesemne, şi e foarte probabil să provină din partea cea mai bună: muşchi, pulpă sau file. A fost gătită nu tocmai în sânge, iar pe certificatul de deces s-a scris *asfixie prin blocarea căilor respiratorii,* deşi omul pe care l-am numit mereu Colorado Kid suferise şi o embolie cerebrală masivă - atac cerebral, cu alte cuvinte. Cathcart a socotit că asfixia a dus la atacul cerebral, dar cine ştie, poate c-a fost invers. Aşa că, vezi tu, până şi cauza morţii devine neclară dacă priveşti lucrurile mai îndeaproape.

– Mai am o poveste - una scurtă - şi-o să ţi-o spun acum, a promis Vince. E despre un individ care-ţi semăna întrucâtva, Stephanie, cu toate că aş vrea să cred că tu ai nimerit pe mâini mai bune în privinţa ultimelor retuşuri ale educaţiei tale, pe mâini mai înţelegătoare. Tipul acela era tânăr - cred

c-avea douăzeci şi trei de ani - şi, ca şi tine, venea de departe (din sud, în cazul lui, nu din est), şi se pregătea să devină medic legist.

– Deci lucra cu acest doctor Cathcart şi şi-a dat seama de ceva.

Vince a zâmbit.

– Destul de uşor de bănuit, scumpo, dar te înşeli, lucra cu altcineva. Îl chema... Cum îl chema, Dave?

Dave Bowie, a cărui memorie a numelor era la fel de precisă ca puşca lui Annie Oakley[15], n-a şovăit:

– Devane. Paul Devane.

– Exact, acum, după ce l-ai pronunţat, mi l-am amintit şi eu. Acest tânăr, Devane, după absolvire, a fost trimis de Procuratură să se perfecţioneze timp de trei luni pe teren, împreună cu doi detectivi de la Poliţia Statală. Numai că-n cazul lui, cuvântul „condamnat” s-ar potrivi mai bine decât „trimis”. Oamenii l-au tratat foarte rău. În ochii lui Vince a apărut o umbră de tristeţe. Cred că persoanele mai în vârstă care se poartă urât cu tinerii dornici să înveţe şi care nu vor nimic mai mult ar trebui date afară din slujbele pe care le au. Se întâmplă mult prea des ca ei să fie promovaţi în loc să li se facă vânt. Nici nu mă miră că Dumnezeu a înclinat prea puţin Pământul pe axă atunci când l-a pus în mişcare; de aceea multe din cele ce se întâmplă sunt strâmbe. Aşa şi tânărul ăsta, Devane, a învăţat patru ani într-un loc precum Universitatea din Georgetown, vrând să deprindă ştiinţa de a prinde

15 Anne Oakley (1860-1926), trăgătoare de excepţie cu aproape orice armă a vremii, a dat spectacole cu Circul Buffalo Bill's Wild West Show în toată America şi Europa. Numele ei a ajuns să fie asociat cu armele de foc şi cu precizia tragerii (n. tr.).

ticăloşi, iar tocmai când să se apuce de treabă, sorţii l-au făcut să ajungă să lucreze cu doi detectivi care nu ştiau decât să mestece la gogoşi, care l-au folosit mai mult drept băiat de alergătură, plimbând dosare între Augusta şi Waterville şi îndepărtând curioşii de la locul unor accidente rutiere. A, poate l-au lăsat de câteva ori să măsoare vreo urmă de pantof sau să facă poze ale urmelor de pneuri drept recompensă. Dar rar, aş zice. Rar de tot. În orice caz, Steffi, aceste două exemplare minunate de detectivi - şi sper că s-au pensionat deja - se aflau întâmplător aici la data când pe Plaja Hammock a apărut Colorado Kid. Cercetau un incendiu cu „origini dubioase" produs la o casă, aşa cum ne exprimăm noi când prezentăm asemenea cazuri în ziar, iar ei erau însoţiţi de băiatul ăsta, care începuse deja să-şi piardă din entuziasmul de la început. Dacă ar fi nimerit pe mâna unor detectivi *ca lumea* care să lucreze la Procuratură - iar eu am cunoscut destui dintre-ăştia, în ciuda birocraţiei care creează atâtea probleme sistemului legal din statul nostru - ori dacă Departamentul de Medicină Legală de care ţinea l-ar fi trimis într-un stat care acceptă studenţi, poate c-ar fi ajuns unul dintre cei pe care-i vedem în serialul CSI[16]...

– Îmi place serialul ăsta, a spus Dave. E mai realist decât *Verdict: crimă.* Cine vrea o brioşă? Avem câteva în dulap.

Au vrut cu toţii şi povestea a rămas în aer până când Dave a revenit, aducând şi un prosop de hârtie. După ce şi-a luat fiecare câte o brioşă şi o

16 CSI - Crime Scene Investigation - Investigaţii la locul crimei, serial american de televiziune a cărui difuzare a început în 2000 (n. tr.).

bucată de prosop de hârtie ca să nu împrăştie firimiturile, Vince i-a spus lui Dave să reia povestea.

– Pentru că, dacă o continui eu, a spus, încep să ţin predici şi stăm aici până se întunecă.

– Mi s-a părut că vorbeşti bine, a spus Dave.

Vince s-a bătut cu mâna ciolănoasă peste pieptul scheletic.

– Telefonează la Urgenţă, Steffi, mi s-a oprit inima-n loc.

– N-o te distrezi la fel de mult când o să se întâmple cu adevărat, moşule.

– Ia uite la el cum dă firimituri pe jos, a spus Vince. Când ajungi la capătul vieţii, te scapi pe ambele capete, aşa zicea mama. Hai, Dave, dă-i drumul, dar fă-ne un serviciu şi mai întâi înghite ce-ai în gură.

Dave i-a urmat sfatul şi apoi a luat o înghiţitură de coca-cola ca să-şi clătească gura. Stephanie a sperat în gând ca şi sistemul ei digestiv să reziste unor asemenea solicitări când avea să ajungă la vârsta lui Dave Bowie.

– Aşa, a zis el, George nu s-a mai deranjat să limiteze accesul pe plajă, pentru că asta ar fi atras lumea precum muştele la balegă, ştiţi voi, ceea ce nu i-a împiedicat însă pe tonţii ăia de la Procuratură s-o facă. L-am întrebat pe unul dintre ei de ce se mai osteneşte, iar respectivul m-a măsurat ca pe prostul satului care spune numai tâmpenii. „Păi, e scena unei crime, nu?" a zis el. „Poate da, poate nu", am zis eu, „dar după ce se ia cadavrul, ce dovezi credeţi că o să mai găsiţi, pentru că pe mai toate le-a luat vântul." La ora aceea, vântul dinspre est se înteţise binişor. Numai că ei au insistat şi, recunosc, ne-a ieşit o poză foarte bună pe care am

pus-o chiar pe prima pagină a ziarului, nu-i aşa, Vince?

– Îhî, pozele pe care se văd benzile alea galbene cu inscripţia „scena crimei” fac să se vândă ziarul mai bine, l-a aprobat Vince. Jumătate din brioşă dispăruse deja, iar Stephanie nu a zărit nici-o firimitură pe peticul de hârtie.

– Devane a stat acolo cât legistul Cathcart s-a uitat la cadavru, a spus Dave, la mâna cu nisip pe ea, la cea fără, apoi în gură, dar când maşina mortuară de la Tinnock Funeral Home care sosise cu bacul de 9.00 a ajuns pe plajă, cei doi detectivi şi-au dat seama că el, Devane, era încă acolo şi exista primejdia să înveţe câte ceva. Nu puteau tolera aşa ceva, de aceea l-au trimis după cafea, gogoşi şi rulouri cu cremă pentru ei şi Cathcart şi asistentul lui, şi cei doi băieţi de la compania de pompe funebre, care tocmai sosiseră. Devane n-avea habar unde să meargă, dar deja ieşise din perimetrul închis, de aceea l-am dus eu până la cofetăria Jenny. Ne-a trebuit jumătate de oră, poate mai mult, şi am mers şi cu maşina, şi aşa m-am lămurit cum stătea situaţia cu tânărul, deşi trebuie să recunosc că s-a arătat discret; n-a spus nimic nelalocul lui, precizând doar că nu învăţa atât cât sperase şi, văzând misiunea în care fusese trimis în vreme ce Cathcart făcea cercetarea la faţa locului, mi-am dat seama şi singur de toată situaţia. Când ne-am întors, examinarea se terminase. Cadavrul fusese deja expediat într-un sac de plastic cu fermoar. Asta nu l-a împiedicat pe unul dintre detectivi - un tip mare, cât un viţel, pe nume O'Shanny - să-l ia la rost pe Devane: „Ce ţi-a trebuit atâta, nouă ne-a îngheţat curul aici şi tu te plimbi”, şi aşa mai departe.

Devane a suportat cu stoicism - nu s-a plâns, n-a explicat, era bine-crescut băiatul, recunosc - de aceea am intervenit şi am spus că ne întorsesem cât de repede putusem. Am zis: „Doar nu voiaţi să încălcăm legile de circulaţie, domnilor ofiţeri, nu?” Speram să-i fac să râdă şi să mai îndulcim situaţia, înţelegi? N-a mers. Celălalt - pe nume Morrison - a zis: „Pe tine cine te-a întrebat de sănătate? N-ai de scris vreun articol de-spre piaţa de vechituri, ceva?” La asta, partenerul lui a râs, măcar atât, dar tânărul care ar fi trebuit să înveţe chestii de medicină legală, dar, în schimb, învăţa că lui O'Shanny îi plăcea cafeaua cu lapte, iar lui Morrison, fără zahăr, a roşit ca o sfeclă. Uite, Steffi, nimeni nu scapă fără câteva şuturi în fund, chiar la vârsta pe care o aveam eu atunci, date de prostovani cu autoritate măruntă, acolo, dar mi-a părut cumplit de rău pentru Devane, care se ruşinase nu doar pentru el, ci şi pentru ceea ce păţisem eu. Am observat că încerca întrucâtva să-mi ceară scuze, dar până să găsească vorbele potrivite (sau până să-i spun eu că nu era nevoie, pentru că el nu făcuse nimic rău), O'Shanny a luat tava cu cafele şi i-a întins-o lui Morrison, apoi cele două pungi cu gogoşi şi rulouri. După aceea i-a spus lui Devane să treacă pe sub banda de protecţie şi să aducă geanta de probe care conţinea lucrurile mortului. „Să semnezi Dovada de luare în primire”, i-a spus lui Devane, de parcă i s-ar fi adresat unui ţânc de cinci ani, „şi ai grijă să nu se atingă nimeni de ele până le preiau eu. Şi nu cumva să-ţi bagi nasul înăuntru. Ai priceput ce-am spus?” „Da, domnule”, a răspuns Devane şi mi-a zâmbit discret. L-am urmărit cum a luat de la asistentul doctorului Cathcart geanta cu probe, care arăta ca un

dosar-acordeon, cum mai zăreşti în unele birouri. L-am văzut cum a scos Dovada de luare în primire din plicul străveziu de pe partea din faţă a genţii şi... Înţelegi la ce slujeşte dovada aceea, Steffi?

– Cred că da, a zis ea. Nu e chestia aceea prin care, în cazul unui proces, când ceva găsit la locul faptei este folosit ca probă de către acuzare, Procuratura poate dovedi că a existat un lanţ de luare în primire încă de la colectarea probelor şi până la prezentarea lor la tribunal ca probe A, B şi aşa mai departe.

– Frumos exprimat, a spus Vince. Ar trebui să te faci scriitoare.

– Foarte amuzant, a zis Stephanie.

– Da, doamnă, aşa e Vincent al nostru, un adevărat Oscar Wilde, a explicat Dave. Asta când nu e Oscar Morocănosul[17], în fine, l-am văzut pe domnul Devane cum a semnat dovada aceea şi a pus-o apoi în buzunăraşul din faţă al genţii. După aceea, l-am văzut cum s-a întors să-i urmărească pe zdrahonii aceia care au pus cadavrul în maşina mortuară. Vince se întorsese deja aici ca să înceapă redactarea articolului, aşa că am plecat şi eu, spunându-le celor care începuseră să-mi pună întrebări - se adunaseră câţiva, atraşi de banda aia idioată de culoare galbenă, parcă erau furnici venite la farfurioara cu zahăr - că puteau citi totul la preţul de doar un sfert de dolar, doar atât fiind preţul ziarului pe vremea aceea. În fine, atunci l-am văzut ultima oară pe Paul Devane, rămas acolo şi urmărindu-i pe indivizii ăia vârând cadavrul în maşină. Dar, întâmplător, am aflat că Devane nu a

17 Personaj din serialul cu păpuşi Muppets, care trăieşte într-un coş de gunoi, motiv pentru care nu are nas şi este mereu morocănos (n. tr.).

respectat ordinul lui O'Shanny de a nu deschide geanta cu probe, pentru că peste şaisprezece luni mi-a telefonat la redacţie. Abandonase visul de a deveni legist şi se întorsese la facultate, ca să se facă avocat. Bine, rău, corecţia asta de carieră le aparţine detectivilor O'Shanny şi Morrison, şi cu toate astea, Paul Devane a fost acela care şi-a adus contribuţia ca acel John Doe[18] de pe Plaja Hammock să devină Colorado Kid şi, până la urmă, asta a făcut posibilă identificarea lui de către poliţie.

– Iar noi am primit informaţia, a spus Vince. În mare parte pentru că Dave Bowie i-a oferit acelui tânăr o gogoaşă şi i-a dat ceea ce nu se putea cumpăra cu bani: ştiinţa de a asculta şi puţină înţelegere.

– Ei, nu mai modifica adevărul, a spus Dave, foindu-se pe scaun. N-am stat cu el nici jumătate de oră. Poate trei sferturi de ceas, dacă punem şi timpul cât am aşteptat la coadă în cofetărie.

– Uneori e suficient şi atât, a spus Stephanie.

– Îhî, a încuviinţat Dave, poate că ajunge, şi ce-i rău în asta? Cât timp crezi că-i trebuie cuiva să se înece cu o bucăţică de carne, pentru ca apoi să moară?

Nimeni nu i-a răspuns la întrebare. Pe marea ce despărţea insula de uscat, dinspre iahtul unui bogat om al verii s-a auzit un sunet de sirenă, vanitos, în timp ce ambarcaţiunea se apropia de docurile oraşului Tinnock.

---

18 Nume dat de poliţişti cadavrelor ce nu pot fi identificate (n. tr.).

9

– Să-l lăsăm deoparte puţin pe Paul Devane, a propus Vince. Dave o să-ţi povestească restul în câteva minute. Cred că întâi ar trebui să-ţi spun despre cotrobăirea maţelor.

– Îhî, a zis Dave. Asta nu-i o poveste, Steff, dar oricum ar fi urmat dacă era o poveste adevărată.

– Să nu-ţi închipui că doctorul Cathcart a făcut autopsia imediat, nici gând. În primul rând, muriseră doi oameni în incendiul acela, ceea ce ni-i adusese pe cap pe O'Shanny şi Morrison, iar ei aveau prioritate. Nu pentru că muriseră primii, ci pentru că erau victime ale unui act criminal, iar John Doe părea a fi doar victima unui accident.

Până când Cathcart a ajuns şi la el, detectivii plecaseră la Augusta, aşa că le-am dorit să rămână acolo. Am asistat la autopsie când, într-un târziu, s-a făcut şi asta, pentru că eu eram aproape singurul care putea fi numit fotograf profesionist în toată zona insulei, şi aveau nevoie de o „identitate în somn”[19] a individului. Asta-i un termen european şi înseamnă un soi de portret îndeajuns de prezentabil ca să poată fi publicat într-un ziar. Cadavrul trebuie să arate ca şi cum omul ar dormi. Stephanie a părut atât interesată, cât şi scârbită.

– Şi ajută la ceva?

– Nu, a zis Vince. Apoi: Ei, poate în cazul unui puşti. Ori dacă te uiţi repede la el şi cu un singur ochi. Asta a trebuit dichisit puţin înainte de autopsie, pentru că doctorul Cathcart s-a gândit că din cauza blocării gâtlejului, trebuia probabil să tragă destul de mult de falca de jos.

19 în limba engleză, sleeping ID (n. tr.).

– Şi nu v-aţi gândit că ar arăta ca în somn dacă i s-ar fi pus o curea pe sub bărbie, ca să-i ţină gura închisă? a întrebat Stephanie zâmbind, deşi numai de asta nu-i ardea. Cumplit ca un asemenea lucru să pară amuzant, dar *era;* parcă o creatură respingătoare din mintea ei ţinea cu orice chip să-i deruleze pe dinaintea ochilor desene animate bolnave, într-o succesiune neîntreruptă.

– Nu, probabil că nu, a spus Vince şi a zâmbit şi el. La fel şi Dave. Deci, dacă era cinică, de aceeaşi boală sufereau şi cei doi bătrâni. Slavă Cerului! Aşa ceva ar arăta ca un cadavru cu o durere de dinţi, aşa cred.

În aceeaşi clipă, au izbucnit cu toţii în râs. Stephanie s-a gândit că-i plăceau la nebunie cei doi bătrânei, la modul serios.

– Trebuie să râzi în faţa morţii, a spus Vince, culegându-şi paharul de coca-cola de pe balustradă. A luat o înghiţitură, apoi l-a aşezat la loc. Mai ales la vârsta mea.

O simt pândind după fiecare uşă şi-i simt mirosul pe pernă, acolo unde soţiile mele îşi aşezau capul - Dumnezeu să le ierte pe amândouă - imediat ce sting lumina.

– Trebuie să râdem în faţa morţii.

– În fine, Steffi, am făcut pozele care trebuiau să devină portret, iar ele au ieşit aproape aşa cum era de aşteptat. Cea mai bună îl făcea pe tip să arate de parcă ar fi adormit în stare avansată de beţie, ori în comă, şi pe asta am publicat-o o săptămână mai târziu. Au dat-o şi-n *Daily News* din Bangor, plus în ziarele din Ellsworth şi Portland. Fără niciun folos, desigur, nu i-a speriat nici pe cei care probabil îl cunoscuseră, iar noi am considerat că aveau motive

întemeiate să tacă. Între timp, Cathcart şi-a văzut de treabă şi, după ce cei doi tontălăi din Augusta s-au întors unde le era locul, n-a mai obiectat faţă de faptul că tot dădeam târcoale, atâta vreme cât nu publicam în ziar ceea ce-i mai scăpase lui în prezenţa mea. Am promis că nu voi publica nimic şi nici n-am făcut-o. Pornind de sus în jos, a găsit nodul acela de friptură pe care doctorul Robinson îl văzuse deja în gâtlejul omului. „Asta-i cauza morţii, Vince”, mi-a spus Cathcart, iar embolia cerebrală (pe care a descoperit-o la multă vreme după ce eu plecasem să prind bacul de întoarcere pe Moosie) nu l-a făcut să se răzgândească. A zis că dacă lângă el s-ar fi aflat cineva care să ştie Procedura Heimlich - sau dacă şi-ar fi aplicat-o singur - poate că n-ar fi ajuns pe masa de disecţie cu maţele atârnându-i de o parte şi de alta. Apoi, Conţinutul stomacal numărul 1, şi prin asta mă refer la partea de sus, gustarea de la miezul nopţii care abia începuse să fie digerată când omul nostru murise şi totul se încheiase. Doar friptura. Poate cinci, şase muşcături cu totul, bine mestecate. Cathcart a apreciat cantitatea la o sută douăzeci de grame. În fine, Conţinutul stomacal numărul 2, iar aici vorbesc de masa de seară a omului. Aici avem mai mult - bine, n-aş vrea să intru în amănunte; să spunem doar că procesul de digestie se desfăşurase o perioadă suficient de lungă, aşa că doctorul Cathcart a putut preciza ca sigur, fără teste suplimentare, că tipul mâncase ceva cu peşte, probabil salată cu cartofi prăjiţi, cu vreo cinci sau şase ore înainte de a muri. „Doctore, nu-s Sherlock Holmes”, i-am zis eu, „dar aici mă pricep mai bine decât tine.” „Serios?” a întrebat el, destul de sceptic. „îhî”, l-am asigurat eu. „Cred că a

luat masa de seară la Curly's ori la Jan's Wharfside, care-i la doi paşi de aici, sau la Yanko's, pe Moose-Look.” „Păi de ce la unul din astea, când există cincizeci de restaurante pe o rază de douăzeci de mile de aici, care oferă peşte în meniu, chiar dacă e aprilie?” m-a întrebat el. „De ce nu crezi că a mers la Grey Gull, de pildă?” „Pentru că Grey Gull nu s-ar coborî să ofere cartofi prăjiţi şi peşte”, am zis eu, „şi omul nostru tocmai asta a mâncat.” Acum, Steffi, m-am descurcat bine cât a ţinut mai toată autopsia, dar de abia atunci am început să simt că mă ia cu greaţă. „Restaurantele pe care le-am numit vând peşte şi cartofi prăjiţi”, am spus eu, „şi am simţit mirosul de oţet de cum i-ai deschis stomacul.” Apoi a trebuit să dau fuga la baie ca să vărs. Însă avusesem dreptate. În noaptea aceea am developat fotografiile „adormitului” şi a doua zi le-am arătat pe la restaurantele care aveau peşte şi cartofi prăjiţi. La Yanko's nu l-a recunoscut nimeni, dar cea care vinde pentru acasă de la Jan's Wharfside l-a recunoscut imediat. A zis că-i servise un coş cu peşte şi cartofi prăjiţi, plus o coca-cola sau o cola light, asta nu-şi mai amintea precis, în după-amiaza dinaintea morţii. Omul luase coşuleţul şi se aşezase la o masă, apoi mâncase în timp ce privise marea. Am vrut să ştiu dacă omul îi vorbise, iar ea a spus că nu tocmai, doar îi mulţumise. Am întrebat-o dacă observase încotro plecase după ce terminase de mâncat - asta a fost pe la 17.30 - şi ea a zis că nu. Apoi a privit-o pe Stephanie şi a zis:

– Cred că a coborât în docuri, să prindă bacul de 18.00 spre Moosie. S-ar fi potrivit ca oră.

– Îhî, aşa am crezut şi eu, a spus Dave.

Stephanie s-a îndreptat de spate, moment în care i-a venito idee:

– Era aprilie. Mijloc de aprilie pe coasta statului Maine, dar când a fost găsit, nu avea haină. Purta aşa ceva când a fost servit la Jan's?

Amândoi bătrânii i-au surâs generos, de parcă tocmai ar fi rezolvat vreo ecuaţie complicată. Numai că treaba lor, din câte ştia Stephanie - chiar la nivelul umil a ziarului *Weekly Islander* - nu era rezolvarea, cât precizarea problemelor ce *trebuiau* rezolvate.

– Potrivită întrebare, a spus Vince.

– De-a dreptul încântătoare, l-a imitat Dave.

– Păstram chestia asta, a spus Vince, dar cum nu avem o *istorie,* păstrarea părţilor interesante nu mai contează... iar dacă vrei răspunsuri, scumpo, restaurantul s-a desfiinţat. Fata care vindea mâncare pentru acasă de la Jan's nu şi-a amintit clar, iar în rest, nimeni nu l-a remarcat. Cred că, într-un fel, trebuie să ne socotim norocoşi; dacă s-ar fi îndopat la tejgheaua de acolo la mijloc de iulie, când prin astfel de locuri trec mii de oameni, toţi vrând peşte cu cartofi prăjiţi, rulouri cu homar şi îngheţată, fata nu şi-ar fi adus aminte de el decât dacă şi-ar fi dat pantalonii jos şi i-ar fi făcut vreo propunere.

– Poate nici măcar aşa, a spus Stephanie.

– Adevărat. Însă aşa, fata şi-a adus aminte de el, dar nu şi dacă purta haină. N-am insistat prea mult asupra acestui aspect, ştiind că dacă o făceam, se putea să-şi aducă amine ceva doar ca să-mi facă pe plac ori să scape de mine. A zis: „Parcă purta o jachetă uşoară de culoare verde, domnule Teague, dar m-aş putea înşela.” Şi probabil că ar fi greşit,

cine ştie. Înclin să cred că a avut dreptate. Că avea pe el o jachetă aşa cum a descris-o ea.

– Atunci unde era jacheta asta? a întrebat Stephanie. A apărut aşa ceva?

– Nu, a răspuns Dave, deci poate că *n-a existat* o jachetă... deşi imaginaţia nu-mi merge atât de departe încât să înţeleg prezenţa lui afară, fără haină, într-o noapte friguroasă cum e în zona noastră de coastă în aprilie.

Stephanie s-a întors către Vince, dorind dintr-odată să-i adreseze nenumărate întrebări, toate importante, dar niciuna pe deplin închegată.

– De ce zâmbeşti, scumpo? a vrut să ştie Vince.

– N-am idee. Apoi a tăcut o clipă. Ba da. Mi-au venit atât de multe întrebări, încât nu ştiu cu care să încep.

Auzind asta, cei doi bătrâni au izbucnit în hohote. Dave chiar şi-a scos o batistă cât un cearşaf din buzunarul de la spate al pantalonilor şi s-a şters la ochi.

– Nu e tare? a exclamat el. Da, doamnă! Steff, să-ţi spun ceva: ce-ar fi să te prefaci că vrei să câştigi setul de cutii alimentare Tupperware de la Târgul de toamnă organizat de Ladies Auxiliary[20]? închide ochii şi alege una din vasul cu peştişori de aur!

– Bine, a zis ea şi, deşi nu a procedat chiar aşa, a fost pe aproape. Nu s-au luat amprentele bărbatului? Sau amprenta dentară? Am înţeles că

20 Ladies Auxiliary, organizaţie naţională de femei, înfiinţată în 1914, care are scopul de a ajuta şi de a păstra amintirea veteranilor prin organizarea de colecte, donaţii şi alte acţiuni caritabile. Membrele, în număr de peste 600 000, sunt soţii, văduve, mame sau fiice ale veteranilor (n. tr.).

atunci când se pune problema identificării cadavrelor, probele astea sunt ca şi infailibile.

– Aşa crede multă lume şi probabil că sunt probe clare, a spus Vince, încă zâmbind, dar ochii îi trădau gravitate, însă nu uita că asta s-a întâmplat în 1980, Steff. Înainte de revoluţia informatică, şi *cu mult* înainte de Internet, minunatul instrument în care tineri ca tine cred orbeşte. În 1980, se puteau face verificări ale amprentelor digitale şi dentare ale unui „pernec", aşa li se spunea în poliţie - adică, persoană necunoscută - prin compararea lor cu datele privind persoana bănuită. Însă compararea cu amprentele tuturor răufăcătorilor căutaţi şi aflaţi în evidenţe ar fi durat ani de zile, ca şi cu cele ale persoanelor declarate dispărute în fiecare an în Statele Unite. Chiar dacă se reducea lista doar la bărbaţi trecuţi de treizeci-patruzeci de ani, cine să facă asta? Imposibil, draga mea.

– Credeam că forţele armate deţineau evidenţe computerizate, chiar şi pe vremea aceea...

– Nu prea cred, a spus Vince. Iar dacă ar fi fost aşa, nu-s convins că amprentele lui Colorado Kid le-au fost trimise.

– În orice caz, identificarea iniţială s-a făcut fără amprente digitale sau dentare, a spus Dave. Şi-a împreunat degetele peste burta masivă, lăsând impresia că se răsfăţa în ultimele raze ale soarelui care apunea, dar care rămăseseră calde. Dacă nu mă înşel, asta se cheamă „să revenim la problema care ne interesează".

– Deci cum s-a făcut identificarea?

– Asta ne aduce din nou la Paul Devane, a spus Vince, şi *îmi place* că aducem din nou vorba de el, fiindcă, aşa cum am spus, avem o poveste, iar

poveştile sunt specialitatea mea. Sunt în *curtea* mea, cum s-ar fi spus demult. Devane îmi aminteşte puţin de Horatio Alger[21], puţin dar şi asta e bine. *Străduieşte-te şi vei reuşi. Munceşte şi vei câştiga.*

– *Plin de energie tinerească.*

– Dacă vrei tu, a zis Vince, fără nici-o inflexiune în glas. Sigur, dacă ţii neapărat. În fine, Devane a plecat cu cei doi poliţişti tâmpiţi, O'Shanny şi Morrison, imediat ce au primit raportul preliminar al lui Cathcart privind victimele, incendiului, pentru că nu-i interesa nici cât negru sub unghie omul care murise înecându-se cu o îmbucătură. Între timp, Cathcart făcuse autopsia cadavrului având-l ca asistent pe umilul 'mneavoastră servitor. Pe certificatul de deces s-a scris „Asfixie prin blocarea căi-lor respiratorii" ori echivalentul medical al chestiei ăsteia. Fotografia lui „dormind", pe care strămoşii noştri victorieni ar fi numit-o mai aproape de adevăr „portretul mortului", s-a publicat în ziare. Şi nimeni n-a anunţat Procuratura sau Poliţia Statală din Augusta că le-ar fi dispărut tatăl, unchiul ori fratele. Cei de la Tinnock Funeral Home l-au ţinut la frigider şase zile - nu aşa scrie la lege, dar, ca atâtea treburi din domeniul ăsta, vei descoperi, Steffi, că aşa se obişnuieşte. Toţi cei care se ocupă de morţi ştiu asta, deşi nimeni nu ştie de ce. După cele şase zile, când rămăsese tot neidentificat şi nerevendicat, Abe Carvey l-a îmbălsămat. L-a depus apoi în cripta pe care firma de pompe funebre o are la Cimitirul Seaview...

---

21 Horatio Alger (1834-1899), scriitor american de povestiri pentru copii, ale cărui personaje îşi împlinesc „visul american" prin muncă, hotărâre şi curaj (n. tr.).

– Partea asta-mi cam dă fiori, a recunoscut Stephanie.

Parcă îl vedea pe om acolo, nu înţelegea de ce, dar nu în sicriu (deşi sigur i se făcuse măcar unul ieftin), ci pur şi simplu depus pe o lespede de piatră, cu un cearşaf deasupra. Un colet nereclamat de la poşta morţilor.

– Îhî, cam aşa e, a spus Vince aproape nepăsător. Să merg mai departe?

– Dacă te opreşti acum, te omor, a spus ea.

El a dat din cap, fără să zâmbească, însă oricum încântat. Stephanie nu şi-a dat seama cum de înţelesese asta, dar aşa se întâmplase.

– A fost cazat acolo toată vara şi jumătate din toamnă. Apoi, când a venit luna noiembrie şi cadavrul rămăsese tot fără nume şi nimeni nu-l reclama, au decis să-l înhumeze. Înainte ca pământul să îngheţe şi să îngreuneze săparea unei gropi, înţelegi?

– Da, a zis încet Stephanie. Şi aşa era. De data asta n-a mai perceput telepatia dintre cei doi bătrâni, dar probabil te că ea persista, pentru că Dave a preluat povestea (atât cât era ea) fără niciun îndemn din partea editorului ziarului.

– Devane şi-a dus stagiul cu O'Shanny şi Morrison până la capăt, chiar dacă a făcut-o cu amărăciune, a spus el. Pesemne că i-a cadorisit pe fiecare cu câte o cravată sau cu cine ştie ce la încheierea celor trei luni sau câte o fi stat pe lângă ei. Stephanie, cred că ţi-am spus că tânărul nu se dădea bătut cu una, cu două. Însă imediat ce a terminat, şi-a depus actele la colegiul la care era - *parcă* mi-a spus că era Georgetown, dar să nu mi-o iei în nume de rău dacă mă-nşel - şi s-a apucat din nou de învăţat, urmând

Dreptul. Şi, în afară de două lucruri, domnul Paul Devane ar putea să iasă deja din povestea noastră - ceea ce, aşa cum zice Vince, nici nu este o poveste, decât poate prin părţile astea. În primul rând, Devane şi-a băgat nasul la un moment dat în geanta cu dovezi şi a cercetat lucrurile personale ale lui John Doe. Apoi s-a legat serios de o fată, iar ea l-a dus acasă ca să-i cunoască părinţii, aşa cum procedează fetele când lucrurile devin mai serioase, iar tatăl acesteia avea un obicei care se practica mai mult pe vremea aceea decât acum: fuma ţigarete.

Mintea lui Stephanie, care nu era de ici, de colo (iar cei doi bătrâni ştiau asta), a făcut imediat legătura cu pachetul de ţigări care căzuse pe nisipul Plajei Hammock atunci când mortul se prăbuşise. Johnny Gravlin (în prezent primar în Moose-Look) îl ridicase şi-l pusese înapoi în buzunarul mortului. Apoi, i-a mai venit o idee, dar nu imediat, ci exploziv şi orbitor. A tresărit, de parcă ar fi înţepat-o ceva. Cu un picior a lovit paharul aşezat pe podea şi l-a răsturnat. Lichidul a şerpuit pe scândurile purtând patina vremii şi s-a strecurat printre ele, picurând peste pietrele şi bălăriile de dedesubt. Bătrânii n-au băgat de seamă. Recunoşteau starea de graţie imediat ce apărea, de aceea şi-au urmărit eleva cu interes şi încântare.

– *Timbrul!* aproape că a strigat ea. *Pe fiecare pachet de ţigări se aplică un timbru!*

Amândoi au aplaudat-o, discret, dar sincer.

10

– Steffi, să-ţi spun ce a văzut tânărul domn Devane când a tras cu ochiul în geanta cu probe, a zis Dave, şi nici nu am vreo îndoială că s-a uitat bine de tot, mai mult ca să-i sfideze pe cei doi decât din convingerea că ar putea găsi ceva de valoare între cele câteva lucruri. În primul rând, a găsit verigheta omului; un inel simplu, negravat, nici măcar dată nu avea.

– Nu l-au lăsat pe m... Stephanie le-a observat privirile şi şi-a dat seama că sugestia ei era nepotrivită. În cazul identificării, verigheta avea să fie înapoiată. Putea fi înmormântat cu ea pe deget dacă aşa voia familia. Însă până să se întâmple asta, verigheta constituia o probă şi era tratată ca atare. Nu, a zis ea. Sigur că nu. Ce stângăcie din partea mea. Da, dar trebuie să fi existat o doamnă Doe undeva. Sau vreo doamnă Puştiu'. Nu?

– Da, a spus Vince Teague, destul de apăsat. Şi noi am găsit-o. Până la urmă.

– Şi existau şi micuţi Doe? a întrebat Stephanie, gândindu-se că bărbatul era la vârsta potrivită să aibă o liotă de copii.

– Să nu ne legăm de partea asta acum, te rog, a sugerat Dave.

– Aha, a făcut Stephanie. Scuze.

– Nu-i nevoie, a zis el, zâmbind vag. Numai că nu vreau să pierd firul. E mai uşor s-o faci când nu există... cum se cheamă asta, Vincent?

– Legătură directă, a spus Vince. Şi el a zâmbit, însă privirea lui trăda o oarecare distanţare. Stephanie s-a întrebat dacă gândul la micuţii Doe impusese acea detaşare.

– Nu, nici-o legătură directă, a întărit Dave. A rămas puţin pe gânduri, apoi, după ce a enumerat pe degete, a constatat cât de puţin se îndepărtase de subiect şi a continuat: Geanta conţinea: verigheta, şaptesprezece dolari în bancnote - una de zece, alta de cinci şi două de unu - plus nişte mărunţiş care făcea vreun dolar. De asemenea, aşa a spus Devane, o monedă care nu era americană. După inscripţii, i s-a părut că era rusească.

– Rusească?!... s-a mirat Stephanie.

– Adică erau litere chirilice pe ea, a murmurat Vince.

Dave a continuat:

– Mai erau un tub de bomboane mentolate Certs şi un pachet de gumă de mestecat Big Red, din care lipsea o lamă. Un plic cu chibrituri, pe partea din faţă cu o reclamă pentru colecţionarea de timbre - sunt convinsă c-ai văzut aşa ceva, le primeşti gratuit de la orice magazin - iar Devane a spus că a văzut o urmă de aprindere pe scăpăriciul din partea de jos, roz şi lucios. De asemenea, pachetul acela de ţigări, desfăcut, din care lipseau una sau două. Lui Devane i s-a părut că lipsea doar una, iar singura dâră de pe scăpărici părea să susţină ideea asta.

– Dar nici urmă de portofel, a spus Stephanie.

– Nu, doamnă.

– Şi nimic după care să fie identificat.

– N-a lansat cineva ideea că poate a venit cineva care i-a furat ultima bucată de friptură *si* portofelul? a întrebat ea şi a scăpat un chicotit, după care a dus repede mâna la gură.

– Steffi, am încercat, şi asta şi multe altele, a spus Vince. Inclusiv ideea că a fost plasat pe Plaja Hammock de una dintre Luminile de pe coastă.

– La vreo şaisprezece luni după ce Johnny Gravlin şi Nancy Arnault l-au găsit pe tip, a reluat Dave, Paul Devane a fost invitat să petreacă o săptămână la casa prietenei lui din Pennsylvania. Sunt aproape sigur că Insula Moose-Lookit, Plaja Hammock şi John Doe erau ultimele lucruri la care se gândea atunci. A zis că voia să iasă cu prietena lui la un film sau nu ştiu unde. Mama şi tatăl ei se găseau în bucătărie, spălând vasele după cină - făcând „debarasarea”, cum se spune prin părţile noastre - şi, deşi Paul se oferise să-i ajute, ei îl alungaseră în camera de zi pe motiv că nu ar fi ştiut unde să pună farfuriile şi restul. Aşa că a stat acolo şi s-a uitat la televizor, dar, întâmplător, a aruncat o privire spre scaunul tatălui, iar acolo, pe măsuţa de lângă scaun, alături de programul TV şi de scrumieră, a văzut pachetul lui de mahorcă.

A făcut o pauză, aruncându-i lui Stephanie un zâmbet şi ridicând din umeri.

– Ciudat cum se brodesc lucrurile uneori; ajungi să te-ntrebi cât de des *nu* se leagă. Dacă pachetul ar fi fost în altă poziţie - ca să rămână vizibilă doar partea de sus, nu cea de jos - John Doe ar fi rămas tot un necunoscut, în loc de Colorado Kid, ca şi domnul James Cogan din Nederland, un oraş la vest de Boulder. Numai că fundul pachetului *era* cu faţa spre el, iar el a văzut timbrul. Un timbru ca acela poştal, iar asta l-a dus cu gândul la pachetul de ţigări din geanta cu probe. Vezi tu, Steffi, unul dintre îndrumătorii lui Paul Devane - nu mai ţin minte dacă O'Shanny sau Morrison - fuma, iar între altele, lui Paul i se dăduse sarcina să-i cumpere din când în când ţigări Camei. Şi, deşi aveau şi acelea timbre, i s-a părut că nu erau la fel cu cel de pe pachetul din

geanta cu probe. A avut impresia că timbrul de pe ţigaretele vândute în statul Mâine era o ştampilă cu *cerneala,* de genul celor care ţi se aplică pe mână când mergi la o sală de dans dintr-un orăşel ori... habar n-am...

– La picnicul de la Ferma Gernerd? a întrebat ea cu un zâmbet.

– Ai nimerit-o! a zis el, îndreptând spre ea arătătorul, precum ţeava unui pistol. În sfârşit, nu era ceva care să-l facă să sară brusc şi să exclame: „Evrika!”, „Am descoperit!”, însă în cursul acelui weekend s-a tot gândit la asta, fiindcă amintirea acelor ţigări din geanta cu probe îl sâcâia. Pe de o parte, Paul Devane socotea că ţigările omului *trebuiau* să aibă timbrul din Mâine, indiferent de unde sosise el acolo.

– De ce?

– Pentru că nu lipsea decât una. Ce fumător e acela care trage doar o ţigară în şase ore?

– Amator?

– Un om care are un pachet plin şi nu fumează decât una în şase ore nu e amator, ci *nefumător,* a zis Vince cu blândeţe. Pe de altă parte, Devane îi văzuse limba. Şi eu, doar am stat în genunchi în faţa lui, ca să-i fac lumină doctorului Robinson cu otoscopul. Era roz ca o bomboană cu scorţişoară. Nu aducea deloc cu limba unui fumător.

– A, şi chibriturile, a remarcat Stephanie. Doar unul aprins.

Vince Teague i-a zâmbit. Expresie însoţită de un gest din cap.

– Doar unul, a zis el.

– Nu avea brichetă?

– Nu.

Amândoi au rostit cuvântul în acelaşi timp, apoi au început să râdă.

11

– Devane a aşteptat până luni, a spus Dave, şi cum treaba legată de ţigarete a continuat să-l frământe - nu-i dădea pace, cu toate că acea parte a vieţii lui era la aproape un an şi jumătate în urmă - mi-a telefonat şi mi-a explicat că avea impresia că pachetul pe care John Doe îl avusese asupra lui nu provenea din statul Mâine. În caz contrar, eticheta de pe el ar fi arătat de unde fusese cumpărat. Şi-a exprimat îndoiala că omul fuma, dar a arătat că timbrul putea fi un indiciu, chiar dacă persoana era nefumătoare. Nu l-am contrazis, dar am vrut să aflu motivul pentru care-mi telefonase. A zis că nu mai ştia pe altcineva care să manifeste interes după atâta timp. Avea dreptate, *chiar* mă interesa - şi pe Vince - şi s-a dovedit că nu se înşelase în privinţa timbrului. Eu nu-s fumător şi nici n-am fumat vreodată, motiv pentru care am ajuns la şaizeci şi cinci de ani şi mă vezi într-o formă atât de bună.

Vince şi-a dres glasul şi i-a făcut un semn cu mâna. Netulburat, Dave a continuat:

– ...aşa că am făcut o plimbărică până la chioşcul de la Bayside şi am rugat să mă lase să examinez un pachet de ţigări. Mi-a fost satisfăcută rugămintea şi am observat că, într-adevăr, exista timbrul-ştampilă pe pachet, nu unul adevărat. După aceea, am telefonat la Procuratură şi am vorbit cu un tip pe nume Murray de la Departamentul de evidenţă şi păstrare a probelor. Am procedat cât m-am priceput mai diplomatic, Stephanie, pentru că pe vremea aceea cei doi tembeli de detectivi mai erau în activitate...

– Şi ei trecuseră cu vederea un indiciu potenţial de valoare, nu? a întrebat Steff. Care ar fi redus aria cercetărilor în privinţa identităţii lui John Doe la un singur stat. Şi practic îl avuseseră tot timpul sub ochi.

– Exact, a zis Vince, iar prin asta nu-l puteau acuza de nimic pe intern, pentru că-i spuseseră clar să nu-şi bage nasul în geanta cu probe. Plus că, în momentul în care s-ar fi lămurit că Devane nu respectase ordinul...

– ...el se ocupa de altceva, a încheiat ea.

– Ai pus punctul pe i, a aprobat-o Dave. Însă ei s-ar fi ales cu o muştruluială serioasă, în orice caz. Nu uita, ei aveau de investigat o crimă în Tinnock - două persoane arse într-un incendiu - iar John Doe era victima înecului cu o bucată de friptură.

– Şi totuşi... a spus Stephanie neîncrezătoare.

– Şi totuşi au procedat ca nişte proşti şi nu era nevoie să te abţii, pentru că eşti între prieteni, i-a spus Dave cu un surâs. Însă *Islander* n-avea niciun interes să le facă greutăţi celor doi detectivi. I-am explicat asta lui Murray şi i-am mai spus că nu era vorba de o crimă; eu doar îmi făceam datoria ca să se afle cine fusese acel biet om, pentru că undeva existau probabil nişte, persoane care ar fi vrut să ştie ce păţise. Murray a spus că va reveni cu un telefon, lucru la care mă cam aşteptam, dar eu am avut o după-amiază nu prea fericită, gândindu-mă că ar fi trebuit să abordez problema puţin altfel. Puteam s-o fac, înţelegi? Puteam să-l pun pe doctorul Robinson să telefoneze la Augusta, sau chiar să-l conving pe Cathcart, dar ideea de a mă sluji de ei ca să scot castanele din foc nu mă caracterizează. Presupun că sună ciudat, dar eu

chiar cred că, în nouă cazuri din zece, cinstea e cea mai bună politică. Mă temeam doar că intenţia mea nu se va încadra în cele nouă. Până la urmă, totul a ieşit bine. Murray m-a chemat după ce eram aproape convins că n-o va face şi începusem să mă îmbrac, în intenţia de a pleca acasă - nu se întâmplă mereu aşa?

– Oala pe care o aştepţi să fiarbă, fierbe greu, a spus Vince.

– Mamă, Doamne, asta parcă-i scoasă dintr-o poezie, dă-mi ceva de scris ca s-o notez, a zis Dave, zâmbind cu gura până la urechi. Zâmbetul n-a făcut doar să-i şteargă anii de pe chip; i-a gonit, chiar şi Stephanie a întrevăzut copilul din el. Apoi Dave a redevenit serios şi copilul a dispărut.

– În marile oraşe, dovezile se rătăcesc mai tot timpul, am înţeles eu, dar cred că Augusta nu e chiar atât de mare, chiar dacă a ajuns capitală de stat. Sergentului Murray nu i-a fost greu să găsească geanta care purta semnătura lui Paul Devane pe certificatul de luare în primire; a spus că dăduse peste ea la zece minute după ce vorbisem cu el. În restul timpului se străduise să obţină aprobarea de la persoana competentă ca să mă poată informa ce conţinea... lucru pe care îl reuşise. Marca de ţigări era Winston, iar timbrul de pe pachet, aşa cum şi-l amintea Paul Devane: din acelea care se lipesc şi pe care scrie cu caractere mici, negre: „Colorado”. Murray mi-a spus că transmisese informaţia la Procuratură, iar cei de acolo spuseseră că vor fi recunoscători să afle „înainte ca ştirea să se facă publică” dacă reuşeam să-l identificăm pe Colorado Kid, cum l-a numit el; aşa că s-ar putea afirma că sergentul Murray de la Departamentul de evidenţă

şi păstrare a probelor este cel care a născocit porecla. Şi-a exprimat speranţa că dacă aveam noroc să-l identificăm pe om, să menţionăm în articolul nostru că Procuratura ne sprijinise. Vezi tu, asta mi s-a părut destul de amuzant.

Absorbită cu totul, lucru dovedit de strălucirea din ochi, Stephanie s-a aplecat puţin în faţă.

– Şi ce-aţi făcut după aceea? Cum aţi procedat?

Dave a deschis gura să răspundă, dar Vince şi-a lăsat mâna pe umărul lui ca să-l oprească.

– Tu cum crezi că am procedat, scumpo?

– Iar facem şcoală? a întrebat ea.

– Întocmai.

Şi cum ea şi-a dat seama din ochii şi din expresia gurii (mai mult după aceasta din urmă) că el abia aştepta părerea ei, Stephanie a cântărit bine răspunsul:

– Aţi făcut copii după portretul „adormitului”...

– Îhî. Mda.

– Apoi... hmm... le-aţi trimis cu tăieturi din articole către... la câte ziare din Colorado?

El i-a zâmbit, a dat din cap şi a ridicat degetul mare în semn de aprobare.

– Şaptezeci şi opt, domnişoară McCann, şi nu ştiu ce părere a avut Dave, dar m-a uimit cât de ieftin era să trimiţi atâtea copii, chiar şi în 1981. Nu cred că a costat o sută de dolari din banii de buzunar, cu tot cu mâncare.

– Şi bineînţeles că am pus toate cheltuielile pe firmă, a spus Dave, care era şi contabilul ziarului.

– Fiece bănuţ. Păi aveam dreptul ăsta, nu?

– Şi câte ziare au publicat poza?

– *Ale naibii, toate!* a spus Vince şi şi-a tras o palmă peste coapsă. Da! Până şi *Denver Post* şi *News* din

Rocky Mountain! Pentru că pe vremea aceea, totul prezenta un aspect aparte şi *o frumuseţe* anume, înţelegi?

Stephanie a dat din cap. Simplu şi frumos. Înţelegea. Vince a dat şi el din cap, încântat până peste poate.

– Bărbat necunoscut, probabil din Colorado, găsit pe plaja unei insule din Mâine, la două mii de mile depărtare! Fără a vorbi de friptura rămasă în gât, fără a menţiona haina care putea să fi ajuns Dumnezeu ştie unde (ori poate nici nu existase) şi fără a aduce vorba de moneda rusească din buzunar! Doar Colorado Kid, un Mister inexplicabil şi, bineînţeles, toate ziarele au mers pe *ideea* asta, chiar şi cele care sunt pline de reclame şi cupoane de reduceri. La două zile după ce ziarul din Boulder a publicat poza, asta pe la sfârşitul lunii octombrie 1981, am primit un telefon de la o femeie pe nume Aria Cogan, a spus Dave. Locuia în Nederland, mai înspre munţi faţă de Boulder, iar soţul ei dispăruse în aprilie, cu un an înainte, lăsând-o cu un fiu de şase luni la data dispariţiei. A zis că-l chema James şi, deşi habar nu avea ce căutase pe o insulă din apropierea coastei statului Mâine, cel din fotografia pe care o văzuse în *Camera* semăna mult cu soţul ei. Mult, într-adevăr. A tăcut câteva clipe. Cred că ştia că era vorba de ceva mai mult decât de o asemănare, pentru că imediat după aceea a început să plângă.

12

Stephanie l-a rugat pe Dave să-i pronunţe pe litere numele de familie al lui Cogan. În pronunţia cu puternic accent local, ea nu auzise decât o serie de „a”-uri şi un „1” pe la mijloc.

El i-a făcut pe plac, apoi a spus:

– Femeia nu putea pune la dispoziţie ceva care să aibă amprentele lui - sigur că nu, sărmana de ea, dar mi-a dat numele dentistului la care mergeau amândoi şi...

– Stai, stai, a spus Stephanie, ridicând mâna ca un poliţist de la circulaţie. Acest Cogan, din ce trăia?

– Era grafician la o firmă de publicitate din Denver, a spus Vince. I-am văzut câteva dintre lucrări şi trebuie să spun că erau destul de bune. N-avea cum să fie cunoscut pe plan naţional, dar dacă era nevoie repede de o imagine pentru o reclamă care să înfăţişeze o femeie ţinând un rulou de hârtie igienică în aer, de parcă ar fi prins un păstrăv record, Cogan era omul potrivit. Mergea la Denver de două ori pe săptămână, marţea şi miercurea, pentru întâlniri şi discuţii. În restul timpului lucra la domiciliu.

Stephanie şi-a mutat privirea înapoi la Dave.

– Dentistul a vorbit cu Cathcart, legistul. Corect?

– Îţi merg toate rotiţele, Steff. Cathcart nu făcuse o radiografie a lucrărilor stomatologice ale lui Colorado Kid, nu avea dotarea necesară şi nu avusese motive să trimită cadavrul la spitalul comitatului, unde se putea face aşa ceva, dar îşi notase toate plombele, plus două coroane. Totul se potrivea. După aceea, el a trimis copii după amprentele omului către poliţia din Nederland, care

a adus un specialist al poliţiei din Denver la reşedinţa lui Cogan ca să preleveze amprente din biroul lui. Doamna Cogan - Aria - i-a spus specialistului că nu va găsi nimic, pentru că făcuse curăţenie de sus până jos, când, într-un târziu, se convinsese că Jim al ei nu avea să se mai întoarcă, considerând că o părăsise, lucru greu de crezut pentru ea, sau că i se întâmplase ceva rău, lucru pe care aproape că era dispusă să-l creadă. Specialistul a spus că dacă Cogan îşi petrecuse „timp suficient de mult” în camera care-i servea ca birou, trebuiau să mai existe amprente. Dave a făcut o pauză, a oftat şi şi-a trecut degetele prin părul rărit. Şi a găsit, iar noi am aflat cu certitudine că John Doe, cunoscut şi sub numele de Colorado Kid, era de fapt James Cogan, de patruzeci şi doi de ani, din Nederland, Colorado, căsătorit cu Aria Cogan, tatăl lui Michael Cogan, în vârstă de şase luni la data dispariţiei părintelui său, iar în momentul identificării având aproape doi ani.

Vince s-a ridicat şi s-a întins după ce şi-a apăsat mâinile făcute pumn ceva mai sus de talie.

– Oameni buni, ce-ar fi să ne mutăm înăuntru? A început să se răcorească aici, şi mai avem destule de povestit.

13

Au mers pe rând la toaleta ascunsă într-un alcov din spatele vechii maşini de tipărit ofset pe care n-o mai foloseau (ziarul se tipărea acum în Ellsworth, iar asta încă din 2002). În timp ce Dave era la baie, Stephanie a pornit cafetiera. Dacă povestea ce nu era poveste mai continua o oră sau mai mult (şi avea senzaţia că aşa se va întâmpla), cu toţii ar fi apreciat o cafea.

După ce s-au adunat toţi, Dave a adulmecat mirosul ce venea din direcţia micii bucătării şi a dat aprobator din cap.

– Îmi plac femeile care nu consideră că bucătăria înseamnă sclavie doar pentru că îşi câştigă singure existenţa.

– Şi eu am acelaşi sentiment faţă de bărbaţi, a spus Stephanie, iar când ei au râs (iar spusese una bună, deci două pe după-amiaza aceea, ceea ce era un record), ea a arătat cu capul spre vechea presă de dimensiuni uriaşe. Lucrul la chestia asta mi se pare sclavie, a zis ea.

– Arată înfiorător, a zis Vince, dar cea dinaintea ei era de groază. Dacă nu erai atent, aceea îţi putea smulge un braţ, ba încerca să te prindă de el chiar dacă te păzeai. Unde rămăsesem?

– La femeia care tocmai aflase că a devenit văduvă, a spus Stephanie. Presupun că a venit să ia cadavrul, nu?

– Mda, a confirmat Dave.

– Şi aţi adus-o aici de la aeroportul din Bangor?

– Tu ce crezi, scumpo?

Nu era o întrebare care să necesite mult timp de gândire. La sfârşitul lunii octombrie sau la începutul

lui noiembrie 1981, Colorado Kid reprezenta o chestiune aproape închisă pentru autorităţile din Statul Mâine... iar ca victimă a unei asfixii nu prezentase decât o importanţă minoră. Ca orice cadavru neidentificat, de fapt.

– Sigur că v-aţi dus. Voi doi eraţi singurii prieteni pe care-i avea în Mâine. Ideea asta a avut ciudatul efect de a o face să realizeze că Aria Cogan fusese (şi, undeva, aproape sigur că era şi acum) o persoană reală, nu doar o piesă de şah într-un film după Agatha Christie sau dintr-un episod al serialului *Verdict: crimă.*

– M-am dus eu, a spus încet Vince. S-a aplecat în faţă şi şi-a privit mâinile împreunate sub genunchi, care semănau cu nişte crăci moarte aduse de apă. Nu arăta aşa cum m-aş fi aşteptat. Îmi formasem o imagine în minte, pornind de la o idee greşită. Trebuia să mă gândesc mai bine. Sunt ziarist de şaizeci şi cinci de ani - de când s-a născut partenerul meu în ale criminalisticii, şi el nu mai e atât de alert pe cât se crede - iar în răstimpul ăsta mi-au trecut prin faţa ochilor destule cadavre. Când le vezi, mai toate îţi alungă imediat din minte toate chestiile acelea romanţioase, de genul: „Am văzut o fecioară frumoasă...” în general, cadavrele sunt urâte, serios; multe nici nu mai aduc a oameni. Dar acest lucru nu era valabil în privinţa lui Colorado Kid. Arăta suficient de bine ca să devină subiectul unui poem romantic al domnului Poe. Îl fotografiasem înainte de autopsie, bineînţeles, sper că n-ai uitat asta, iar dacă te uitai la portretul retuşat mai mult de o secundă, două, tot a mort arăta (cel puţin pentru mine), dar, în fine, avea ceva atrăgător, cu obrajii

cenuşii şi buzele palide şi cu o nuanţă albăstruie pe pleoape.

– Bârrr, a făcut Stephanie, dar şi-a dat seama la ce se referea Vince şi, bineînţeles, în minte i-a venit un poem de Edgar Allan Poe. Cel despre Lenore, care murise.

– Îhî, asta-mi sună a iubire adevărată, a spus Dave şi s-a ridicat ca să toarne cafeaua în ceşti.

14

După părerea lui Stephanie, Vince Teague şi-a turnat în ceaşcă jumătate de cutie de Half'n'Half[22], după care a continuat. A făcut-o cu un zâmbet îndurerat.

– Încercam să spun că mă aşteptam să văd o frumuseţe cu chip palid şi păr negru. În schimb, am întâlnit o roşcată bucălată, cu faţa plină de pistrui. Nu m-am îndoit nici-o clipă de durerea şi îngrijorarea ei, dar cred că era una din acele femei care preferă să mănânce decât să postească atunci când e roasă de necazuri. Părinţii ei veniseră din Omaha sau Des Moines, ori de cine ştie unde, ca să aibă grijă de copil, şi n-o să uit niciodată ce rătăcită şi singuratică părea când a coborât din avion, ţinându-şi bagajul de mână, nu pe lângă corp, ci la pieptu-i mare. Nu semăna deloc cu ceea ce-mi imaginasem eu, acea Lenore pierdută...

Stephanie a tresărit şi s-a gândit: „Poate că acum telepatia se stabileşte între toţi trei."

– ...dar mi-am dat imediat seama cine era. I-am făcut semn şi ea s-a apropiat şi m-a întrebat: „Domnul Teague?" Când eu am confirmat, şi-a lăsat geanta jos, m-a îmbrăţişat şi a zis: „Mulţumesc că ai venit să mă aştepţi. Mulţumesc pentru tot. Nu pot crede că e el, dar când am văzut poza, am ştiut că aşa e." Am avut mult de mers cu maşina până aici - tu ştii mai bine decât oricine, Steff - aşa că am avut timp berechet să stăm de vorbă.

Prima întrebare pe care mi-a pus-o a fost dacă aveam idee ce căutase Jim pe coasta statului Mâine. I-am spus că nu ştiam. Apoi a vrut să ştie dacă se

22 Adaos pentru cafea (n. tr.).

cazase la un motel în noaptea de miercuri... Vince s-a oprit şi s-a uitat la Dave. Am dreptate? Miercuri noapte?

Dave a încuviinţat.

– Sigur a întrebat de miercuri noapte, pentru că Johnny şi Nancy l-au găsit joi dimineaţă. Pe 24 aprilie 1980.

– Ce memorie ai, s-a minunat Stephanie.

Dave a ridicat din umeri.

– Chestii dintr-astea nu-mi ies din minte, a recunoscut el, dar, pe de altă parte, uit să aduc acasă pâinea pe care mi-am cumpărat-o şi trebuie să ies pe ploaie ca să-mi iau alta.

Stephanie s-a întors din nou spre Vince.

– Bineînţeles că nu s-a cazat la vreun motel în noaptea dinainte de a fi găsit, altfel nu ar fi rămas John Doe atâta vreme. L-aţi fi ştiut sub alt nume, dar nimeni nu s-a înregistrat la motel astfel.

El a dat din cap înainte ca ea să termine de vorbit.

– Eu şi Dave am pierdut trei sau patru săptămâni după ce a fost găsit acest Colorado Kid - din timpul nostru liber, se înţelege - umblând prin hoteluri „într-o spirală tot mai largă”[23], după cum ar fi spus domnul Yates, în centrul căreia se află Insula Moose-Lookit. Ar fi fost aproape imposibil în sezonul de vară, când sunt deschise patru sute de moteluri, hanuri, cabane, pensiuni şi când există alte oferte, toate aflate la distanţă de jumătate de zi de mers cu maşina de Tinnock Ferry. Dar în aprilie a fost doar o slujbă cu program redus pentru noi, pentru că şaptezeci la sută dintre ele sunt închise de la Ziua

23 Citat din poemul *A doua pogorâre* de William Butler Yates (1865-1939) (n.tr.).

Recunoştinţei până la Ziua Memoriei[24]. Am arătat fotografia aceea peste tot, Steffi.

– Şi, nimic?

– Absolut nimic, a confirmat Dave. Stephanie s-a întors spre Vince:

– Ce-a zis după ce i-ai povestit asta?

– Nimic. A rămas fără grai. (Vince a tăcut o clipă.) A plâns.

– Sigur că da, sărmana, a spus Dave.

– Şi tu ce-ai făcut? a întrebat Stephanie, concentrată asupra lui Vince.

– Mi-am făcut meseria, a spus el fără să ezite.

– Pentru că tu eşti acela care trebuie să afle, a spus ea. El a ridicat din sprâncenele împreunate şi încurcate.

– Aşa crezi?

– Da, a spus ea, bineînţeles. Apoi s-a uitat spre Dave, aşteptând ca el să confirme.

– Am impresia că te-a prins în corzi, amice, a spus Dave.

– Problema e, ţi se potriveşte *slujba asta,* Steffi? a întrebat-o Vince cu un zâmbet strâmb. Eu cred că da.

– Sigur, a răspuns ea, aproape nepăsătoare. Ştia asta de câteva săptămâni, deşi, dacă ar fi întrebat-o cineva înainte de a veni la ziarul *Islander,* ar fi izbucnit în râs la ideea de a-şi alege munca de o viaţă într-un loc atât de obscur. Acea Stephanie McCann, care era cât pe ce să meargă la New Jersey în loc de Moose-Lookit, din largul coastelor statului Mâine, părea acum cu totul altă persoană. O

24 Ziua Recunoştinţei se sărbătoreşte în ultima joi din noiembrie, iar Ziua Memoriei pe 30 mai (n. tr.).

persoană care nu se deplasează mai deloc. Ce ţi-a spus? Ştia ceva?

– Suficient ca să facă o poveste stranie şi mai şi, a zis Vince.

– Povesteşte-mi.

– Bine, dar te previn, aici se cam încheie linia directă. Stephanie n-a şovăit.

– Orice ar fi, povesteşte-mi.

15

– Jim Cogan a plecat către locul lui de muncă, Mountain Oudook Advertising din Denver, miercuri 23 aprilie 1980, ca în orice altă zi de miercuri, a spus Vince. Aşa mi-a zis ea. Avea la el o serie de desene pentru Chevrolet Sunset, una dintre marile companii locale de vânzare a automobilelor, care avea numeroase contracte de publicitate cu Mountain Oudook, deci era un client foarte important. Cogan fusese unul dintre cei patru graficieni care lucraseră pentru Sunset Chevrolet în ultimii trei ani, a spus ea, şi era convinsă că oamenii de la firmă îi apreciau munca, iar sentimentul era reciproc - lui Jim îi plăcea să lucreze la acel proiect. Soţia lui a zis că specialitatea lui era ceea ce el numea „femei mamă, Doamne”. Când am întrebat-o ce însemna asta, a zâmbit şi a spus că era vorba de femei frumoase, cu ochii mari şi gurile căscate, care îşi ţineau palmele pe obraji. Desenele voiau să comunice ideea: „Mamă, Doamne, ce afacere am făcut la Sunset Chevrolet!”

Stephanie a scos un hohot de râs. Mai văzuse astfel de desene, de obicei în reclamele de la magazinul Shop'n Save de dincolo de mare, în Tinnock.

Vince a dat din cap.

– Aria avea şi ea ceva de artist în ea, numai că materia ei erau cuvintele. Ea mi-a descris un bărbat de treabă, care-şi iubea soţia, copilul şi munca.

– Uneori ochii iubitori nu văd decât ceea ce vor, a remarcat Stephanie.

– Eşti tânără, dar cinică! a exclamat Dave, nu lipsit de încântare.

– Mda, dar a nimerit-o, a zis Vince. Problema e că şaisprezece luni reprezintă o perioadă suficient de lungă, după care nu mai vezi lumea chiar în roz. Dacă ar fi existat ceva - insatisfacţia legată de muncă ori poate vreo drăguţă, lucru probabil în multe situaţii - cred că ea ar fi descoperit semnele ori s-ar fi prins mai degrabă decât dacă bărbatul ei era supraom, extraordinar de grijuliu, pentru că în cele şaisprezece luni ea vorbise cu toată lumea care îl cunoscuse, cu cei mai mulţi de două ori, iar toţi îi spuseseră acelaşi lucru: îi plăcea munca, îşi iubea soţia şi-şi venera copilul abia venit pe lume. „Nu l-ar fi părăsit pe Michael”, a zis ea. „Sunt convinsă de asta, domnule Teague. O simt în suflet.” Vince a ridicat din umeri, de parcă ar fi vrut să spună: „Atunci, poţi să mă dai în judecată.” Am crezut-o.

– Şi omul nu se săturase de slujbă? a întrebat Stephanie. Nu dorea să facă altceva?

– Ea a spus că nu. A insistat că lui îi plăcea casa de la munte, chiar făcuse un anunţ la uşă, pe care scria „Ascunzişul lui Hernando”. Şi ea a vorbit şi cu unul dintre graficienii cu care lucra el la Sunset Chevrolet, un tip cu care Cogan colaborase ani de zile. Dave, îţi mai aduci aminte numele lui?

– George Rankin sau George Franklin, a spus Dave. Nu-mi amintesc aşa, pe nepregătite.

– Nu te lăsa doborât, moşule, i-a spus Vince. Cred că până şi Willie Mays[25] mai spunea câte ceva interesant din când în când, mai ales spre sfârşitul carierei.

Dave a scos limba la el.

---

25 Willie Howard Mays, jucător de baseball de mare talent, poreclit „Hei, puştiule", cu o carieră îndelungată (1948-1972), căruia i s-a dedicat un loc în Hall of Fame (n. tr.)

Vince a dat din cap, de parcă exact asemenea gesturi copilăreşti aştepta din partea redactorului-adjunct, apoi a reluat firul poveştii:

– George graficianul, fie el Rankin sau Franklin, i-a spus Ariei că Jim ajunsese cam la limita superioară a talentului său şi că era unul dintre oamenii fericiţi, care nu numai că-şi cunoşteau limitele, dar se declarau mulţumiţi de ceea ce puteau realiza. Tot el spusese că lui Jim îi mai rămăsese ambiţia de a deveni într-o bună zi şeful departamentului de grafică de la Mountain Oudook. Şi că, având în vedere acea dorinţă, fuga spre coasta din New England sub imboldul unui impuls de moment reprezenta ultimul lucru de care ar fi fost în stare.

– Însă ea a considerat că exact *asta* făcuse el, a spus Stephanie. Aşa e?

Vince şi-a lăsat ceaşca deoparte şi şi-a trecut degetele prin smocul de păr alb, care era deja destul de ciufulit.

– Aria Cogan e ca noi toţi, a spus el, o prizonieră a dovezilor. James Cogan a plecat de acasă cu maşina la 6.45 în acea miercuri, urmând să meargă spre Denver pe Boulder Turnpike. Ca bagaj avea doar mapa cu desene despre care v-am vorbit. Purta un costum gri, cămaşă albă şi pardesiu gri. A, şi pantofi negri.

– Nu o jachetă verde? a întrebat Stephanie.

– Nu, a confirmat Dave, însă aproape sigur era îmbrăcat cu pantalonii de la costum, cămaşa şi pantofii descrişi când Johnny şi Nancy l-au găsit mort pe plajă, rezemat de coşul de gunoi.

– Şi haina de la costum?

– N-a mai apărut, a spus Dave. Nici cravata - dar dacă un bărbat îşi scoate cravata, în nou cazuri din

zece şi-o vârâ în buzunarul de la haină şi pun pariu că dacă ea s-ar fi găsit, cravata ar fi fost în buzunar.

– S-a aşezat la planşeta din birou pe la 8.45, a spus Vince, ca să lucreze o reclamă de ziar pentru King Soopers[26].

– Pentru cine?

– Un lanţ de supermagazine, scumpo, a spus Dave.

– Pe la 10.15, a urmat Vince, George, fie el Rankin ori Franklin, l-a văzut pe Puşti îndreptându-se către lift. Cogan a spus că se ducea până la colţ ca să-şi ia o „cafea adevărată", după cum s-a exprimat el, la Starbucks şi un sandviş cu ouă şi salată pentru prânz, pentru că avea de gând să mănânce la birou. L-a întrebat pe George dacă voia ceva de acolo.

– Doar atât ţi-a spus Aria pe drum de la Tinnock?

– Da, doamnă. Am dus-o să discute cu Cathcart, să facă o identificare oficială a fotografiei... „Acesta e soţul meu, James Cogan", apoi a semnat ordinul de exhumare. Omul ne aştepta.

– Am înţeles. Iartă-mă că te-am întrerupt. Continuă.

– Să nu-ţi pară rău când pui întrebări, Stephanie, pentru că asta fac reporterii. În orice caz, George graficianul...

– Rankin ori Franklin, a intervenit îndatoritor Dave.

– Îhî, el - i-a spus lui Cogan că va sări peste cafea, dar l-a însoţit pe Cogan până la lift ca să discute ceva despre petrecerea de pensionare a unui tip pe nume Haverty, unul dintre fondatorii firmei. Petrecerea era programată pentru mijlocul lunii mai, iar George i-a zis Ariei că soţul ei era emoţionat şi abia aştepta evenimentul. Până a venit liftul, au vorbit despre un cadou potrivit, apoi Cogan a urcat

26 King Soopers, lanţ de magazine de legume şi fructe din Colorado (n. tr.).

şi i-a spus lui Georg că vor mai discuta despre cadou la prânz şi vor mai întreba pe cineva - o femeie care lucra cu ei - ca să-i ceară părerea. George a spus că ideea era foarte bună, Cogan i-a făcut un semn cu mâna, uşile liftului s-au închis, şi asta e tot ce-şi aminteşte ultima persoană care l-a văzut pe Puşti cât era încă în Colorado.

– George Graficianul, a spus ea, mirându-se. Crezi că toate astea s-ar mai fi întâmplat dacă George ar fi spus: „Stai puţin, să-mi iau pardesiul şi merg şi eu cu tine la cafea”?

– Imposibil de spus, a recunoscut Vince.

– Avea pardesiul pe el? a întrebat ea. La Cogan mă refer. Era cu pardesiul gri când a ieşit?

– Ea l-a întrebat, dar George nu-şi mai amintea, i-a răspuns Vince. A avut impresia că nu. Şi probabil că aşa au stat lucrurile. Cafeneaua Starbucks şi magazinul de unde unde-şi cumpăra sandvişul erau unul lângă altul, plasate chiar după colţ.

– Aria a mai spus că exista o recepţioneră, a intervenit Dave, dar aceasta nu i-a văzut pe cei doi ieşind la lift. A afirmat că „trebuie să fi lipsit un minut din recepţie”. A clătinat din cap dezaprobator. În romanele poliţiste nu se întâmplă *niciodată* aşa ceva.

Însă Stephanie surprinsese alt amănunt şi a avut senzaţia că se agăţa de firimituri când, de fapt, masa era încărcată de bunătăţi. A dus arătătorul mâinii stângi la obraz.

– George graficianul l-a salutat pe Cogan - pe Colorado Kid - pe la 10.15. Ori poate 10.20, până ce a venit liftul şi s-a urcat în el.

– Îhî, a făcut Vince. Rămăsese cu privirea la ea, iar ochii îi străluceau. La fel şi Dave.

Apoi, Stephanie a ridicat şi arătătorul mâinii drepte şi l-a dus la obraz.

– Iar fata de la restaurantul Jan's Wharfside din Tinnock a spus că el a mâncat peştele cu cartofi prăjiţi la o masă de unde a privit marea pe la 17.30.

– Îhî, a confirmat Vince.

– Ce diferenţă de oră este între Mâine şi Colorado? O oră?

– Două, a zis Dave.

– Deci, două, a zis ea şi, după o pauză, a repetat: *Două.* Aşadar, când George l-a văzut ultima oară, când s-au închis uşile liftului, în Mâine trecuse de amiază.

– Presupunând că orele declarate sunt corecte, a aprobat-o Dave, şi nu putem decât să presupunem că aşa stau lucrurile, nu?

– Se potriveşte? i-a întrebat ea. Putea ajunge aici în atâtea ore?

– Da, a zis Vince.

– Nu, a zis Dave.

– Poate, au rostit aproape în cor, iar Stephanie, uimită, îşi plimba privirea de la unul la celălalt, uitând să mai ridice cana cu cafea la gură.

16

– Asta încurcă lucrurile pentru un ziar de talia lui *Globe,* a spus Vince, după o pauză în care a sorbit din cafeaua cu lapte şi şi-a adunat gândurile. Chiar dacă noi i-am fi cedat povestea.

– Chestie pe care n-am făcut-o, a intervenit Dave (cu un aer destul de îndărătnic).

– Ceea ce n-am făcut, a întărit Vince. Dar dacă o făceam... Steffi, când cei de la un ziar dintr-un oraş mare, precum *Globe* sau *New York Times* publică un articol sau o serie de articole, ei vor să poată da şi *răspunsuri,* ori măcar să le sugereze, şi să mă deranjeze treaba asta? Sigur că da! Aruncă o privire în orice astfel de ziar, şi ce găseşti pe prima pagină? întrebări mascate ca ştiri. Unde e Osama Bin Laden? Nu ştim. Ce caută preşedintele în Orientul Mijlociu? *Nu* ştim, pentru că *nici el* nu ştie. Îşi revine economia sau se duce de râpă? Experţii se contrazic. Ne fac bine ouăle sau rău? Depinde ce studiu citeşti. Nici meteorologii nu-ţi pot spune dacă uraganele vin dinspre nord-est sau din altă parte, pentru că la ultimul s-au înşelat cu prognozele lor. Aşa că dacă oamenii scriu un articol de fond despre asigurarea de locuinţe mai bune pentru minorităţi, vor să fie în stare să afirme că dacă se realizează punctele A, B, C şi D, situaţia se va îmbunătăţi prin anul 2030.

– Iar dacă publică un articol despre Mistere inexplicabile, a zis Dave, ar vrea să poată afirma că Luminile de pe coastă erau reflexii din nori, că otrăvirea de la picnic a fost probabil opera unei secretare metodiste căreia amantul i-a dat papucii. Dar să încerci chestia asta cu timpul...

– Pe care, întâmplător, ai adus-o în discuţie... a adăugat Vince şi a zâmbit.

– Şi care sigur e revoltătoare, indiferent cum ai privi lucrurile, a spus Dave.

– Dar vreau să fie aşa, a zis Vince. La naiba, am analizat problema, aproape c-am înroşit firele cât am vorbit la telefon, şi cred că am dreptul să fiu revoltat.

– Tata spunea că poţi tăia la cretă toată ziua, da-n brânză tot n-o transformi, a spus Dave, zâmbind şi el discret.

– Adevărat, dar dă-mi voie totuşi să fac o recapitulare, a propus Vince. Să spunem că uşile liftului s-au închis la 10.20, ora locală de acolo, bine? Să mai spunem, doar de dragul artei, că totul a fost plănuit şi că avea o maşină aşteptându-l cu motorul pornit.

– De acord, a spus Stephanie, urmărindu-l cu atenţie.

– Asta-i fantezie pură, a pufnit Dave, dar nu şi-a pierdut interesul.

– Oricum, ideea e trasă de păr, a recunoscut Vince, dar el era *acolo* la 10.15, iar cinci ore mai târziu ajunsese la Jan's Wharfside. Şi asta e cam ciudat, dar o ştim ca realitate. Mă lăsaţi să continui?

– Dă-i înainte, McDuff[27]! l-a îndemnat Dave.

– Dacă a avut o maşină care-l aştepta, poate c-a ajuns la Stapleton în jumătate de oră. Sigur e că n-a luat un avion de linie. Putea plăti biletul în numerar şi călători sub alt nume - asta era posibil pe vremea aceea - însă nu existau zboruri directe de la Denver

27 Detectiv din filmul *Scotland, Pa*. (2001), regizat de Billy Morisette, care foloseşte personajele şi linia generală a acţiunii din piesa Macbeth de William Shakespeare (n. tr.).

spre Bangor. Adică de la Denver spre vreun oraş din Mâine.

– Ai verificat şi asta.

– Sigur. Dacă ar fi zburat cu avioane de linie, ar fi ajuns în cel mai fericit caz la 6.45 în Bangor, mult mai târziu decât l-a văzut fata de la restaurant. De fapt, în perioada aceea a anului, asta înseamnă după ultimul bac care pleacă dinspre uscat spre Moosie.

– La 18.00 e ultimul? a întrebat Stephanie.

– Mda, asta până la mijlocul lunii mai, a spus Dave.

– Deci trebuie să fi închiriat un avion, a spus ea. *Cu reacţie?* Există companii în Denver care închiriază avioane cu reacţie? Şi-şi putea permite aşa ceva?

– Da, la toate întrebările, a spus Vince, dar l-ar fi costat câteva mii de dolari, iar în contul lui bancar o astfel de cheltuială ar fi sărit în ochi.

– Şi n-a apărut?

Vince a clătinat din cap.

– Nu s-au făcut retrageri de sume mari înainte de dispariţia lui. Cu toate astea, să vedem ce putea să facă. Am verificat la diferite companii care închiriază avioane şi toate mi-au spus că pe vreme bună, când curenţii sunt puternici, cu un mic Lear, de exemplu, 35 sau 55 călătoria poate dura doar trei ore, poate ceva mai mult.

– De la Denver la Bangor, a zis ea.

– De la Denver la Bangor, exact - pe coastă nu există vreun aeroport mai aproape de insula noastră pe care să poată ateriza vreun avion mic. Altele n-au pistele suficient de lungi, înţelegi?

Înţelegea.

– Aşa că aţi verificat la companiile din Denver care închiriază avioane?

– Am încercat. N-am prea reuşit mare lucru. Din cele cinci companii care au avioane cu reacţie de diferite mărimi, doar două au vrut să discute cu mine. Nu putea să le oblige nimeni, corect? Eu eram un ziarist mărunt care investiga un deces accidental, nu un poliţist care cercetează o crimă. Pe de altă parte, de la o companie, cineva mi-a spus că nu era vorba doar de a verifica OBF-urile care asigurau zboruri din Stapleton...

– Ce-s OBF-urile astea?

– Operatori cu Bază Fixă, a explicat Vince. Ăştia se ocupă de închirierea de avioane. Obţin aprobările de zbor, au câte un terminal mic pentru pasagerii care zboară cu avioane private şi, ca să poată *rămâne* în afaceri, vând, asigură servicii şi repară avioane. Poţi trece prin vama SUA la mulţi OBF-uri, să cumperi un altimetru dacă al tău s-a paradit, sau să stai opt ore în salonul piloţilor dacă zborul tău întârzie. Unii operatori din ăştia, ca Signature Air, fac afaceri mari - realizează operaţiuni în lanţ, ca Holiday Inn sau McDonald's. Alţii sunt nişte prăpădiţi care n-au decât vreun automat de sandvişuri în clădire şi o mânecă de vânt pe pistă.

– Dar aţi făcut ceva investigaţii, a spus Sephanie, impresionată.

– Îhî, cât să aflăm că nu numai piloţii şi avioanele din Colorado folosesc aeroportul Stapleton sau alt aeroport, atât pe vremea aceea, cât şi în prezent. De pildă, un avion al unui astfel de operator de pe La Guardia din New York poate duce la Denver pasageri care rămân acolo o lună, ca să-şi viziteze rudele, şi ca să nu facă zborul de întoarcere fără clienţi, piloţii caută pasageri care vor să ajungă la New York.

– Ori, recent, îşi au programaţi pasagerii pentru întoarcere, iar asta se aranjează prin computer, a spus Dave. Înţelegi, Steff?

Înţelegea. Dar a mai priceput ceva.

– Deci evidenţele privind călătoria asta nebună a domnului Cogan ar putea exista în fişierele de la Air Eagle, care a avut un avion plecat de la New York.

– Sau Air Eagle din Montpelier, Vermont... a zis Vince.

– Sau chiar Ducky Jets din Washington, DC, a adăugat Dave.

– Iar dacă a plătit în numerar, a adăugat Vince, probabil că nu există nici-o evidenţă.

– Dar există tot felul de agenţii...

– Da, doamnă, a spus Dave. Sunt atât de multe că ameţeşti numărându-le, începând cu FAA (Administraţia Federală a Aviaţiei) şi terminând cu IRS (Serviciul de Venituri Interne, Fiscul). Nu m-ar surprinde dac-ar fi şi FFA[28] vârâtă pe acolo. Însă în tranzacţiile cu numerar, evidenţele sunt mai firave. O mai ţii minte pe Helen Hainer?

– Bineînţeles, chelneriţa de la Grey Gull. Cea al cărei fiu căzuse recent din copac şi-şi rupsese un braţ. *Ea se alege cu tot,* spusese Vince, referindu-se la banii pe care dorea să-i vâre în buzunarul lui Helen Hafner, *şi daca nu ştie, Unchiul Sam n-o să se supere.* La care Dave adăugase: *Aşa se fac afacerile în America.*

Stephanie a presupus că aşa stăteau lucrurile, însă era un mod extrem de anevoios de a rezolva treburile într-un caz ca acela.

---

28 Aluzie ce se doreşte obscură, FFA putând fi prescurtarea de la Future Farmers of America, Fund for Animals, Franchise Finance Corporation of America şi altele (n. tr.).

– Deci nu ştiţi, a zis ea. Aţi făcut tot posibilul, dar n-aţi aflat.

Vince a părut întâi surprins, apoi amuzat.

– Cât priveşte eforturile, nu cred că mai ştie cineva sigur, Stephanie; în realitate, cred că mai toţi suntem condamnaţi - ba chiar damnaţi! - să credem că am putea face mai mult, chiar când ajungem acolo unde ne propunem. Numai că te înşeli - *ştiu.* A luat un avion particular de la Stapleton. Asta s-a întâmplat.

– Dar ai spus că...

El s-a aplecat şi mai mult peste mâinile împreunate sub genunchi, neslăbind-o din ochi.

– Ascultă atent şi învaţă, dulceaţă. A trecut un veac de când am citit aventurile lui Sherlock Holmes, aşa că nu mai ţin minte precis în ce carte, dar la un moment dat marele detectiv îi spune doctorului Watson ceva de genul: „Când elimini imposibilul, ceea ce rămâne - *indiferent cât de puţin probabil ar părea* - este adevărul”[29]. Acum ştim că în acea miercuri dimineaţă s-a aflat în biroul lui din Denver până la 10.15 sau 10.20. Şi putem fi aproape siguri că la 17.30 era în restaurantul Jan's Wharfide. Ţine-ţi degetele ca adineauri, Stephanie.

Ea a făcut întocmai, ţinând arătătorul stâng pentru Colorado Kid şi arătătorul drept pentru James Cogan din Mâine. Vince şi-a desfăcut mâinile şi i-a atins scurt arătătorul drept cu al său, bătrâneţea întâlnindu-se cu tinereţea în aer.

– Dar să nu asociezi degetul ăsta cu ora 17.30, a zis el.

---

29 Citat din romanul Aventura soldatului alb ca varul (1926) de Arthur Conan Doyle (n. tr.)

Nu e nevoie să ne încredem orbeşte în ora precizată de fata de la tejghea, care, deşi nu era alergată de colo-colo, aşa cum s-ar fi întâmplat în iulie, avea totuşi treabă.

Stephanie a dat aprobator din cap. În acea parte a lumii, masa de seară se lua devreme. Ea însemna ceea ce mâneai din coşul cu hrana pentru prânz, deseori în timp ce te aflai în barca de pescuit homari.

– Să zicem că degetul ăsta reprezintă ora 18.00, a propus el. Ora ultimului bac.

Ea a aprobat din cap.

– Trebuia să-l prindă pe acela, nu?

– Doar dacă nu a înotat până pe insulă, a zis Dave.

– Ori a închiriat o barcă, a sugerat ea.

– Ne-am interesat şi de asta, a răspuns Dave. Ba, mai mult, l-am întrebat şi pe Gard Edwick, omul cu bacul din primăvara lui '80.

„I-o fi adus Cogan ceai?" s-a trezit ea întrebându-se pe neaşteptate. „Pentru că dacă vrei să mergi cu bacul, trebuie să-i aduci ceai omului care te trece. Doar tu ai spus-o, Dave. Ori omul de pe bac şi cârmaciul nu sunt una şi aceeaşi persoană?"

– Steff? a rostit Vince, părând îngrijorat. Ai păţit ceva, draga mea?

– Nu, de ce?

– Păreai... cum să spun, aveai un aer ciudat.

– Cam aşa ceva. Păi şi povestea e stranie, nu? Apoi a adăugat: Numai că nu e deloc o poveste, ai avut dreptate, iar dacă a devenit stranie, înţeleg de ce. E ca şi cum ai vrea să mergi cu bicicleta pe o frânghie care nu există.

Stephanie a ezitat, după care a hotărât să se facă definitiv de râs.

– Domnul Edwick şi-a adus aminte de Cogan pentru că acesta i-a adus ceva? I-a oferit ceai cârmaciului?

Câteva clipe, niciunul dintre bătrâni nu a spus nimic, mulţumindu-se să se uite la ea cu ochi impenetrabili - ciudat de tineri, ca ai unor copii, contrastând cu chipurile lor zbârcite - şi Stephanie s-a gândit că ar putea să râdă sau să plângă ori să facă altceva, orice, ca să iasă din starea aceea, doar pentru a-şi alunga anxietatea şi convingerea crescândă că se făcuse de râs.

– A fost o traversare pe o vreme foarte rece, a spus Vince. Cineva - un bărbat - s-a dus la timonerie şi i-a dat lui Gard un pahar cu cafea. Au schimbat doar câteva cuvinte. Era aprilie, să nu uităm, şi se întuneca devreme. Omul a spus: „Merge bine traversarea.” Iar Gard i-a răspuns: „îhî.” Apoi: „Fac asta de mult” sau poate „De mult fac treaba asta”. Gard a zis că poate rostise altceva în care apărea un nume: Lidle. Nu există un asemenea nume; nici în cartea de telefoane din Tinnock, deşi am găsit tot felul de nume ciudate în ea.

– Şi Cogan purta jacheta verde sau pardesiul?

– Steff, a zis Vince, Gard nu numai că nu şi-a amintit dacă omul purta haină, pesemne că n-ar fi putut jura în faţa judecătorului nici măcar dacă el sosise pe jos sau călare. Pe de o parte, se întunecase; apoi, fusese vorba de un gest de bunătate şi de un schimb banal de cuvinte pe care Gard şi le-a amintit la un an şi jumătate după, în al treilea rând... ei, bine, bătrânul Gard, înţelegi... Şi a făcut un gest care sugera că podarul obişnuia să bea.

– Să nu-i vorbim de rău pe morţi, dar bătrânul bea ca un peşte, a spus Dave. Şi-a pierdut slujba de podar în '85, iar Primăria l-a trecut pe o maşină de deszăpezire, în primul rând ca să nu-i moară familia de foame. Avea cinci copii, înţelegi, şi soţia bolnavă de scleroză multiplă. Până la urmă, a distrus plugul pe când îndepărta zăpada de pe Main Street şi era beat criţă, ticălosul dracu', şi ne-a lăsat fără curent electric vreme de o săptămână, al dracu', asta în februarie, scuză-mi ieşirea. După aceea şi-a pierdut slujba şi a rămas în grija oraşului. Să mă arăt surprins că nu şi-a amintit altceva? Nu, nicidecum. Dar sunt convins că din *ceea ce* şi-a adus aminte rezultă că acest Colorado Kid a venit de pe uscat cu ultimul bac al zilei, şi, îhî, i-a dat ceai cârmaciului sau ceva care aduce cu asta. Felicitări că n-ai uitat aspectul ăsta, Steff, a adăugat el şi a bătut-o uşor pe mână. Ea i-a aruncat un zâmbet. A avut senzaţia că îi trăda nedumerirea.

– Aşa cum ai spus, a reluat Vince, trebuie să ţinem seama de diferenţa de două ore. Vince a mutat arătătorul ei stâng mai aproape de cel de la mâna dreaptă. Deci era 12.15, ora de pe coasta de est, când Cogan a plecat de la birou. A abandonat mina de nepăsare şi plictis de la slujbă imediat ce s-au deschis uşile liftului în holul de la intrare al clădirii. În *aceeaşi clipă.* A zbughit-o afară, cu hotărârea luată, unde-l aşteptau o maşină tare şi un şofer pe măsură. Jumătate de oră mai târziu a ajuns la operatorul de la Stapleton, iar după cinci minute a urcat într-un avion cu reacţie particular. N-a lăsat nimic la voia întâmplării, totul era aranjat. Altfel nu se poate. Cei care fac zboruri private au un program destul de bine pus la punct, după care se odihnesc

câteva săptămâni. Cei care iau călători care nu se întorc imediat angajează alte curse. Băiatul nostru sigur a aranjat ceva cu unul dintre avioanele astea şi sunt convins că a plătit în numerar ca să zboare cu el. Îndreptându-se spre est.

– Ce-ar fi făcut dacă oamenii care angajaseră avionul pe care el plănuise să-l ia şi-ar fi anulat zborul în ultima clipă? a întrebat Stephanie.

Dave a ridicat din umeri.

– Acelaşi lucru pe care l-ar fi făcut dacă era vreme nefavorabilă pentru zbor, aşa cred, a răspuns el. Lăsa totul pe altă zi.

Între timp, Vince mutase arătătorul stâng al lui Ste-phanie ceva mai spre dreapta.

– Acum se face aproape ora 13.00 pe coasta de est, a precizat el, dar măcar amicul nostru Cogan nu trebuie să-şi facă griji de tot balamucul creat de măsurile de securitate de pe aeroport, mai ales că era în 1980 şi folosea un avion privat. Şi trebuie să presupunem - iarăşi - că nu trebuie să stea la coadă după alte avioane ca să se găsească o pistă liberă, pentru că îi dă programul peste cap, şi, pe de altă parte... l-a atins din nou arătătorul mâinii drepte:...bacul îl aşteaptă. E ultimul din zi. Aşadar, zborul durează trei ore. De asta suntem siguri. Prietenul meu de faţă a intrat pe Internet, îi place prostia asta la nebunie şi zice că vremea a fost bună pentru zbor în acea zi, iar hărţile arată că avionul a avut curenţi destul de buni...

– Numai că nu ştiu cât de puternici au fost curenţii, n-am reuşit să găsesc informaţia asta, a spus Dave, care i-a aruncat o privire lui Vince. Având în vedere subţirimea cazului nostru, amice, probabil că n-a fost rău să aflu măcar şi atâta lucru.

– Să spunem trei ore, a repetat Vince, şi a mutat arătătorul mâinii stângi (cel pe care Stephanie ajunsese să-l socotească degetul Colorado) până a ajuns la mai puţin de patru centimetri de arătătorul mâinii drepte (pe care acum ea îl considera degetul James Cogan - aproape mort). Nu putea să dureze mai mult.

– Pentru că realitatea n-o permite, a murmurat ea, fascinată (şi, de fapt, puţin speriată) de acea idee. Când era în liceu citise un roman SF intitulat *Luna e o amantă crudă*[30]*.* Pe vremea aceea nu ştia multe despre lună, dar ajunsese să creadă că adevărul privind timpul era sigur.

– Aşa este, doamnă, n-o permite, a aprobat-o el. La ora 16.00 sau 16.05 - să rămânem la ora asta - Cogan coboară din avion la Twin City Civil Air, pentru că acela era singurul operator de pe Aeroportul Internaţional Bangor la acea dată...

– Există evidenţe privind sosirea lui? Ai verificat? l-a întrebat ea, ştiind că el o făcuse, bineînţeles, şi dându-şi în acelaşi timp seama că, într-un fel sau altul, efortul nu slujise la nimic. Aşa se depăna acea poveste. Semăna cu un strănut care te gâdilă pe la nas, dar nu vine.

Vince a zâmbit.

– Sigur, dar pe vremea aceea lipsită de griji, când încă nu se înfiinţase Securitatea Internă, Twin City nu păstra decât evidenţele contabile, şi nici pe acelea multă vreme, în ziua aceea au încasat o grămadă de bani în numerar, inclusiv pentru realimentare în cursul după-amiezii, dar nici astea

30 The Moon h A Harsh Mistress, roman science fiction publicat de Robert A. Heinlein în 1966, pentru care autorul a primit Premiul Hugo (n. tr.).

nu înseamnă nimic. Din câte ştiu eu, cel care l-a dus pe Puşti acolo, probabil că a petrecut noaptea într-un hotel din Bangor, iar în dimineaţa următoare a plecat mai departe.

– Ori şi-a petrecut weekendul acolo, a zis Dave, ori a plecat imediat, fără să facă realimentarea.

– Cum să plece atât de repede după ce făcuse atâta drum de la Denver? a întrebat Stephanie.

– Poate a dat o fugă până la Portland, a spus Dave, şi a alimentat acolo.

– De ce să procedeze aşa?

Dave i-a zâmbit. Asta îi dădea un aer de vulpoi bătrân, care nu aducea prea mult cu expresia lui de amabilitate şi cinste uşor ridicolă. În aceeaşi clipă Stephanie s-a gândit că în ciuda chipului bucălat, destul de copilăresc, Dave era la fel de dotat din punct de vedere intelectual ca Vince Teague.

– S-ar putea ca Jimmy Cogan să-i fi plătit pilotului din Denver pentru că s-a temut să lase urme, a zis Dave. Iar pilotul nostru era gata, pesemne, să satisfacă orice rugăminte, în limite rezonabile, dacă era plătit cum se cuvenea.

– În ce-l priveşte, a reluat Vince, Colorado Kid mai are aproape două ore ca să ajungă la Tinnock, să-şi cumpere un coşuleţ cu cartofi prăjiţi şi peşte de la Jan's Wharfside, să se aşeze la o masă şi să mănânce în timp ce priveşte apa, pentru ca apoi să prindă ultimul bac spre Insula Moose-Lookit.

În timp ce a spus toate acestea, şi-a adus încet degetele arătătoare unul lângă altul, până când aproape s-au atins.

Urmărind totul cu un aer fascinat, Stephanie a întrebat:

– Reuşea?

– Probabil, dar era la limită, a spus Dave şi a oftat. Eu n-aş fi crezut că se poate dacă n-ar fi apărut mort pe Plaja Hammock. Vince, tu ai fi crezut?

– Nţţ, a făcut Vince, fără ca măcar să stea pe gânduri.

– Mai sunt patru piste neamenajate pe o rază de 10-12 mile de Tinnock, toate folosite ocazional. Sunt utilizate de cei care duc turiştii în plimbări de plăcere pe timpul verii sau ca să le arate peisajele de toamnă ale pădurilor, când pomii încep să se desfrunzească, iar culorile pălesc, dar asta ţine doar vreo două săptămâni. Le-am verificat şi pe astea, în speranţa, puţin probabilă, că James Cogan ar fi putut închiria un al doilea avion, de data asta unul mic şi cu elice, de gen Piper Cub, ca să zboare de la Bangor până pe coastă.

– Nici asta n-a dat vreun rezultat, din câte înţeleg.

– Ai nimerit-o, a spus Vince, iar zâmbetul lui a fost mai curând înnegurat decât de vulpoi.

– După ce uşile liftului s-au închis în clădirea de birouri unde lucra Cogan, toată treaba prezintă doar umbre pe care nu le poţi prinde... plus un cadavru. În aprilie, trei dintre pistele acelea erau părăsite, chiar închise, aşa că un avion ar fi putut ateriza şi decola de acolo fără ca nimeni să afle. Mai era una, a patra - unde locuia o femeie pe nume Maisie Harrington cu tatăl ei şi aproape şaizeci de javre, care a afirmat că pista lor nu mai fusese folosită între octombrie 1979 şi aprilie 1980, însă duhnea ca o distilerie, aşa că mă îndoiam că şi-ar putea aminti chiar şi ce se petrecuse cu o săptămână înainte, ca să nu mai vorbim de un an şi jumătate în urmă.

– Iar tatăl tipei? a întrebat Stephanie.

– Orb-orb şi cu un picior amputat, a spus Dave. Deh, diabetul.

– Hopa, a făcut Stephanie.

– Îhî.

– Lasă-i naibii pe Jack şi Maisie Harrington, a spus Vince cu un aer nerăbdător. În ceea ce-l priveşte pe Cogan, eu n-am crezut deloc în teoria celui de-al doilea avion, aşa cum nu am crezut nici-o clipă în teoria celui de-al doilea ţintaş în cazul asasinării lui Kennedy. Dacă James Cogan a avut o maşină care l-a aşteptat la Denver - şi nu văd altă explicaţie - atunci a avut una şi la Terminalul General Aviation. Şi sunt convins că aşa a fost.

– Asta-i o ipoteză mai mult decât trasă de păr, a spus Dave îndurerat, nu sfidător.

– Se poa', i-a răspuns Vince netulburat, dar când scapi de imposibil, ceea ce rămâne... e micuţul adevăr, care-ţi zgârmă la uşă ca să-i dai drumul înăuntru.

– Poate a condus chiar el, a zis Stephanie cu un aer gânditor.

– O maşină închiriată? Dave a clătinat din cap. Nu cred, draga mea. Agenţiile de închiriere nu acceptă decât plata prin cârd, iar cărţile de credit lasă urme în evidenţe.

– Pe de altă parte, a spus Vince, Cogan nu cunoştea drumurile din est şi de pe coasta statului Mâine. Ţinând seama de ceea ce ştim despre el, probabil că n-a călcat prin părţile astea niciodată. Steffi, tu deja te-ai familiarizat cu drumurile, există unul principal care vine încoace din Bangor prin Ellsworth, dar după ce ajungi la Ellsworth, ai de ales între trei sau patru, iar un necunoscător, chiar dacă are hartă, se poate încurca. Nu, cred că Dave are

dreptate. Dacă tipul a venit cu maşina şi dacă a ştiut dinainte ce interval scurt de timp avea, ar fi vrut să-l aştepte cineva care ştia drumurile. Cineva care să primească bani gheaţă, să conducă repede şi să nu se rătăcească.

Stephanie a rămas pe gânduri câteva clipe. Cei doi bătrâni nu au grăbit-o.

– În total, *trei* cărăuşi angajaţi, a spus ea în cele din urmă. Cel de-al doilea, pilot de avion.

– Poate copilot, a intervenit Dave cu discreţie. Cel puţin aşa sunt reglementările.

– Foarte straniu, a zis ea. Vince a încuviinţat şi a oftat.

– Nu te contrazic.

– Nu i-aţi găsit pe niciunul dintre aceşti cărăuşi, adevărat?

– Nu.

S-a mai gândit puţin, de astă dată lăsându-şi capul în jos, iar pe fruntea, de obicei netedă, au apărut riduri. Cei doi n-au întrerupt-o nici de această dată şi, după aproape două minute, a ridicat din nou capul.

– Dar *de ce*? Ce era atât de important de s-a străduit să facă asemenea eforturi?

Vince Teague şi Dave Bowie s-au privit, apoi şi-au întors ochii spre ea.

– Bună întrebare, a spus el.

– O întrebare de baraj, a zis Dave.

– Principala întrebare, a zis Vince.

– Sigur că da, a întărit Dave. Aşa a fost încă de la început.

– Nu ştim, Stephanie, a zis încet Vince. N-am aflat. Iar Dave, şi mai încet, a spus:

– Celor de la *Boston Globe* nu le-ar plăcea aşa ceva. Nţţ, deloc.

17

– Sigur, noi nu suntem *Boston Globe,* a zis Vince. Nici măcar de talia ziarului *Daily News* din Bangor. Dar, Stephanie, când un om matur o ia pe arătură, orice jurnalist, indiferent dacă lucrează la un ziar mare sau mic, vrea să afle motivele. Nu contează dacă rezultatul e moartea mai tuturor participanţilor la un picnic organizat de Biserica Metodistă sau dispariţia discretă a unui soţ într-o zi de lucru.

Uite - deocamdată să lăsăm deoparte locul în care a ajuns ori modul cu totul ciudat în care a călătorit până acolo - spune-mi câteva din motivele care l-au făcut să o ia razna.

Să le numeri pe degete şi să nu te opreşti înainte de patru.

„Suntem în toiul examenelor”, a gândit ea, apoi şi-a amintit ceva ce îi spusese Vince în treacăt cu o lună în urmă: „Ca să ai succes în meseria de jurnalist, nu strică să gândeşti rău despre oameni, draga mea.” La vremea respectivă, socotise bizară acea remarcă, poate chiar o dovadă a senilităţii incipiente a lui Vince. Acum şi-a dat seama că trebuia să înţeleagă altfel acele vorbe.

– Sex, a zis ea, ridicând arătătorul mâinii stângi - degetul Colorado. Cu alte cuvinte, o altă femeie. A ridicat apoi alt deget. Probleme cu banii, cred că datorii sau furt.

– Nu uita Fiscul, a spus Dave. Uneori, oamenii o şterg atunci când simt că Unchiul Sam e pe urmele lor.

– Ea n-are habar cât de sâcâitori sunt ăştia de la Fisc, a zis Vince. Ţinând seama de asta, n-ai ce-i reproşa femeii.

În orice caz, din câte a spus Aria, Cogan nu avea probleme cu Fiscul care-ţi taie pliscul. Hai, Steffi, te-ai descurcat bine până aici.

Încă nu ridicase în aer destule degete ca să-l mulţumească, dar nu i-a mai venit în minte decât un motiv.

– Dorinţa de a începe o viaţă nouă? a zis ea neconvinsă, părând a vorbi mai mult pentru sine decât pentru cei doi. Ca să... nu-mi dau seama... ca să taie orice legătură şi să o ia de la capăt, sub alt nume, în altă parte? Apoi i-a venit altă idee: Să fi înnebunit? Acum ţinea patru degete ridicate în aer - unul pentru sex, unul pentru bani, unul pentru schimbare, unul pentru nebunie. S-a uitat neîncrezătoare la ultimele două degete. Să fie schimbarea şi nebunia unul şi acelaşi lucru?

– Poate că da, a spus Vince. Şi ai putea susţine că nebunia cuprinde tot felul de dependenţe de care oamenii încearcă să se debaraseze. Tipul ăsta de fugă e cunoscut uneori sub numele de „leac geografic”. Mă gândesc mai ales la droguri şi la alcool. Jocurile de noroc reprezintă altă dependenţă în cazul căreia oamenii încearcă un leac geografic, dar cred că s-ar putea pune asta pe seama banilor.

– Avea probleme cu drogurile sau băutura?

– Aria Cogan n-a spus, iar ea ar fi trebuit să ştie. Iar după ce avusese şaisprezece luni de gândire, când a aflat că el murise, cred că mi-ar fi povestit.

– Steffi, a zis Dave (cu destulă blândeţe), dar când te gândeşti mai bine, nebunia aproape că *trebuie* să fie prezentă aici, ce părere ai?

Ea s-a gândit la James Cogan, Colorado Kid, mort pe Plaja Hammock, rezemat cu spatele de un coş de gunoi şi cu o bucată de carne rămasă în gât, cu ochii

închişi întorşi spre Tinnock şi spre marea ce desparte insula de uscat. Şi-a adus aminte că avea degetele unei mâini strânse, ca şi cum ar fi ţinut resturile unei gustări pe care un pescăruş flămând i le furase, lăsând doar nisip lipicios şi urme de grăsime pe palmă.

– Da, a zis ea. Apare o doză de nebunie. *Ea* ştia? La soţie mă refer.

Cei doi bătrâni s-au privit. Vince a oftat frecându-şi nasul subţire ca o lamă.

– Probabil, dar când am întâlnit-o, o îngrijora propria viaţă, Steffi. A ei şi a copilului. Când un soţ dispare în felul ăsta, femeii îi vine al naibii de greu. Şi-a reluat slujba la o bancă din Boulder, dar nu avea cum să păstreze casa din Nederland...

– Ascunzişul lui Hernando, a murmurat Stephanie, simţind o umbră de milă.

– Îhî, aşa e. A rămas pe propriile picioare fără să se împrumute prea mult de la familia ei, nici de la a lui, dar din cauza asta a cheltuit mai toţi banii strânşi pentru educaţia la colegiu a lui Mike. Când am cunoscut-o noi, am avut impresia că voia două lucruri, unul practic şi celălalt pe care l-am putea numi... spiritual. S-a uitat întrebător la Dave, care a făcut un gest din umeri şi a dat din cap în semn că acel cuvânt era potrivit.

Vince a aprobat din cap şi a continuat:

– Voia să scape de gândul că nu ştia ce s-a întâmplat.

Omul ei era viu ori murise? Mai era căsătorită ori devenise văduvă? Să renunţe la speranţă ori trebuia să mai poarte acea povară o vreme? Poate că asta sună cam nemilos, şi poate că aşa şi e, dar eu cred

că după şaisprezece luni, speranţa te apasă cam mult - şi n-o mai poţi îndura.

Cât priveşte aspectul practic, lucrurile erau simple. Voia să încaseze ceea ce îi datora compania de asigurare. Ştiu că Aria Cogan nu e singura persoană din lume care detestă companiile de asigurări, dar, având în vedere intensitatea urii, pe ea trebuie să o pun aproape în capul listei. Trebuise să se descurce din ce în ce mai greu cu copilul, mutându-se într-un apartament de trei sau patru camere din Boulder - o diferenţă ca de la cer la pământ faţă de casa din Nederland - plus că era nevoită să-l lase ziua în grija unor femei în care nu ştia dacă poate să aibă încredere şi trebuia să-şi ia o slujbă care nu-i plăcea prea mult, şi se culca singură, asta după ani şi ani când avusese pe cineva lângă care să se încălzească. Acum îşi făcea probleme cu facturile, stând mereu cu ochii pe acul care indică nivelul benzinei în rezervor, pentru că pe vremea aceea începuseră să crească preţurile la carburanţi... şi în tot acest timp ea era sigură că el murise, însă compania de asigurări refuza să-i plătească poliţa din cauza a ceea ce ştia inima ei, mai ales că nu exista un cadavru, fără a mai vorbi de o cauză a decesului. M-a tot întrebat dacă „ticăloşii” - aşa le spunea tot timpul - se puteau „fofila” în cazul în care susţineau că fusese sinucidere. I-am spus că n-am auzit să existe cineva care să se fi sinucis înecându-se cu o bucată de carne, iar mai târziu, după ce a făcut identificarea oficială, în prezenţa lui Cathcart, a fotografiei decedatului, el i-a spus acelaşi lucru. Asta a părut să o mai scoată din starea aceea de deprimare. Cathcart s-a oferit să o ajute, telefonând la agentul de asigurări din

Brighton, Colorado, ca să-i povestească despre amprente şi identificarea după fotografie. Ca să rezolve lucrurile aşa cum se cuvenea. Ea a plâns puţin auzind asta - în parte de uşurare, în parte de recunoştinţă şi chiar epuizare, aşa cred eu.

– Bineînţeles, a murmurat Stephanie.

– Am adus-o cu bacul pe Moosie şi am cazat-o la Motelul Red Roof, a continuat Vince. Acelaşi în care ai stat şi tu când ai sosit pe insulă.

– Da, a confirmat Stephanie. De mai bine de o lună stătea la o pensiune, însă din octombrie voia să-şi găsească ceva permanent. Asta cu condiţia ca bătrâneii să vrea să o păstreze. Ea socotea că voiau. S-a gândit că, în mare parte, acela era rolul acelei discuţii.

– În dimineaţa următoare am luat dejunul toţi trei, a spus Dave, şi, ca majoritatea oamenilor care nu au făcut nimic rău şi nici nu prea ştiu ce înseamnă ziarele, nu s-a sfiit să ne vorbească. Nici nu i-a trecut prin gând că ceea ce spunea putea apărea ulterior pe prima pagină. (A făcut o pauză.) Şi bineînţeles că am publicat foarte puţine din ceea ce a spus. Nu era nicidecum tipul de subiect pe care îl vezi prin ziare, mai ales după ce menţionezi elementele principale: Un bărbat găsit mort pe Plaja Hammock. Legistul afirmă că nu e vorba de crimă. Iar la data aceea, nu mai constituia un subiect fierbinte, serios.

– Nici-o legătură directă, a spus Stephanie.

– Niciun fel de legătură, a exclamat Dave, apoi a râs până când a început să tuşească. După ce s-a potolit, s-a şters în colţul ochilor cu o batistă mare dintr-un material imprimat pe care a scos-o din buzunarul de la spate al pantalonilor.

– Şi ce v-a spus? a întrebat Stephanie.

– Ce să ne spună? a reacţionat Vince. Mai mult a întrebat. Singurul lucru pe care am vrut să-l ştiu era dacă *şervoneţul* era vreo amintire sau ceva care-i aducea noroc soţului ei. Vince a pufnit, apoi a continuat: Ce ziarist eram în ziua aceea...

– *Şevrone...* a repetat Stephanie, apoi a renunţat.

– Moneda rusească din buzunarul lui, amestecată cu mărunţişul, a precizat Vince. Era un *şervoneţ.* Adică o monedă de zece ruble. Am întrebat-o dacă el o păstra ca să-i poarte noroc. Ea nu ştia nimic. Singura legătură pe care Jim o avea cu Rusia era un film închiriat de la Blockbuster, *Din Rusia, cu dragoste,* din seria James Bond.

– Poate c-a găsit-o pe plajă, a zis ea. Oamenii găsesc tot soiul de lucruri acolo. (Chiar şi ea găsise un pantof cu toc de damă, ros şi netezit extraordinar după ce fusese rostogolit de sute de ori între mare şi ţărm de valuri; asta i se întâmplase într-o zi pe Plaja Little Hay, la două mile depărtare de Hammock.)

– Se poate, a aprobat-o Vince. A privit-o, iar în ochii adânciţi în orbite i-a apărut o sclipire. Vrei să ştii două lucruri care mi-au rămas întipărite în minte în legătură cu ea din dimineaţa aceea, după întâlnirea cu Cathcart, care s-a desfăşurat la Tinnock?

– Sigur că vreau.

– Cât de *odihnită* mi s-a părut. Şi ce bine a mâncat la dejunul acela.

– Asta-i realitatea, a întărit Dave. Se spune că oamenii condamnaţi la moarte mănâncă cu multă poftă, dar eu cred că nimeni nu mănâncă mai abitir decât bărbatul -sau femeia, în cazul nostru - care a trecut prin toate şi beneficiază de graţiere. Pentru

că, într-un fel, aşa stăteau lucrurile. Poate că ea nu ştia ce căutase soţul ei prin părţile noastre şi nici ce păţise după aceea, şi cred că ştia că nu va afla asta niciodată...

– Ba ştia, a spus Vince. Aşa a zis când am condus-o la aeroport.

– Dar ştia ceea ce era mai important: că el murise. Poate că-n suflet simţise asta tot timpul, dar mintea ei avea nevoie de o dovadă ca să suporte restul.

– Şi să nu mai vorbim că acum putea convinge blestemata aia de companie de asigurări, a spus Dave.

– Şi-a primit banii? a întrebat Stephanie.

Dave a zâmbit.

– Da, doamnă. Au mai tras de timp - băieţii ăştia se grăbesc nevoie mare când îţi vând poliţa, dar când cineva cere despăgubiri, o lasă mai moale - dar până la urmă i-au dat banii. Am primit de la ea o scrisoare în sensul ăsta, prin care ne mulţumea pentru ajutor. Spunea că fără noi, ea ar fi rămas neştiutoare, iar compania de asigurări ar fi pretins că James Cogan trăia probabil în Brooklyn ori Tanger.

– Şi ce fel de întrebări v-a pus?

– Previzibile, a spus Vince. În primul rând, a vrut să ştie unde s-a dus după ce a coborât de pe bac. Nu i-am putut spune. Şi doar întrebasem şi noi pe mulţi, nu-i aşa, Dave?

Dave a confirmat cu un gest din cap.

– Dar nimeni nu-şi amintea că-l văzuse, a continuat Vince. Sigur, era destul de întuneric la ora sosirii, aşa se explică de ce nu l-a remarcat nimeni. În privinţa celorlalţi pasageri - iar în acea perioadă nu sunt mulţi, mai ales la ultimul bac din zi - cred că ei

s-au dus glonţ la maşinile lor din parcarea de pe Bay Street, înfofoliţi şi cu gulerele ridicate ca să se apere de vântul ce bate de obicei dinspre mare.

– A, şi a mai întrebat de portofelul lui, a spus Dave. N-am putut să-i spunem decât că nu fusese găsit... adică nu apăruse nimeni ca să-l predea poliţiei. E posibil ca să i-l fi şterpelit cineva din buzunar pe bac, a luat banii şi l-a aruncat în apă.

– S-ar putea ca şi raiul să fie un rodeo, dar nu prea cred, a spus Vince sec. Dacă ar fi avut bani în portofel, de ce mai avea şi alţii - şaptesprezece dolari în bancnote -în buzunarul pantalonilor?

– Pentru orice eventualitate, a spus Stephanie.

– Poate, a admis Vince, dar nu mi se pare firesc. Şi, cinstit să fiu, ideea prezenţei unui hoţ de buzunare la treabă pe bacul de 18.00 dintre Tinnock şi Moosie mi se pare mai greu de înghiţit decât aceea ca un grafician de la o firmă de publicitate din Denver să închirieze un avion cu reacţie ca să ajungă în New England.

– În orice caz, nu i-am putut spune unde a dispărut portofelul lui, a spus Dave, ori haina de la costum sau pardesiul, şi nici de ce a fost găsit pe plajă purtând doar pantaloni şi cămaşă.

– Şi ţigările? a întrebat Stephanie. Pariez că asta i-a stârnit curiozitatea.

Lui Vince i-a scăpat un râs ca un lătrat.

– „Curios” nu-i cuvântul potrivit. Pachetul acela de ţigări aproape c-a făcut-o să se înfurie. Nu a înţeles de ce avea ţigări la el. Şi n-a fost nevoie să ne spună ea că James nu făcea parte dintre cei care abandonaseră fumatul o vreme, pentru ca apoi să se apuce din nou. La autopsie, Cathcart s-a uitat şi

la plămânii lui, din motive pe care sunt convins că le înţelegi...

– Voia să se asigure că nu se înecase? a întrebat Stephanie.

– Exact, a spus Vince. Dacă doctorul Cathcart i-ar fi găsit apă în plămâni, asta ar fi sugerat că cineva ar fi încercat să ascundă modul în care murise. Şi deşi asta n-ar fi dovedit că e vorba de crimă, măcar ar fi fost o ipoteză. Cathcart n-a găsit apă în plămânii lui Cogan şi nici dovada că ar fi fumat. Erau sănătoşi şi roz, aşa a zis el. Şi totuşi, între birou şi Aeroportul Stapleton, şi în ciuda grabei nebune în care a fost, Cogan l-a pus probabil pe şofer să oprească undeva ca să-şi cumpere un pachet. Ori aşa, ori îl avea deja pregătit, lucru pe care înclin să-l cred. Pesemne odată cu moneda rusească.

– Despre asta i-ai spus? a întrebat Stephanie.

– Nu, a zis Vince şi în acel moment a sunat telefonul. Scuze, a adăugat el şi s-a dus să răspundă.

A schimbat câteva cuvinte cu cineva, a mormăit un „îhî”, apoi s-a întors, întinzându-şi oasele.

– A telefonat Ellen Dunwoodie, a explicat el. E dispusă să vorbească despre trauma prin care a trecut când a doborât hidrantul acela şi s-a „dat în spectacol”. Am citat-o, deşi nu cred că asta va apărea în relatarea mea, care va tăia răsuflarea tuturor cititorilor. Cred c-ar fi cazul să mă duc până la ea destul de curând; să-i iau declaraţia cât mai ţine minte bine şi înainte de a se apuca să prepare cina. Norocul meu că ea şi soră-sa mănâncă târziu, altfel rămâneam fără articol.

– Iar eu trebuie să mă apuc de facturile alea, a spus Dave. Se pare că au mai apărut vreo douăzeci

de când am plecat de la restaurantul Gull. Pun rămăşag că dacă le laşi nesupravegheate pe birou, fac pui.

Stephanie s-a uitat la ei cu un aer alarmat.

– Dar nu vă puteţi opri tocmai acum. Nu mă lăsaţi nelămurită.

– N-avem de ales, a spus calm Vince. Şi noi am rămas nelămuriţi, Steffi, şi încă douăzeci de ani. În chestia asta n-o să găseşti nimic asemănător cazului secretarei părăsite de amant.

– Şi nici luminile oraşului Ellsworth reflectate de norii din est, a adăugat Dave. Şi nu apare nici Theodore Riponeaux, sărmanul marinar, ucis pentru vreo presupusă comoară a piraţilor, apoi lăsat să moară pe punte într-o baltă de sânge, în vreme ce tovarăşii lui au fost azvârliţi peste bord - şi de ce asta? Ca avertisment către alţi posibili vânători de comori, zău aşa! Acum ai o legătură directă, draga mea!

Dave a rânjit, apoi expresia i-a dispărut de pe faţă.

– Nimic din toate astea în cazul lui Colorado Kid, niciun fir care să ducă la rezolvare, nu înţelegi? Şi n-avem niciun Sherlock Holmes sau Ellery Queen ca să descâlcească iţele, ci doar doi bătrânei care scriu la un ziar în care apar maximum o sută de articole pe săptămână. Niciunul dintre ele nu face multe parale, după standardele de la *Boston Globe,* dar sunt chestii pe care oamenii de pe insulă le citesc cu plăcere. Fiindcă veni vorba de asta, nu trebuia să stai de vorbă şi cu Sam Gernerd? Ca să afli toate detaliile despre Picnicul, dansul şi excursia lui?

– Am intenţionat... trebuia... şi încă vreau! Nu înţelegeţi, oameni buni? Că vreau să stau serios de vorbă cu el despre prostia asta?

Vince Teague a izbucnit în râs, iar Dave i-a ţinut isonul.

– Îhî, a făcut Vince, când a fost din nou în stare să vorbească. Steffi, habar n-am ce-ar înţelege din asta şeful catedrei de jurnalism de la colegiul tău, probabil c-ar da în plâns, dar ştiu că tu ai priceput. Apoi a aruncat o privire spre Dave: *Ştim* că înţelegi.

– Sunt convins că ai avea ceva mai bun de făcut, dar trebuie să ai vreo *idee... teorii*... după atâţia ani... Stephanie l-a privit cu o expresie plângăreaţă. Cum adică, n-ai?

Cei doi s-au cercetat din ochi şi ea a simţit din nou fluxul telepatic dintre ei, dar de astă dată nu a reuşit să le ghicească gândul. Apoi Dave a măsurat-o.

– Ce anume vrei să ştii, Stephanie? Spune.

18

– Credeţi că a fost ucis? *Asta* era ceea ce ţinea ea să afle. Îi sugeraseră să lase deoparte acea idee, iar ea îi ascultase, dar acum discuţia despre Colorado Kid era pe terminate, de aceea credea că bătrânii îi vor îngădui să repună subiectul pe tapet.

– De ce crezi că ar fi mai plauzibilă crima decât moartea accidentală, având în vedere ceea ce ţi-am povestit? a întrebat-o Dave, care a lăsat impresia că era sincer curios.

– Din cauza ţigărilor. Ţigările reprezintă ceva deliberat. Omul nu şi-a închipuit că va trece un an şi jumătate până când cineva avea să descopere timbrul din Colorado. Cogan a crezut că un bărbat găsit mort pe o plajă fără niciun act asupra lui va da naştere unei cercetări mai atente decât s-a întâmplat de fapt.

– *Da,* a zis Dave. A rostit încet cuvântul, dar de fapt a strâns mâna pumn şi a agitat-o, ca un suporter care tocmai a urmărit un jucător dând o pasă-cheie sau un şut hotărâtor. Bravo, fetiţo! Bună treabă ai făcut!

Deşi avea doar douăzeci şi doi de ani, existau bărbaţi cărora Stephanie le-ar fi purtat pică dacă i s-ar fi adresat astfel. Acel bătrân de nouăzeci de ani, cu păr alb, chip stafidit şi ochi albaştri pătrunzători nu făcea parte dintre aceia. În realitate, a roşit de plăcere.

– N-avea de unde să ştie că investigaţia avea să fie făcută de doi tembeli ca O'Shanny şi Morrison, a spus Dave. Nu putea anticipa că totul va depinde de un absolvent care-şi petrecuse câteva luni cărând genţi cu probe şi aducând cafea, ca să nu mai

vorbim de cei doi bătrânei care scot un ziar care nu e cu mult peste un material publicitar editat de un supermarket.

– Stai puţin, frăţioare, a spus Vince. Ai început să te contrazici. Şi a ridicat în aer mâinile făcute pumn, însă zâmbind.

– Eu cred că a procedat bine, a spus Stephanie. În cele din urmă, a reuşit să repare lucrurile. Apoi, gândindu-se la soţie şi la copilul Michael (care acum trecuse de douăzeci de ani): Şi ea a făcut bine. Fără Paul Devane şi cei doi ţipi, Aria Cogan nu ar fi primit banii de asigurare.

– E ceva adevăr în ce spui, a recunoscut Vince. Pe Stephanie a amuzat-o să constate că ceva îl făcea să se simtă nelalocul lui. Nu pentru că făcuse un bine cuiva, s-a gândit ea, ci pentru că mai *ştia* cineva că el făcuse o faptă bună. Aici exista Internet; aproape fiecare casă avea pe acoperiş antenă de satelit; nici-o ambarcaţiune de pescuit nu mai ieşea în larg fără instalaţie GPS la bord. Şi totuşi, vechile idei de predestinare aveau rădăcini adânci. *Să nu ştie stânga ce face dreapta.*

– Ce anume credeţi că s-a întâmplat? a întrebat ea.

– Nu, Steffi, a spus Vince, amabil, dar ferm. Încă te aştepţi ca Rex Stout[31] să apară valsând din debara, ori ca Ellery Queen să vină la braţ cu domnişoara Jane Marple[32]. Dacă am fi ştiut ce se întâmplase,

31 Rex Stout (1886-1975), scriitor american cunoscut pentru seria de cărţi poliţiste în care personaj principal este detectivul Nero Wolfe (n. tr.).

32 Cunoscută şi sub numele de Domnişoara Marple, personajul apare în multe romane de Agatha Christie. Ea reprezintă prototipul femeii iscoditoare şi curioase care contribuie prin spirit de observaţie la soluţionarea unor cazuri

dacă am fi avut vreo idee, am fi mers pe firul ei până cădeam laţi. Şi ducă-se naibii *Boston Globe,* noi am fi publicat istoria chiar pe prima pagină din *Islander.* Prin '81 poate eram ziarişti *mărunţi,* iar acum am ajuns ziarişti mărunţi şi *bătrâni,* dar nu suntem ziarişti mărunţi şi *morţi. Î*ncă-mi place ideea unui caz mare.

– Şi mie, a spus Dave. Se ridicase, probabil având încă în minte ideea de a se ocupa de facturi, însă acum se aşezase pe colţul biroului şi îşi legăna un picior. Mereu am visat să scriem un articol care să fie retipărit în toată ţara şi pesemne c-o să mor cu visul ăsta. Continuă, Vince, spune-i ce crezi. O să păstreze secretul. Acum e de-a noastră.

Stephanie aproape că a simţit un fior de plăcere, însă Vince Teague a rămas aparent imperturbabil. S-a aplecat în faţă, uitându-se fix în ochii ei albaştri, care aveau o nuanţă ceva mai închisă decât ai lui - culoarea oceanului într-o zi cu soare.

– În regulă, a zis el. Am început să cred că era ceva ciudat cu moartea lui şi cu felul în care a ajuns aici, iar asta încă înainte de a se descoperi treaba cu timbrul. Am început să-mi pun întrebări când mi-am dat seama că avea un pachet de ţigări din care lipsea doar una, deşi sosise pe insulă înainte de ora 18.30. Cei de la *Bayside News* aproape că mă urau. Amintindu-şi, Vince a zâmbit: Le-am arătat tuturor poza lui Cogan, inclusiv băiatului care freca podelele. Eram convins că omul cumpărase pachetul de acolo, doar dacă nu-l luase de la un automat situat între Red Roof şi Hanul Shuffle sau poate de la staţia de benzină Sunoco a lui Sonny. Considerasem că rămăsese fără ţigări cât umblase fără ţintă prin

şi pune poliţia în situaţii jenante (n. tr.).

Moosie, apoi îşi cumpărase un pachet. Şi, *de asemenea,* m-am gândit că dacă le luase de la News, atunci o făcuse cu puţin înainte de ora 23.00, pentru că atunci se închide magazinul. Asta ar fi explicat de ce fumase doar una şi folosise şi chibritul doar o dată înainte de a muri.

– Dar după aceea ai descoperit că nu fuma deloc, a spus Stephanie.

– Exact. Soţia lui şi Cathcart mi-au confirmat asta. Iar mai târziu am fost convins că pachetul de mahorcă reprezenta un mesaj: *Am venit din Colorado, căutaţi-mă acolo.*

– Nu vom şti niciodată cu certitudine, dar amândoi credem că aşa a fost, a spus Dave.

– Iisuse, a spus Stephanie aproape în şoaptă. Şi la ce concluzie aţi ajuns?

Cei doi s-au privit din nou şi au ridicat în acelaşi timp din umeri.

– Suntem pe tărâmul umbrelor şi al poveştilor de pe Lună, a spus Vince. Cu alte cuvinte, locuri în care nu va ajunge niciun jurnalist de la *Boston Globe.* Dar există câteva lucruri de care, în sufletul meu, sunt sigur. Vrei să le afli?

– Da!

Vince a vorbit rar în mod deliberat, ca un om care îşi pipăie drumul pe un coridor cufundat în beznă, deşi a mai trecut pe acolo de multe ori.

– Ştia că ajunsese într-o situaţie disperată şi ştia că dacă murea ar fi rămas neidentificat. Nu voia să se întâmple asta, cel mai probabil pentru că nu dorea să-şi lase soţia pe drumuri.

– De aceea a cumpărat pachetul acela de ţigări, sperând că ele nu vor fi trecute cu vederea, a spus Stephanie.

Vince a aprobat printr-un gest din cap.

– Îhî, şi aşa s-a întâmplat.

– Dar trecute cu vederea *de către cine?*

Vince a tăcut o clipă, apoi a continuat fără să răspundă la întrebarea ei.

– A coborât cu liftul şi a ieşit prin holul clădirii. A existat o maşină care l-a dus la Aeroportul Stapleton, fie chiar în faţă, fie după colţ, undeva. Poate c-a fost singur cu şoferul; poate mai era şi altcineva. Nu vom şti niciodată. Mai devreme m-ai întrebat dacă James Cogan purta pardesiul în acea dimineaţă şi ţi-am spus că George nu şi-a amintit, dar Aria a zis că n-a găsit acel obiect vestimentar, că probabil a plecat îmbrăcat cu el. Dacă-i aşa, cred că l-a dezbrăcat în maşină sau în avion. Mai cred că şi-a scos şi haina de la costum. Probabil că i-a dat cineva jacheta aceea verde în locul lor ori că o avea pusă undeva.

– În maşină ori în avion.

– Îhî, a confirmat Dave.

– Şi ţigările?

– Nu ştiu sigur, dar de-ar fi să pariez, aş zice că le avea asupra lui, a recunoscut Dave. Ştia că urma să se întâmple ceva... indiferent *ce* ar fi fost. Cred că le avea în buzunarul pantalonilor.

– Apoi, mai târziu, pe plajă... Cu ochiul minţii, adică versiunea ei asupra lui Colorado Kid, l-a văzut aprinzându-şi prima ţigară - prima şi ultima - apoi păşind spre marginea mării, pe Plaja Hammock, singur sub lumina lunii. La miez de noapte. A tras un fum care l-a râcâit pe gâtlej, pentru că senzaţia îi era necunoscută. Poate două fumuri. Apoi a azvârlit-o în mare. Dar după aceea?

– *Ce s-a întâmplat*?

– Avionul l-a lăsat la Bangor, s-a trezit spunând cu un glas care îi suna răguşit şi necunoscut.

– Îhî, a aprobat-o Dave.

– Iar cel care l-a adus cu maşina l-a lăsat la Tinnock.

– Îhî. De data asta confirmarea venea din partea lui Vince.

– A mâncat peştele cu cartofi prăjiţi la coşuleţ.

– Aşa a făcut, a aprobat-o Vince. Autopsia a dovedit-o. La fel şi nasul meu. Mirosul de oţet.

– Portofelul îi dispăruse deja?

– Nu ştim, a spus Dave. Şi nici nu vom afla vreodată. Dar m-am gândit la ceva. Cred că a renunţat la el odată cu pardesiul, haina de la costum şi viaţa lui de până atunci. Cred că a căpătat în schimb o jachetă verde, la care mai apoi a renunţat.

– Ori a fost luată de pe cadavru, a sugerat Vince.

Stephanie a simţit un fior. I-a fost imposibil să se stăpânească.

– Deci traversează spre Moose Lookit cu bacul de ora şase, aducându-i lui Gard Edwick un pahar cu cafea - care se poate interpreta drept ceai pentru cârmaci.

– Îhî, a rostit Dave cu un aer ce părea foarte solemn.

– Deja nu mai avea portofel, identitate, doar şaptesprezece dolari şi nişte mărunţiş, inclusiv o monedă rusească de zece ruble. Crezi că moneda era... hm, cum să spun... vreun fel de identificare, ca într-un roman de spionaj? Adică Războiul Rece dintre Rusia şi Statele Unite era încă în desfăşurare pe vremea aceea, corect?

– În toi, a spus Vince. Dar, Steffi, dacă ai schimba informaţii cu un agent secret rus, ai folosi *o rublă* ca să te recunoască?

– Nu, a recunoscut ea. Dar din ce alt motiv să o poarte la el? Ca să o arate cuiva, altceva nu-mi vine în minte.

– Intuiţia mi-a spus mereu că i-a dat-o cineva, a zis Dave. Poate odată cu o bucată de friptură rece de vită, învelită în folie metalică.

– De ce? a întrebat ea. De ce să fi făcut asta? Dave a clătinat din cap.

– Nu ştiu.

– S-a găsit folia la faţa locului? Poate rătăcită prin ierburile de mare de la capătul celălalt al plajei?!

– E clar că O'Shanny şi Morrison n-au căutat, a spus Dave. Eu şi Vince am scotocit toată plaja după ce s-a scos banda aceea galbenă - nu neapărat ca să găsim poleiala, înţelegi, ci ceva care să pară că aparţinuse mortului, orice. N-am găsit decât gunoaiele obişnuite - ambalaje de dulciuri şi altele la fel.

– Dacă bucata de friptură ar fi fost într-o folie sau o pungă, se prea poate ca tipul să o fi aruncat în apă, împreună cu chiştocul unicei ţigări, a spus Vince.

– Şi bucata de carne din gâtlej...

Pe faţa lui Vince a înflorit un început de zâmbet.

– Am discutat mult despre bucata aceea de carne cu doctorii Robinson şi Cathcart. Şi Dave a fost de faţă la câteva discuţii dintr-astea. Mi-aduc aminte că doctorul Cathcart mi-a zis, asta a fost cu mai puţin de o lună înainte de atacul de inimă care l-a răpus acum şase sau şapte ani: „Revii mereu la treaba aia cu Colorado Kid de parcă ai fi un copil căruia i-a

căzut un dinte şi pipăie mereu cu limba locul rămas gol.” Şi m-am gândit:

„Mda, cât se poate de corect, aşa e. E ca un gol pe care mi-e imposibil să nu-l pipăi cu limba, încercând să ajung până la rădăcină.” în primul rând, am vrut să ştiu dacă bucata de carne putea fi vârâtă cu forţa pe gâtul lui Cogan după ce murise, cu degetele ori cu vreun instrument ca acela cu care se ia homarul. Şi ideea asta ţi-a trecut prin minte, nu?

Stephanie a dat din cap.

– A spus că era posibil, dar puţin probabil, pentru că bucata de carne nu doar că fusese mestecată, ci mestecată suficient pentru a fi înghiţită. Nu mai era carne, ci mai curând o „masă organică”, după cum s-a exprimat Cathcart.

O putea mesteca şi altcineva, dar puţin plauzibil să i-o fi vârât pe gât aşa, de teamă că ar fi părut insuficientă ca să provoace moartea. Mă urmăreşti?

Ea a dat iarăşi din cap.

– Tot el a spus că ar fi fost greu de manevrat acea masă de carne cu vreun instrument. Se putea destrăma când era împinsă din fundul gurii în gâtlej. Se poate face asta cu degetele, dar Cathcart a zis că ar fi văzut semne, probabil întinderea articulaţiilor fălcii. (A făcut o pauză ca să-şi adune gândurile, apoi a scuturat din cap.) Există un termen tehnic pentru forţarea fălcii, dar nu mi-l amintesc.

– Povesteşte-i ce a spus Robinson, l-a îndemnat Dave, ai cărui ochi străluceau. N-a reprezentat mai mult decât ceea ce aveam deja, dar m-am gândit mereu că era *al naibii* de interesant.

– A zis că există anumite substanţe care relaxează muşchii, unele dintre ele exotice, iar gustarea lui Cogan putea să fi fost tratată cu aşa ceva, a zis

Vince. Primele îmbucături au mers pe gât fără probleme, judecând după ce s-a găsit în stomacul lui, apoi s-a trezit cu o îmbucătură pe care n-a fost în stare să o înghită după ce o mestecase.

– Asta trebuie să fi fost! a exclamat Stephanie. Cel care a „doftoricit" carnea a stat acolo şi l-a urmărit cum moare înecându-se. Apoi, după ce Cogan a murit, ucigaşul l-a rezemat de coşul de gunoi şi a luat restul de friptură ca să nu poată fi examinată! Nici vorbă de pescăruş! S-a... Văzându-le reacţia, Stephanie a amuţit. De ce clătinaţi din cap?

– Autopsia, draga mea, a spus Vince. N-a apărut nimic de genul ăsta la analiza cromatografică a sângelui.

– Dar dacă s-a folosit ceva suficient de exotic...

– Ca într-o poveste de-a Agathei Christie? a întrebat Vince, clipind şi zâmbind scurt. Ei, poate... dar a existat şi bucata de friptură din gâtlej, înţelegi?

– Aha. Ai dreptate. Doctorul Cathcart a trimis-o la laborator, nu? a întrebat Stephanie şi s-a înmuiat niţel.

– Îhî, a confirmat Vince, aşa a făcut. Om fi noi nişte şoareci de la ţară, dar din când în când şi nouă ne trec prin minte gânduri negre.

Ea a rămas tăcută câteva momente. Apoi, cu glas pierit, a spus:

– Poate era o substanţă care dispare.

– Îhî, a făcut Dave, şi apoi a împins cu vârful limbii în obraz. Ca Luminile de pe coastă, după o oră sau două.

– Sau ca restul echipajului de pe *Lisa Cabot,* a adăugat Vince.

– Iar după ce a coborât de pe bac, nu ştiţi unde s-a dus.

– Nu, doamnă, a spus Vince. Am cotrobăit peste tot timp de douăzeci şi cinci de ani şi n-am găsit pe nimeni care să-l fi văzut înainte ca Johnny şi Nancy să-i găsească în jur de 6.15 pe 24 aprilie. Şi ca să ţinem evidenţa - deşi nu facem aşa ceva - nu cred că i-a luat cineva din mână ceea ce mai rămăsese din friptură după ce se înecase. Cred că un pescăruş i-a furat-o dintre degete, aşa cum s-a presupus de la început. Şi, la naiba, acum chiar că trebuie s-o iau din loc.

– Iar eu trebuie să mă ocup de facturile alea, a spus Dave. Însă mai întâi, cred că o mică pauză n-ar strica.

După ce a spus asta, s-a dus la baie.

– Cred că o să-mi văd de articol, a spus Stephanie. Apoi, jumătate în serios, jumătate râzând, nu s-a mai putut stăpâni: Dar aproape că-mi doresc să nu fi deschis discuţia dacă aveaţi de gând să mă lăsaţi nelămurită! Asta n-o să-mi iasă din minte nici în câteva săptămâni!

– Au trecut douăzeci şi cinci de ani şi noi tot mai ţinem minte, a spus Vince. Şi măcar tu ai aflat ceea ce nu i-am povestit tipului de la *Globe.*

– Da, adevărat.

Dând din cap, el i-a zâmbit.

– O să te descurci de minune, Stephanie. Sigur. Cu un gest amical, a strâns-o uşor de umăr, apoi a porni spre uşă şi, din mers, şi-a luat blocnotesul de reporter de pe biroul invadat de obiecte şi l-a vârât în buzunar. Avea nouăzeci de ani, dar păşea cu uşurinţă, ţinându-şi doar spinarea uşor încovoiată din cauza vârstei. Purta o cămaşă albă, iar pe spate

i se încrucişau bretelele. Ajuns aproape în mijlocul încăperii, Vince s-a oprit şi s-a întors din nou către ea. O rază rătăcită de soare i-a căzut pe părul alb, subţire ca al unui bebeluş, transformându-l într-o aură.

– Ţin să te asigur că ne-a făcut mare plăcere să fii alături de noi, a spus el.

– Mulţumesc. (Spera ca asta să nu trădeze cât de aproape de a izbucni în lacrimi se simţea.) A fost minunat. Am avut unele îndoieli la început, dar... dar acum cred că aveţi un merit în asta. E o plăcere să mă aflu aici.

– Te-ai gândit să rămâi? Eu cred că da.

– Da. Pun rămăşag că v-aţi gândit.

El a confirmat cu un gest grav din cap.

– Eu şi Dave am vorbit despre posibilitatea asta. Ar fi bine să aducem un suflu de vioiciune între noi. Sânge tânăr.

– Dar şi voi o să continuaţi ani în şir, a spus ea.

– A, sigur, a zis el fără să stea pe gânduri, ca şi cum ar fi fost ceva bătut în cuie, iar dacă va muri peste şase luni, Stephanie va sta în biserică şi-şi va nota despre serviciul religios în carneţelul ei de reporter şi va gândi: „Ştia că-i vine rândul.” Apoi Vince a continuat: O să mai stau pe-aici mulţi ani. Cu toate astea, dacă vrei să rămâi, noi te primim. Nu-i nevoie să ne dai răspunsul acum, dar ia-o ca pe o ofertă.

– În regulă, aşa o să fac. Şi cred că amândoi ştim care va fi răspunsul.

– Atunci e bine. A dat să se răsucească, apoi s-a întors spre ea încă o dată. Aproape c-am terminat cu şcoala azi, dar ţi-aş mai putea spune ceva despre munca asta. Îmi dai voie?

– Sigur.

– Există mii de ziare şi *zeci* de mii de oameni care scriu articole pentru ele, dar există doar două feluri de articole. Din cele prezentând ştiri, care, de obicei, nu sunt articole, ci doar relatări privind desfăşurarea unor evenimente.

Chestii ca astea *nu* se numesc articole. Oamenii iau ziarul ca să citească despre sânge şi lacrimi aşa cum încetinesc pentru a se uita la o maşină avariată pe autostradă, apoi îşi văd de drum. Dar ce găsesc ei în ziarul lor?

– Articole de fond, a spus Stephanie, gândindu-se la Hanratty şi la misterele lui inexplicabile.

– Îhî. Astea *sunt* articole. Fiecare dintre ele are început, conţinut şi încheiere. Asta le face ştiri fericite, Steffi, întotdeauna fericite. Chiar dacă articolul se referă la secretara unei biserici care probabil c-a ucis jumătate din cei strânşi la un picnic pentru că amantul i-a făcut vânt, astea sunt veşti fericite, şi ştii de ce?

– Nu.

– Ai face bine să ştii, a spus Dave, care tocmai ieşea din baie, încă ştergându-şi mâinile cu un prosop de hârtie. E bine să ştii, dacă vrei să lucrezi în domeniul ăsta, şi să înţelegi ce faci. (Apropiindu-se, a aruncat prosopul în coş.)

Stephanie s-a gândit la spusele lor.

– Articolele de fond sunt istorii fericite pentru că au încheiere.

– Exact! a exclamat Vince, numai un zâmbet. Şi-a azvârlit braţele în aer ca un preot care anunţă reînvierea. Au o *rezolvare!* Au *un final!* Dar în viaţa reală lucrurile au început, mijloc şi sfârşit, Stephanie? Ce-ţi spune experienţa?

– Dacă e vorba despre munca la ziar, nu am prea multă, a zis ea. Doar ziarul din campusul universitar, ştiţi voi, şi „Artă şi diverse” aici.

Vince a respins afirmaţia.

– Dar inima şi mintea, ele ce-ţi spun?

– Că viaţa nu se desfăşoară chiar aşa. (Se gândea la un anumit tânăr cu care trebuia să rezolve problemele dacă se hotăra să rămână pe insulă mai mult de cele patru luni planificate... iar asta avea să se dovedească destul de neplăcut. Probabil că aşa avea să fie. Rick nu va primi bucuros o asemenea veste, pentru că, după mintea lui, nu aşa trebuia să se depene povestea.)

– Eu n-am citit niciodată un articol de fond care să nu fie o minciună, a spus Vince calm, dar de obicei poţi face ca o minciună să intre pe pagina de ziar. Asta nu s-ar potrivi nicicum. Decât dacă... (şi a făcut un gest delicat din umeri).

Vreme de o clipă, Stephanie n-a ştiut cum să interpreteze gestul. Apoi şi-a amintit ceva spus de Dave nu cu mult timp înainte de a ieşi pe terasă, în soarele de sfârşit de august. „E a *noastră”,* spusese el, cu un glas care sugera furie. „Un tip de la *Globe* de departe n-ar face decât s-o rasolească.”

– Dacă i-aţi fi povestit asta lui Hanratty, el ar fi folosit-o, adevărat? i-a întrebat ea.

– Nu era a noastră, ca s-o dăm, pentru că nu o stăpânim, a spus Vince. Aparţine celui care o descoperă.

Zâmbind discret, Stephanie a clătinat din cap.

– Am impresia că asta este nesinceritate. Cred că tu şi Dave sunteţi singurii din lumea asta care ştiţi toată istoria.

– Am fost, a precizat Dave. Acum ştii şi tu, Steffi.

Ea a făcut un semn, confirmând complimentul implicit, apoi, ridicând întrebător din sprâncene, şi-a îndreptat atenţia spre Vince Teague. După o secundă sau două, acesta a chicotit.

– Nu i-am povestit despre Colorado Kid pentru că ar fi luat istoria drept un mister inexplicabil şi ar fi făcut din ea un articol oarecare, a spus Vince. Fără să modifice vreun detaliu, doar accentuând un anumit lucru - ideea că substanţele de relaxare musculară fac imposibilă înghiţirea, de pildă - şi lăsând alte elemente deoparte.

– Ca, de exemplu, că în cazul acesta nu a existat absolut nici-o urmă privind asemenea substanţe.

– Îhî, poate că da sau poate că ar fi găsit altceva. Şi poate că l-ar fi scris aşa din proprie iniţiativă, pentru că însăilarea unui articol pornind de la lucruri care nu prea alcătuiesc o poveste ajunge să devină un obicei după un anumit număr de ani în meseria asta, ori poate că editorul l-ar fi trimis să-l refacă.

– Ori l-ar fi rescris chiar editorul, dacă intrau în criză de timp, a intervenit Dave.

– Mda, se ştie că editorii procedează aşa de multe ori, a întărit Vince. În orice caz, Colorado Kid ar fi devenit al şaptelea sau al optulea articol dintr-o serie de Mistere inexplicabile petrecute în New England, ceva care să trezească interesul şi curiozitatea oamenilor vreme de cincisprezece minute într-o duminică, iar luni să devină căptuşeala lăzii cu nisip a pisicii.

– Iar atunci n-ar mai semăna cu povestea voastră, a spus Stephanie.

Dave a aprobat din cap, dar Vince a făcut un semn cu mâna de parcă ar fi vrut să spună *caca-maca.*

– Asta aş fi înghiţit-o, dar aş fi legat o minciună de gâtul cuiva care nu mai e în viaţă ca s-o respingă, iar asta *nu* suport. Pentru că nu mă sileşte nimeni. (Şi-a aruncat ochii la ceasul de la mână.) Hai, pe cai. Ultimul care iese să încuie uşa, bine?

Vince a plecat. L-au urmărit ieşind, apoi Dave s-a întors spre Stephanie:

– Mai ai întrebări?

Ea a pufnit în râs.

– O sută, dar niciuna la care tu sau Vince să-mi daţi răspuns.

– Atâta vreme cât nu oboseşti întrebând, e bine. S-a dus spre biroul lui şi, cu un oftat, a tras un vraf de hârtii mai aproape. Stephanie a dat să se apropie de propriul birou, când i-a atras atenţia ceva de pe avizierul lung cât peretele de la capătul încăperii, faţă în faţă cu masa de lucru încărcată a lui Vince. S-a apropiat ca să vadă mai bine.

Jumătatea stângă a avizierului era presărat cu pagini de gardă ale ziarului *Islander,* majoritatea îngălbenite şi scorojite. În colţul de sus, izolată, era pagina din săptămâna începând cu 9 iulie 1952. Titlul suna: LUMINI MISTERIOASE DEASUPRA ORAŞULUI HANCOCK FASCINEAZĂ MII DE OAMENI. Dedesubt era o fotografie făcută de un anume Vincent Teague - datând de treizeci şi şapte de ani, dacă nu greşise ea socoteala. Fotografia alb-negru înfăţişa un teren de baseball de ligă inferioară, având un panou chiar în centru, pe care scria HANCOCK LUMBER MARCHEAZĂ ÎNTOTDEAUNA! Pentru Stephanie, poza arăta de parcă ar fi fost făcută la crepuscul. Cei câţiva adulţi aflaţi în singura tribună neacoperită şi cam dărăpănată stăteau în picioare şi priveau spre cer. La fel şi arbitrul, rămas

cu picioarele îndepărtate pe terenul de ţintă, cu masca în mâna dreaptă. Un grup de jucători - componenţii echipei aflate în deplasare, a presupus ea - stăteau ghemuiţi laolaltă în jurul celei de-a treia baze, de parcă ar fi căutat alinare. Ceilalţi jucători, cu blugi şi jerseuri pe spatele cărora erau imprimate cuvintele HANCOCK LUMBER, stăteau într-o linie aproximativă dincolo de zona de teren nefolosită la joc, cu toţii privind în sus. Iar pe o movilă, băieţelul care a ridicat mâna înmănuşată către unul dintre cercurile strălucitoare care atârnă pe cer imediat sub nori, de parcă ar fi vrut să atingă acel mister, ca să-l aducă mai aproape, să-i deschidă inima, pentru a-i afla povestea.

POSTFAŢĂ

Doar prietenul meu Scott poartă răspunderea dacă v-a plăcut sau nu *Colorado Kid* (cred că pentru mulţi nu există părere de mijloc privind această povestire, dar asta nu mă deranjează). El mi-a adus tăieturile de ziare care stau la baza nuvelei.

Orice scriitor de ficţiune a avut pe câte cineva care să-i aducă din când în când câte o tăietură dintr-un ziar, convins că subiectul ar putea constitui punctul de plecare al unei povestiri minunate. „Trebuie doar s-o mai cizelezi puţin”, spune cu un zâmbet optimist cel care-ţi oferă extrasul din ziar. Nu ştiu cum le slujeşte acest lucru altor scriitori, însă eu n-am reuşit niciodată, iar când Scott mi-a dat un plic cu tăieturi dintr-un ziar din statul Mâine, am crezut că se va întâmpla acelaşi lucru. Dar mama m-a învăţat să nu fiu ingrat, aşa că i-am mulţumit, am dus plicul acasă şi l-am aruncat pe birou. O zi sau două după aceea, l-am desfăcut, am citit articolul şi asta m-a mobilizat cum nu se poate mai bine.

De atunci încoace am pierdut acea tăietură de ziar şi încă o dată Google, acest savant idiot al secolului douăzeci şi unu, nu m-a ajutat, astfel că nu pot decât să-l rezum din memorie, care este o sursă de referinţă recunoscută pentru nesiguranţa ei. Cu toate astea, în cazul de faţă nu prea contează, pentru că articolul respectiv a fost doar scânteia care a aprins micuţul foc ce arde în paginile de faţă, şi nu focul în sine.

Ce mi-a reţinut imediat atenţia după ce am desfăcut tăieturile acelea a fost un desen reprezentând o poşetă de un roşu strălucitor. Era vorba de o tânără care poseda acea poşetă. Fusese

văzută într-o zi mergând pe strada principală de pe o mică insulă din apropierea coastelor statului Mâine având la braţ poşeta roşie. A doua zi, a fost găsită moartă pe una dintre plajele insulei, *fără* poşetă şi fără acte de niciun fel. Până şi cauza morţii ei rămăsese misterioasă şi, deşi ea a fost pusă pe seama înecului, la care contribuise probabil şi consumul de alcool, acel diagnostic a rămas neclar până azi.

În cele din urmă, femeia a fost identificată, dar asta după ce rămăşiţele ei pământeşti au stat multă vreme într-o criptă de pe continent. Iar eu am rămas contaminat de misterul insulelor din apropierea coastelor statului Mâine - cum ar fi Cranberry şi Monhegan - pentru că au o atmosferă contrastantă, ciudată, de comuniune şi solitudine. Puţine sunt locurile din America unde graniţa dintre micuţa lume Dinăuntru şi marea lume Exterioară este trasată atât de ferm şi de precis. Insularii sunt plini de căldură faţă de cei care aparţin locului, dar îşi păstrează foarte bine secretele faţă de cei din afară. Şi - aşa cum demonstrează atât de memorabil Agatha Christie în *Zece negri mititei* - nu există o încăpere încuiată mai mare decât o insulă, chiar una de pe care, într-o zi senină de vară, continentul pare doar la un pas depărtare; nu există loc mai bine hărăzit unui mister.

Subiectul povestirii mele este misterul şi sunt conştient că mulţi cititori se vor simţi traşi pe sfoară, chiar înfuriaţi, de incapacitatea mea de a le oferi soluţia lui. Asta pentru că nu aveam soluţie de dat? Răspunsul este *nu.* Dacă-mi puneam mintea la treabă (aşa cum a procedat Richard Adams în

prefaţa la *Shardik*[33] *),* aş fi putut găsi cel puţin şase soluţii: trei bune, două mai din topor şi una frumoasă ca o poleială. Cred că mulţi dintre dumneavoastră care au citit cazul ştiţi cum sunt unele dintre ele. În situaţia de faţă însă - în acest caz foarte *dificil,* dacă-mi pot permite să fac această afirmaţie bazându-mă pe punctul de pornire al povestirii - nu mă interesează cu adevărat soluţia, ci misterul. Pentru că, zi după zi, misterul m-a făcut să revin mereu la poveste.

M-au preocupat cu adevărat cei doi moşuleţi, mursecând mereu la acel caz în timpul lor liber, cu toate că anii se scurgeau, iar ei îmbătrâneau tot mai mult? Da, sigur. M-a interesat Stephanie, care e pusă evident la încercare, şi este judecată de judecători blânzi, dar fermi? Desigur. Dar ceea ce m-a atras în primul rând a fost gândul la Colorado Kid, rezemat de coşul de gunoi şi privind spre ocean, o anomalie care a pus la încercare până şi cea mai flexibilă credulitate până pe punctul de a ceda. Poate chiar dincolo de această limită. În cele din urmă, nu mi-a păsat cum a ajuns acolo; ca o privighetoare pe care o zăreşti în deşert, mi-a luat suflarea faptul că el *era* acolo.

Şi, bineînţeles, am vrut să arăt cum au reacţionat personajele mele la prezenţa lui. S-a dovedit că ele s-au comportat cum nu se poate mai bine. Acum aştept corespondenţa cu dumneavoastră, pe e-mail şi pe calea cealaltă, a melcului, ca să aflu care v-au fost reacţiile.

---

33 Shardik, roman publicat în 1974 şi aparţinând genului fantasy, este o alegorie şi o explorare a dorinţei universale a omenirii de reîncarnare (n. tr.).

N-aş vrea să insist prea mult asupra acestui aspect, însă, înainte de a vă părăsi, vă invit să ţineţi seama că trăim într-o *reţea* de mister şi că ne-am obişnuit atât de mult cu acest cuvânt, încât l-am tăiat cu creionul şi l-am înlocuit cu altul, care ne place mai mult, mă refer la *realitate.* De unde venim? Unde am fost înainte de a fi aici? Nu ştim. Încotro ne îndreptăm? Nu ştim. Multe biserici ne asigură că deţin răspunsul, dar majoritatea dintre noi au o vagă bănuială că totul ar putea fi o înşelătorie pusă la cale ca să umple cutia de colecte a unora. Până una, alta, participăm la un joc obligatoriu de *dodgeball*[34] în vreme ce suntem în cădere liberă din *Cine-ştie-unde* către *N-am-idee.* Uneori, bombele explodează şi uneori avioanele aterizează fără probleme; uneori analiza sângelui iese bine, iar alteori biopsiile ies pozitiv. De cele mai multe ori telefonul nedorit nu vine la miez de noapte, însă uneori îl primim, şi, în orice caz, ştim că vom pătrunde până la gât în plin mister.

Eu o nebunie să suporţi asta şi totuşi să-ţi păstrezi sănătatea mintală, dar e şi frumos. Eu scriu ca să aflu ce gândesc, iar scriind *Colorado Kid* am aflat că poate - zic doar *probabil* - frumuseţea misterului este cea care ne îngăduie să trăim sănătoşi la minte în vreme ce ne cârmim trupurile fragile prin lumea în care demolarea este cuvânt de ordine. Mereu dorim să atingem luminile de pe cer şi vrem mereu să ştim de unde a apărut Colorado Kid (pentru că lumea e plină de oameni ca el). Poate că a dori e

34 Joc de echipă al cărui scop este eliminarea jucătorilor adverşi prin lovirea lor cu una dintre cele trei sau şase mingi, sau prinderea mingii aruncate de adversar înainte ca aceasta să atingă solul (n. tr.).

mai bine decât a şti. Nu insist că asta ar fi o certitudine; doar sugerez aşa ceva. Dar dacă-mi spuneţi că am dat greş în efortul meu şi că n-am spus toată povestea care era de spus, vă asigur că vă înşelaţi.

De asta sunt *sigur.*

Stephen King 31 ianuarie 2005